

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Olağanüstü Seyahat
Uwe Timm

gendaş

Olağanüstü Seyahat
Yeni Seri: 71
Gençlik Edebiyatı: 7

© 1995 Verlag Nagel & Kinche AG, Zürich/Frauenfeld
© Gendaş A.Ş., İstanbul 1998

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Basım: Haziran 1998

ISBN 975-7809-81-0

Direktör
Hasan Öztoprak

Editör
Adnan Özer

Kapak Tasarımı
Murat Bozkurt

Dizgi
Era (512 36 76)

Kapak, İç Baskı ve Cilt
Kaya Matbaacılık

Gendaş A.Ş.

Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul

Tel-Fax: (0212) 520 82 12 - 527 10 20 - 512 94 67 Pbx

e-mail: gendas@turk.net

Uwe Timm

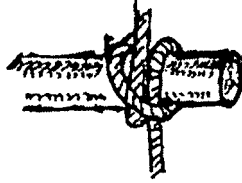
OLAĞANÜSTÜ SEYAHAT

Almancadan Çeviren

Süheyl Hıdır Şengül

gendaş

Büyük tatilden üç hafta önceydi, Almanca öğretmenimiz Schaper, sınıfa girerek ödev kâğıtlarını dağıttı. Bu, bitirme notlarından önceki son ödevdi. Önce pekiyi alanlara kâğıtlarını verdi. Renate'ye "pekiyi" diyerek kâğıdını uzattı. Daha sonra iyi alanlara kâğıtlarını dağıttı. Jan ve ben de kâğıtlarımızı aldık. Notlarımız orta idi. Schaper, zayıf alan Georg'un önündeki sıraya kâğıdı fırlattı; kâğıt dağıtma işi bu şekilde sürüp gitti. Sonunda bir kâğıt kaldı, herkes bunun Benno'nun kâğıdı olduğunu biliyordu. Benno da öylece oturmuş, başına neler geleceğini bekliyordu. "Sıfır..." Bu onun için kesin sınıfta kalmak ve okulu terk etmek demekti...

Schaper'in sınıfta gözdeleri vardı. Bunlar ona

saygı gösteren, büyük ilgi ile dersi dinleyen, zaman zaman başları ile onaylayan ve Schaper'in sevmediği öğrencilere ilişkin şakalara yüksek sesle gülen öğrencilerdi. Onun sevmediği öğrencilerden biri başından beri Benno'ydu.

Schaper ödev kâğıdını sanki kirli kokan bir çorabı eliyle tutuyormuş gibi parmaklarının ucuyla tutarak;

"Şimdi gelelim sana; söyle bakalım, bu ne?" diye sordu. Benno, "Bir kâğıt" dedi.

Gülmeye başladık. Schaper'in gözdeleleri bile güldü.

"Terbiyesizlik etme. Notun kaç, biliyor musun?"

"Sıfır."

"Çok güzel! Senin bu ukalalığın başına iş açacak."

Sonra, içinde bir sevinçle sınıfa dönerek.

"Konu 'bahçemiz' değil miydi? Yoksa yanılıyor muyum? Şimdi size küçük bir bölüm okuyayım"

"Öğleden sonra çocuklar yine bahçeye gitti. Çalılıklar çok sıkıldı... Eğrelti otları çok büyümüş-tü. Sarmaşıklar ormanlardaki gibi ağaçlardan aşağı sarkıyordu. Cennet kuşunun çıkardığı sesin peşinden gittiler. Birden yollarını kaybettiklerini fark ettiler. Andrea, 'Şimdi ne yapacağız?'

diye arkadaşı Otto'ya sordu..."

Schaper gözlerini kaldırarak sınıfa baktı: "Acaba bizim Otto ne dedi?" Sınıfın buna gülmesini bekliyordu. Gerçekten de bazıları güldü; bunlar yağcılardı.

Schaper: "Şahane değil mi?..." dedi. "Anlaşılan evinizde böyle tropik bir bahçeniz var, nasıl kıskanmaz insan?"

Bu, gerçekten çok kötüydü; çünkü Schaper, Benno'ların bahçesinin olmadığını biliyordu. Onlar bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Benno'nun babası Hamburg'un elektrik işletmesinde çalışıyor, evlerdeki elektrik sayaçlarını okuyordu.

Ve Schaper devam etti: "Geçen haftaki çalışmalarımız boşuna gitmiş meğer; biliyor musunuz 'kuş'u nasıl yazmış?" Duvardaki tahtaya 'kuş'u 'kaş' olarak yazdı. Yeniden çok kişi güldü.

Jan'a baktım, O sadece kafasını sallıyordu. Georg parmak kaldırdı. Georg, bu duruma gülmemiş olanlardandı.

Schaper "Ne var?" diye ilgisizce sordu.

George, "Kanımca Benno başka bir şey anlatmak istedi," diye karşılık verdi. "Nasıl anlatsam ki. O, hiç bulunmayan bir bahçeyi tanımlamış. Ve eğer böyle bir bahçe var olsaydı şahane bir

şey olurdu."

"Saçma!" diye itiraz etti Schaper. "Otur yerine!"

Georg karmakarışık bir yüz ifadesiyle yerine oturdu. Jan parmak kaldırarak hemen konuşmaya başladı:

"Okuduğunuz bölüm çok hoşuma gitti. 'Kuş'un nasıl yazıldığı ise 'kaş'ı hiç rahatsız etmez!"

"Ama beni rahatsız eder ve sen de çeneni kapat!"

Schaper sıralar arasında ilerledi ve Benno'nun önündeki sıraya defteri vurarak şöyle dedi:

"Tam 43 yanlış var, şimdi anladın mı? Bu okulu terk edip, ait olduğun yere gideceksin!"

Benno eğer bir orta almış olsaydı kurtaracaktı. Fakat şimdi, bu büyük tatilden önceki son ödevden aldığı not ile Latince ve Almancadan zayıf alacağı kesinleşmiş oldu.

Okuldan çıkınca otobüse binmek zorunda olduğum durağa dek Georg, Jan ve Benno ile biraz yürüdük. Jan, Benno'yu teselli etmek için:

"Biliyor musun, senin yazdıkların benim yazdıklarımın çok daha iyiydi, inan bana," dedi.

"Futbol oynamak için yine buluşabiliriz."

"Evet" dedi Benno ama, düşünceleri ile başka bir yerde olduğu belliydi... Ve devam etti: "Keşke başka bir yerde; kimsenin beni tanımadığı bir yerde olsaydım."

"Anne ve babana bütün bunları hemen söyleyecek misin?"

"Herhalde söylerim. Bu tür şeyleri hemen söylemek, uzun süre beklememek daha iyidir... Evet! Yarın görüşmek üzere!" sanki koşarcasına uzaklaşıp gitti.

Georg, "İçimden bu Schaper'in yüzünün ortasına öyle bir vurmak geliyor ki..." diye söylendi.

Georg, sınıfımızın en büyüğü ve en yaşlısıdır. Bakınca hemen açık sarı saçları ile göze çarpar. Aynı zamanda çok da güçlüdür, eğer sol bacağındaki sakatlık olmasaydı beden dersinde en iyisi o olurdu. Georg yalnızca altı aydan beri bizim sınıfta. Köyden geldi. Beş yıl önce bir at çifte atarak dizini parçalamış. Dizinden birçok kez ameliyat olmuş, neredeyse altı ay kadar hastanede yatmış. Bu nedenle aynı sınıfı ikinci kez okumak zorunda kalmış.

Jan'ın düşüncesine göre Schaper, Benno'ya aslında orta verebilirdi. Jan iyi, hatta çok iyi bir

öğrencidir; ama o yağcılardan değildir. Tersine, öğretmenlerle sık sık tartışır. Doğrusu bu, öğretmenler için o kadar kolay da olmaz; çünkü Jan hep haklı çıkmak ister. İnsanı oldukça sinirlendiren bir tiptir; çünkü hep o konuşmak ister ve her şeyi çok iyi bildiğini sanır. Fakat sinsi değildir. Bazen, haklı çıkmak istemediği zamanlarda da çok şakacı olur.

"Gerçekten çok merak ediyorum," dedim. "Ödev nasıl devam ediyordu... Ayrıca 'kuş'un nasıl yazdığı da hiç önemli değil."

Bu, Benno'nun bir özelliği idi. Sanki imlâ kuralları diye bir şey yokmuş gibi bir 'ışkın' yazıyor, bir başka zaman 'ıkşın' yazıyor; ya da 'komşu' yazacağına 'koşma' yazıyordu. Çok gülünç... fakat Schaper bunları gülünç değil, aksine aptalca buluyordu.

Georg, Jan ve benim için açıkça belli olan bir şey vardı. Son üç haftanın çok zor geçeceği. Herkes Benno'nun okulu terk etmek zorunda olduğunu biliyordu fakat, yaz tatiline dek kalan bu üç haftayı da tamamlaması gerekiyordu.

Ertesi gün Benno'ya anne ve babasının ne söylediğini sordum:

"Annem, 'yazık oldu yazık,' dedi ve akşama çok sevdiğim kırmızı lahanalı dana sucuk pişirdi."

"Ya baban ne dedi?"

"Babam..." Benno, tereddütle sürdürdü: "Azarlayıp durdu. Başarısız ve tembel olduğumu söyledi. O zamandan beri benimle konuşmuyor..."

Schaper de onunla konuşmuyor, o yokmuş gibi davranıyordu. Benno parmak kaldırdığında onu görmezlikten geliyor, ona hiç söz vermiyordu.

Bir ders arasında kendi aramızda kararlaştırdık, Benno parmak kaldırırca hiç kimse parmak kaldırmıyacaktı. Hatta, Jan eğer yağcılardan parmağını kaldıran olursa dövmekle tehdit etti.

Schaper, "Yan cümle nedir?" diye sorunca Benno parmak kaldırdı. Yalnız onun parmağı havada idi. Schaper başka yöne bakıyordu. Renate parmağını kaldırmak üzereyken Jan arkadan sırtına vurdu. Benno öğretmenin dikkatini çekebilmek için parmaklarını şaklattı, Schaper sanki Benno'yu duymuyor; görmüyormuş gibi davranıyordu.

"Madem ki bilmiyorsunuz, o zaman ben size anlatayım. Yan cümle..." diye söze başlayıp açıkladı.

"Bu adi bir herif" diye mırıldandı Georg...

Bereket ki başka iki öğretmen Benno'ya çok

iyi davranıyordu. Derslerde bile bask şapkasını çıkarmayan sanat öğretmeni, onun bir meşe ağacı çizdiğini görünce "çok güzel," diyerek övdü.

"Biliyor musun, okul yaşam demek değildir. Doğru dürüst biri olmak için liseyi bitirmiş olman gerekmiyor. Matematik ve coğrafya öğretmeni Bay Hubert de ne yazık ki dilbilgisi notlarının çok titizce ve zor verildiğini söyledi." Güleerek "not vermeyi kaldırmalı!" diyerek Benno'nun koluna dostça vurdu.

O anda Benno'nun ağlamamak için kendiyile nasıl savaştığını gördüm...

Benno, matematik ve sanat derslerine zevkle çalışıyordu. Hele coğrafyaya daha büyük bir çabayla çalışıyordu. Bay Hubert bu sıralarda Elbe Nehri'ni işliyordu. Benno parmak kaldırdı ve bu konuda inanılmaz şeyler bildiğini gösterdi, anlaşılan bu derse özellikle birçok şey okuyarak çalışmıştı. Örneğin, Elbe'de kaç ada var, derinliği ne kadar, su yolunun ne kadar aralıklarla temizlenmesi gerekiyor... Bütün bunları biliyordu. Öteki derslerde daha az konuşuyordu. Hele Latince ve Almancada sadece oturup pencereden dışarıyı izliyordu. Dışarıda söğüt ağaçlarının tohumları kar gibi uçuşuyordu. O yıl özellikle sıcak bir ilkyaz vardı.

Schaper'in Benno'yu yokmuş gibi dışlamasından bir hafta geçmişti, oturduğu yerde kitabını çıkarmış okuyordu. Hem de gizli olarak değil; sıranın üzerinde, açıkta okuyordu. Georg ve Jan sırtlıyorlardı. Yağcılar ise Benno'ya alaycı şekil-

de gülecekleri âni heyecanla bekliyorlardı. Schaper acaba ne yapacak? Elbette Schaper yok olarak kabul ettiği birine "o kitabı kaldır, dersi dinle," diyemezdi. Bakınca Schaper'in ne denli kızdığı açıkça görülüyordu. Ama bir şey söylemiyordu. Bu Benno'ya bir puan kazandırdı. Bu duruma çok güldük.

Bu ders saatinde Schaper özellikle sinirliydi, öyle ki; gözdeleri içinde en çok sevdiği Renate'yi bile azarladı. Daha sandalyesine oturur oturmaz tekrar yerinden fırlayıp gezinmeye koyuldu, ama bir şey söylemeden. Eğer bir şey söyleseydi Benno bu maçı nakavt ile kazanmış olurdu.

Açıkça gördüm ki, Benno yalnızca kitabı okuyormuş gibi davranmıyor, gerçekten dalmış okuyordu. Benno yavaş okuyordu. Zaman zaman ses çıkarmadan dudaklarını oynatıyordu. Okurken saçlarıyla, hep karışık olan kahverengi saçlarıyla oynamak Benno'nun alışkanlığıydı.

Benno'ya gerçekten gıpta ettim. Biz can sıkıcı iyelik zamirleriyle cebelleşirken o, kitap okuyordu. Schaper beni tahtaya kaldırmasın diye can kulağıyla izliyormuşum gibi çaba harcıyordum...

Ders arasında, "Benno, söylesene ne okuyordun?" diye sordum.

Benno kitabı bize gösterdi.

Bu, büyük bir süpriz oldu, çünkü okuduğu bir serüven romanı değil, içinde birçok çizimler ve haritalar olan bir kitaptı. Benno bunu okul kitaplığından ödünç almıştı. Kitap, Elbe'nin Hamburg'la Kuzey Denizi arasındaki bölümünü gösteriyordu. Benno'nun tarihle ilgili kitapları okuyarak coğrafya dersine hazırlamasını abartılı buldum. Sonuçta karne alma zamanıydı; hepimiz işi boşvermiş, olabildiğince az çalışıyorduk.

Jan "Yoksa yıldızlı pekiyi almak mı istiyorsun?" dedi.

"Saçma, bir şey arıyorum."

"Ne arıyorsun?"

"Burada, işte tam burada!" Eliyle Elbe haritasının bir yerine bastırarak, "burada olmalı!" dedi.

"Kim?"

"Hazine"

"Hangi hazine?"

"Störtebeker'in Hazinesi."

Birbirimize baktık. 'İşte şimdi çıldırdı,' diye düşündük.

Elbette, 500 yıl önce Hamburg gemilerini soyan ve değeri ölçülemeyen hazineleri alan korsan Störtebeker'in öyküsünü biliyorduk. Gemisi

Elbe'nin denize aktığı yerde bir Hamburg savaş gemisi tarafından tahrip edildi ve Störtebeker esir alındı, daha sonra da arkadaşlarıyla birlikte Grasbroack'ta idam edildi. Sopalara takılmış iki kafatası hâlâ Hamburg'un Tarih Müzesi'nde duruyor. Benno buna ilişkin olarak Georg, Jan ve bana müthiş bir öykü anlattı: İdam edilmeden önce Störtebeker'in son bir dilekte bulunmasına izin verilmiş. Son dileğini şöyle bildirmiş: "Tüm arkadaşlarımı karşımda sıraya koyun, ondan sonra başımı kesin, başsız gövdem kimin yanından geçerse onu serbest bırakın!"

"Bu, gerçekten doğru mu?"

"Elbette doğru!"

Cellat Rosenblatt, Störtebeker'in yakasını aşağıya indirip saçlarını boynunu açık bırakacak şekilde kestikten sonra, başını uçuruyor. Störtebeker'in başsız gövdesi gerçekten çırpınarak koşuyor ve adamlarından altısının da yanından geçiyor. Eğer meclis üyelerinden biri ayağıyla önünü kesmeseymiş daha da koşacakmış!

"Saçma!" dedi Jan. "Böyle şey olmaz."

"Hiç görmediniz mi tavukların başları kesildikten sonra nasıl uçtuklarını?"

"Doğru..." dedi bir köy evinde büyüyen Georg.
"Ya hazine?"

"Hazine kayıp. Störtebeker, Hamburg Meclisi'ne bir öneride bulunuyor; eğer o arkadaşlarıyla birlikte serbest bırakılırsa, tüm kentin etrafını saf altından zincirle çevireceğini söylüyor, ama tabii ki bu öneriyi kabul etmiyorlar."

Benno, "Çok insan hazineyi aradı ancak bulamadı; ama ben hazinenin nerede olduğunu biliyorum," dedi.

Georg'un ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Annem, Benno'nun fantazilerinin abartılı olduğu kanısındaydı. Çünkü Benno bir kez bize konuk gelmişti. Önce sessizce oturup büyüklerin anlattıklarını dinledi. Sonra söz hayvanların insanları anlayıp anlamadıkları konusuna geldi. O zaman Benno, gemiden denize düşen denizcinin öyküsünü anlattı: Denizci boğulmak üzere iken bir yunus balığı onu su yüzüne çıkarıyor ve bir gemi onu görünceye dek denizin üzerinde taşıyor ve denizci gemiye alınıyor...

Sınıfımız ilk kez bir araya geldiğinde herkes babasının mesleğini söylerken; yani doktor, milletvekili, avukat, senato başkanı, gemi kılavuzu... gibi; Benno, "benim babam elektrik sayaçlarını okur," dedi. Tüm sınıf güldü. Benno bir süre öyle donakaldı. Daha sonra ders arasında bi-

ze, babasında özel bir anahtar olduğunu söyledi. Bu anahtarla hem evlerin elektiriğini kesebiliyor, hem de bir basmasıyla bir mahalleyi, evet! Ya da tüm kenti karanlıkta bırakabiliyordu... Buna şaşırmıştık. Aniden tüm çocuklar Benno'nun çevresini sardı. Hatta yandaki sınıftan bir öğrenci eğer anahtarı bir kerelik ayarlarsa, çantasını her gün eve taşımaya hazır olduğunu söyledi.

Diş hekimine gitmek zorundaydı, o gün diş hekiminin bulunduğu binanın elektriğini kesmek istiyordu.

"O neden ki?"

"Sende de jeton geç düşüyor. Elektrik olmadan dişimi oyamaz!"

"Bize anahtarı bir kez gösterebilirseniz."

"Mümkün değil, çünkü babam onu zincirle taşıyor."

"O zaman akşamları ya da geceleri uyurken..."

"Mümkün değil, zincirle uyuyor!"

Benno bize anahtarı gösteremeyince ve annem babalarımız da, "böyle bir anahtar yoktur," deyince. Benno birçok hayranını yitirdi.

Bir gün Benno İsviçre malı bir çakı ile okula geldi. O zamana dek sınıfta hiç kimse İsviçre

malı çakı görmemişti. Herkes bunu nereden aldığı öğrenmek istiyordu.

"Dün eve giderken," diye anlatmaya başladı:

"Altana Bulvarı'ndan gitmek istedim. Siyah, kocaman, uzun arka tamponu olan bir Amerikan arabası gördüm. Yanına gittim. Bir Chevrolet'di. Şahane beyaz tekerleri vardı. Tam bu sırada içinden bir adam indi. Arabadan çıkması için gerçekten uğraşması gerekiyordu. Öyle şişmandı ki, hayatımda bu denli büyük bir göbek görmedim. Adam arabasını kilitledi. O zaman ayakkabı bağcıklarından birinin çözülmüş olduğunu gördüm. Adama, 'dikkat edin, ayakkabınızın bağcığına basmayın, çünkü çözülmüş' dedim. Adam 'ya' deyip durdu, bağcığı bağlamaya çalıştı. Olanaksız! Göbeğinden ötürü ayakkabısına bir türlü ulaşamıyordu. Ayağını tamponun üzerine dayadı; bu kez de ayakkabısına ulaşamadı. Hemen bir hamle yapıp, 'bağcığınızı ben bağlayayım mı?' diye sorunca; 'Bunu yaparsan bana büyük bir iyilik yapmış olursun' dedi. Eğilip ayakkabısını bağladım. Çok sevindi."

"O denli memnun olmuştu ki, 'sana bir şey armağan edeceğim,' dedi. Elini pantolon cebine soktu ve çakıyı çıkardı. 'Al, bu senin,' dedi."

Öykü şahaneydi... Elbette herkes bu şahane

çakı ile bir kez olsun bir şey kesmek istiyordu. Benno bazılarına verdi. Hatta Georg bu çakıyı bir kez eve bile götürebildi.

Fakat daha sonra bir çocuk, bu bıçağın Benno'ya anne ve babasının bir arkadaşı tarafından armağan edildiğini duydu. Makas ve bıçak firması temsilcisi olan bu adam bir İsviçreli değil; hem zengin de değildi. Onun büyük, lüks bir Amerikan arabası da yoktu; arabası, küçük bir Opel'di. Öyle şişman da değil; tam tersine çırpı gibi ince biriydi.

Bundan sonra sınıfta kimse Benno'nun öykülerini dinlemedi. Ona 'Başkaçık Benno,' adını taktılar.

Bense Benno'yu zevkle dinliyordum ve kendime tüm bu öyküleri nereden buluyor diye soruyordum. Örneğin bu Störtebeker Hazinesi'nin öyküsü!

"Peki, bu hazine nerede?" diye sordu Jan, böyle çetin sorularda düşünceli düşünceli çenesini sıvazlama alışkanlığı vardı. Bu davranışı Elbe'de kılavuz kaptan olan kızıl, top sakallı babasından almıştı.

"Hazine Elbe deltasındaki Medemsand adasında."

"Ama neden Elbe'deki bir adada? Ve neden

Störtebeker kolayca yakalanabileceği Elbe'ye yelken açıyor? Böyle bir gemi çok zor yol alırdı..."

Jan, Elbe'yi iyi tanıyordu. Sadece gemi kılavuzu olan babasından ötürü değil. Jan aynı zamanda Elbe'nin kıyısında oturuyordu ve hem de yelkenciydi. Küçük bir yelkenlisi vardı. Bazen Benno'yu da alırdı. Bir kez beni de almıştı. Ben sınıfta hep erkeklerle oynayan tek kızdım. Ancak, onlarla yelken açmak anne ve babam tarafından bana yasaklanmıştı, çünkü Elbe yoğun gemi trafiği nedeniyle onlara göre çok tehlikeliydi.

"Şimdi anlat bakalım, onun hazinesini neden bir ada üzerine gömdüğüne inanıyorsun?"

Zil çaldığından Benno bunun nedenini bize anlatamadı.

Ders saatinin bitimine dek bekleyemezdim.

"Haydi anlat!" diye Georg da ısrar etti.

"Geçenlerde Almanca dersinde düşündüm, neden Störtebeker Elbe'ye yelken açtı, diye. Galiba..." Benno heyecanı arttırmak için biraz bekledi "bitirmek istiyordu."

"Yani teslim olmak mı istiyordu?"

"Evet. O, Hamburg'luların onu avlamak için büyük bir savaş gemisi yaptıklarını biliyordu.

Sanırım Hamburg'a gidip senato ile barış yapmak istiyordu. Ama Hamburg'a yelken açmadan önce hazineyi Elbe'deki bir adaya gömdü. O kadar aptal değildi. Bu hazine üzerine kentle pazarlık yapabilirdi. Eğer onu ve arkadaşlarını serbest bıraksalardı hazinenin bir bölümünü onlara verebilirdi."

"Oldukça akıllıca bir şey..."

"En uygunu hazineyi Elbe deltasından önceki Neuwerk adasına gömmekti, ancak bu mümkün olmadı; adadaki savunma kulesinde Hamburg'lu savaşçılar vardı. O nedenle Elbe'de yerleşim olmayan bir ada aradı ve altınlarını oraya gömdükten sonra yoluna devam etti. Aniden Hamburg'un savaş gemisi gelip Störtebeker'in gemisine saldırdı. Çok korkunç bir savaş olmuş olmalı. Kırk korsan ölmüş, yetmiş esir düşmüş."

"Tabii ki Hamburg'lular gemide hazineyi arıyorlar, baş tarafından kış kısmına dek her yeri... Hazine yok! Hatta direği bile kesiyorlar yine de hazine yok!"

"Sen bu adanın Mademsand olduğunu nereden anladın?"

"Kitaplıktan Elbe'yi anlatan bir kitap aldım ve orada Elbe deltasında bir kanal keşfettim:

Adı, Hazine Adası."

Jan, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Bu eski bir isim. Şimdi bu isim kimse için bir şey ifade etmez. O zaman insanlar, Störtebeker'in oralarda bir yerde bu hazineyi saklamış olabileceğini biliyorlardı. Bu, burada Cutahven'in önündeki Mademsand olmalı.

"Ama Elbe'deki adalar sürekli değişir," dedi Jan. "Belki beş yüz yıl önce var olan ada bugün yok olmuştur; en azından değişmiştir."

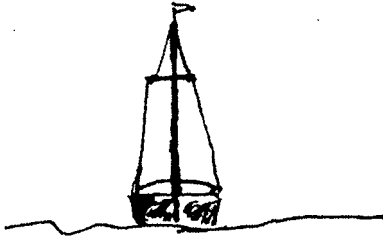
"İşte bunu bulmamız gerek!"

"O zaman babama sorabilirim."

"Ama hazineden hiç söz etme."

Benno aynı gün öğleden sonra Hamburg Devlet Arşivi'ne gidip, 1400 yılına ait bir harita aramak istiyordu.

"Ben de geliyorum!" dedim...

Aynı gün öğleden sonra Benno ile buluştuk. Banliyö treniyle Dammtar'a gittik. Oradan da devlet arşivine yürüdük. Kapıcı bizi önce içeri almak istemedi. Benno, "Derste Störtebeker hakkında bir ödev hazırlamamız gerek," deyince bizi bir arşiv görevlisine gönderdi.

Arşiv görevlisi, "Aman Tanrım! Siz bu işi gerçekten bilimsel olarak yapıyorsunuz!" diyerek şaşkınlığını gizlemedi. Bir yere telefon etti, bir süre sonra mavi önlüklü bir adam bize bir tomar kâğıt gösterdi. Bu, ilk harita çalışmalarının bir kopyası idi. 15 Mart 1594 yılında Johan Schröter tarafından yapılmıştı.

"Aman Tanrım!" dedi Benno. "Bundan hiçbir şey anlaşılmıyor."

"Evet öyle. O zaman haritalar tam değildi," diye onayladı arşiv görevlisi.

"Bundan daha eski bir harita var mı?"

"Evet, var; Melchiorlorichs'in 1568'de hazırla-

dığı Elbe haritası."

"Peki, Störtebeker hakkında belgeler?"

"Sadece Störtebeker'in idam hükmüne ilişkin bir rapor var."

"Hazine hakkında hiçbir şey yok mu?" Bu konuyu sormak üzere iken Benno bakışlarıyla beni susturdu...

Daha sonra Dammator'a gittiğimizde açıkladı; "Elbette yok, eğer bu konuda bir bilgi olsaydı hazine çoktan kaldırılmış olurdu. Eğer arşiv görevlisine sorarsan, kendisi aramaya koyulur, o zaman da altınlar uçup gider. En iyisi sormamak."

Benno'nun haritaları elde etmek için uydurduğu öykü çok sıkıydı.

Daha sonraki günlerde Benno inanılmaz bir çalışkanlık örneği gösterdi. Bu, ayrıca onun sınıfta bir şey yapmadan sessizce oturmak zorunda kalmasını da dengeliyordu; yani sürekli okuyordu, yalnız bir kez sayfayı biraz gürültülü çevirip bana bir şey fısıldamak isterken Schaper hemen azarladı; "Sen ne yaparsan yap, beni ilgilendirmiyorsun. Hatta okuyormuş gibi davranabilirsin. Ama lütfen sessiz ol. O denli sessiz ol ki, kimse seni duymasın. Çıt yok. Anladın mı?"

Benno "evet," dercesine kafasını salladı.

Dersten hemen sonra buluştuk. Jan, "Schaper yine cıvıldamaya başladı," dedi. "Hazineyi bulursak, kendime şoförlü bir araba alacağım, beni her sabah okula getirecek, Schaper her seferinde otobüs durağına giderken şoförüm korna çalacak ve ben onu bir kral edası ile selamlayacağım! Siz o parayla ne yapacaksınız?"

Georg bir çiftlik evi almak istiyordu.

Jan, "Ya sen ne yapacaksın?" diye bana sordu.

"Bilmem, daha sonra düşünmeliyim."

"Sen, Benno?"

"Kendime bir yelkenli alacağım; büyük bir yelkenli; onunla dünya turuna çıkacağım. Pitcariya'ya yelken açacağım."

"Tamam," diye düşündüm. "Benno da benim en çok sevdiğim kitabı okumuş: Bounty'de İsyan."

Benno, Jan'a sordu:

"Mademsand hakkında babana bir şeyler sordun mu?"

"Evet. Mademsand o kadar çabuk değişmiyor-muş."

Benno, bunu zaten incelediği eski haritalardan öğrenmişti.

"Bir kayık bulmalıyız, yelkenle aşağıya yol alınız."

Ben hemen, "Ben de geliyorum!" dedim.

Jan, düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı: "Dur bakalım, bu iş kızlara göre değil!"

"O niyeymiş!?" paylarcasına sordum...

"Olmaz, bir gemide kadın ve ateş sorun getirir. Bunu büyükbabam söylemişti. Büyükbabam Horn Burnu'nu yelkenliyle on dört kez geçmişti."

Jan'a "Elini göster bakalım," dedim; yüzüne dostça gülerek sağ elini bana uzattı. Elini tutup yıldırım hızıyla arkasına büktüm. Kolunu öğle yukarı kaldırdım ki, öne doğru eğilmek zorunda kaldı, ta dizleri üzerine çöküncüye dek. "Ah!" diye viyakladı.

"Bir kez daha söyle bakalım, neden kızların işi değilmiş?"

"Tamam! Tümünü geri alıyorum!"

"Güzel," dedim ve kolunu serbest bıraktım. "Haydi barışalım."

O zamanlar judo çalışıyordum. Bu tür bir uğraş, kızlar için alışılmış bir şey değildi, bu nedenle daha büyük oğlanları kapıp yere vuruşlarımla şaşırtıyordum.

Kararlı bir şekilde: "Ben de sizinle geliyorum, bana ihtiyacınız var!" dedim.

Georg, "Yemek pişirebilir," dedi.

"Hayır, yemek pişirmem, ama ilkyardım kursu görmüştüm."

"Tamam, doğru" dedi Benno.

"Peki olur," dedi Jan.

"Ne demek peki, olur," diye Jan'ı azarladım. "Senin söz söylemeye hakkın yok!"

"Kesin kavgayı," dedi Benno. "Bir kayık bulmalıyız."

Jan'ın kayığı çok ufaktı. Bir yelkeni olan kayıkta en fazla iki kişi kalabilirdi. Kesinlikle dört kişi sığmazdı. Ayrıca bu kayıkla uzun süre akıntıya karşı gidilemezdi.

Aynı gün öğleden sonra "Acaba bize bir kayık ödünç verebilir mi?" diye Övelgönne'deki kayık yapımcısı Harms'a gittik.

Cevabı olumsuzdu. Ama çok ucuza kayık satmak isteyen birini tanıdığını söyledi. Eski P sınıfı bir kayık. "Kayık çok kötü durumda, önce onarılması gerek," dedi.

Bize onun yanında bir korunakta duran kayığı gösterdi. "Sahibi 250 mark istiyor." Bugün bu çok az bir para; ama o zaman, yani 1954'te çok para idi.

Kayık, Harms'ın anlattığına göre meşe ağa-

cından yapılmıştı. Üstü bezle kaplı bir kamara-sı vardı ve beyaz yağlı boya ile boyanmıştı.

Kamarada iki yatak, bir dolap ve fincan, ta-bak, çatal bıçak koymak için bir raf bulunuyor-du. Kamara oldukça rahat görünüyordu.

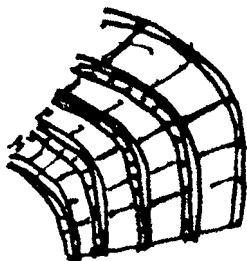
Yaşlı Harms "Önde de küçük biri kalabilir," dedi. "En büyük olan da arkada kaptan köşkün-de kalır." Benim için her şey ortadaydı. En kü-çük ben olduğumdan benim yerim öndeydi. En uzunumuz olan Georg hemen sordu: "Ben açıkta mı yatacağım?"

"Elbette hayır, üstünü katranlı yelken beziyle kapatırız."

Harms, "Kaburgalarından birçoğu kırılmış, tahtalardan bir kısmı oldukça çürümüş; ama kendiniz onarabilirsiniz," dedi. "Nasıl yapılaca-ğını size gösteririm. Ayrıca kayığı boyamanız da gerekli. Boya ucuz değil. Belki fiyatını biraz aşı-ğı indirebilirsiniz."

Bize kayık sahibinin adını verdi...

Önce biriktirmiş olduğumuz cep harçlığımızı toplamamız gerekiyordu. En çok benim param vardı; 120 mark. "Ohoo" diye şaşırdı Georg. Jan'ın 75 markı, Benno'nun 35 ve Georg'un da sadece 15 markı vardı. Toplam 245 mark.

Bir sonraki Almanca dersinde Benno oturuyor ama artık okumuyor; yazıyordu!

Schaper onun yazı yazdığını görünce hayret etti. "Ooo ne o, yine bahçe hikâyesini mi anlatıyorsun?" dedi. Benno bir şey söylemedi. Schaper bir tepki vermek zorundaydı şimdi. Benno'nun önünden kâğıdı aldı:

"Hesap! Aman ne ilginç. Bu ne böyle?"

Benno sustu.

Schaper "hesap uzmanımız," deyip kâğıdı buruşturdu. Benno sakinliğini bozmadı. Bir başka kâğıt çıkarıp yeniden hesap yapmaya başladı. Schaper hareket belirten tümcelerinin anlamını açıklarken kimse onu dinlemiyordu. Çünkü Benno ile Schaper arasındaki çekişme açık bir çatışmaya dönüşmüştü. Bunu ikisi de, sınıftakiler de biliyordu. Sınıfta çıt çıkmıyordu. Benno yeniden hesap yapmayı sürdürürken acaba Schaper ne yapacaktı? Schaper yavaşça Benno'ya yaklaştı ve kâğıdı tutup buruşturdu. Ben-

no, yeniden bir kâğıt çıkarıp hesap yaptı. Schaper yine buruşturdu. Bütün bunlar sessizce oluyordu; Schaper bir şey söylemiyordu; Benno bir şey söylemiyordu. Benno dosyasından bir defter çıkararak hesabına devam etti. Defteri yırtmaksa, olamazdı; çünkü o matematik defteriydi. Schaper defteri aldı. Benno bu kez rakamları eline yazarak hesabı eline yazdı. Sınıf sessizdi, herkes merak ediyordu: "Acaba Schaper şimdi ne yapacaktı?"

Schaper aniden "Çık dışarı, defol!" diye haykırmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedi Benno. Kalkıp dışarı çıktı. Schaper tepinerek, "Bu herifin artık buradan defolup gitmesinin zamanı geldi. Ona iyi bir ceza vermeli!" diye bağırdı.

Dersten sonra yağcılardan bazıları bile Benno'nun yanına gelerek "Çok iyi yaptın," dediler.

"Peki, ne hesabı yapıyordun?" diye sordum.

Benno elini açıp gösterdi. Sınıfın kapısının önünde hesaplamayı sürdürmüş. Avuç içinde tükenmez kalemle yazılmış sayılar açık bir biçimde okunuyordu.

"Dün boyanın, meşe omurganın, tunç perçinlerin ne kadar olduğunu öğrendim. 55 mark da-

ha eklememiz gerekiyor."

Eğer sahibiyle pazarlık yapıp fiyatı indirirsek bu işi başaracağız."

Jan; "Ben parayı bisiklet için biriktirmiştım; kayak için değil, ayrıca bu eşit bir bölüşme de değil. Eşit olmayan paylaşımlar sonunda tartışma yaratır," dedi.

"Herkes verebildiği kadarını verir," dedim.

Georg tereddüt ediyordu. Sonunda, annesinin yakında doğum günü olduğunu ve ona beş marklık küçük bir Çin işi tütsü kabı almak istediğini söyledi. Şimdilik ancak 10 mark verebilirdi. Bahçede çalışarak biraz para kazanmak istiyordu. Belki bir on mark daha ayarlayabilirdi.

O akşam Benno ve Jan kayığın sahibine gitti. Ertesi gün Jan, adama "Störtebeker'in hazinesini bulmak için kayığa ihtiyacımız var," dediklerini anlattı. Bu, adamın çok hoşuna gitmiş. Hazine aramak...

"Eğer işim olmasaydı ben de gelirdim," diyerek kayığı Benno'ya 150 marka bırakmış.

Aynı gün kayığı onarmaya başladık. Yaşlı Harms, demir bir boruda suyun nasıl kaynar duruma getirileceğini, daha sonra meşe ıskarmozların bu kaynar suyun üstünde yumuşatılıp

bir şablona göre nasıl yuvarlak büküleceğini gösterdi. Omurgalara ve tahtalara delikler delinip perçinler kondu, sonra da içerden bir çekiç ile dövüldüler. Dışarıdan bir kişinin demirle perçinin başına bastırması gerekiyordu. Tahtalar, meşe ıskarmozlara sıkıca çivileniyordu. Kayığın her iki yanında altışar tane ıskarmoz değiştirdik. Tam söylemek gerekirse Georg perçinledi. Georg bunu çok güzel yapıyordu. Çekici tam üstüne vuruyordu, ne tahtalarda bir ezilme, ne de parmağında morarmalar oluyordu.

Yaşlı Harms, "Seni hemen işe alabilirim," dedi. "Okuldan bıkarsan bana gel!"

Ondan sonraki dört gün öğleden sonra kayığın eski boyasını çıkardık. Bu çok zor bir işti ama, tahtalar çürümesin diye mutlaka yapılması gerekiyordu. Ondan sonra boyayabildik. Her on beş dakikada bir değişiyorduk. Boyanın kuruması gerekti. Ertesi gün yeniden çok ince bir zımpara kâğıdı ile yeniden zımparalandı ve kayık çok kez yeniden boyandı. Tam beş kez!

Her gün öğle yemeğinden sonra evdekilere "Bitirme eğlencesi için prova yapmaya gidiyorum," diyerek viyolamı alıp çıkıyordum, gerçekte doğruydı bu, ancak tam değil. Çünkü viyola

çalıyordum ve okul bitimi için küçük bir müzik parçası provası yapıyorduk. Provadan hemen sonra Elbe'ye gidip kayığı zımparalıyor, temizliyor ve boyuyordum.

Bir hafta sonra annem "Aman Tanrım," dedi. "Ellerinin hali ne böyle, ne yapıyorsun ellerinle?" Ellerim sert ve çatlaktı, su toplayan yerleri patlamıştı, küçükparmağımın tırnağı iltihap toplamıştı.

"Sanki kendine yeni bir viyola yapıyormuş gibisin. Yoksa okul bitimi için bir sürpiz mi hazırlıyorsun?"

"Evet" dedim, "ama bu bir sır."

Yalan söylemeden bir şeyi saklamak gerçekten bir sanat..

Üç gün daha öğleden sonraları çok sıkı çalıştık, son fırçayı da attıktan sonra kayığın önünde durup eserimize baktık.

Güneşte parlıyordu ve meşe kaburgaları damar gibi boyanın altında daha açık yansıyor.

"İşte burada benim bisikletim yatıyor." Jan bunları söylerken bir pişmanlık duymuyordu, çok mutluydu. "Yelkenin de onarılması gerekiyordu. "Evde elbet dikiş makineniz vardır, yırtık olan yere güzel bir yama dikebilir misin? Öyle

olsun ki, yelken büzülmesin," dedi Harms.

Böylece, annemin evde olmadığı bir zamanda yelken bezine bir yama diktim. Bunun için annemin eski giysilerinden birini kestim...

Kamaranın çatısının düzeltilmesi, ayrıca direğin de yeniden boyanması gerekiyordu. Jan ve Georg dinlenmek istedi. Benno buna kesinlikle karşı çıktı: "Okulun kapandığı gün mutlaka bitmiş olmalı, yani suya indirmeliyiz."

"Ama bütün tatil boyunca zamanımız var!"

Fakat Benno ısrarlıydı. "Bizi belki birileri izlemiş ya da herhangi biri bu işten kuşkulanmış olabilir, örneğin arşivdeki görevli!"

Bunlar doğru olamazdı elbet, Benno'nun bir an evvel, hem de tatilin ilk gününde define aramaya çıkmak istediği belli oluyordu.

Hemen Benno'nun söylediklerine katıldım. "Sadece tatilin ilk haftasında gidebiliriz, çünkü ikinci hafta annemle Sylt'e gitmeliyim."

Bir pazar günü bisikletimi çıkarıp bahçeden çıkmak üzere iken babam, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eski bir kayık boyamaya," diye yanıtladım.

"İyi o zaman," dedi. Babam, kızların da erkeklerin yaptığı her şeyi yapmalarından yanay-

dı. Doktor çantasını arabaya koyarken:

"Sakın Elbe'ye çıkma. Çıkarsan yanında mutlaka bir büyükle çık. Duydun mu?" dedi.

"Evet, duydum"

"Peki, kimin kayığı bu?"

"Benno'nun," dedim. Bu, yalan değildi, ama biraz çarpıtılmıştı; tam olarak söylersek kayığın dörtte biri benimdi. Çarpıtma bir bakıma sadece gerçek'ten biraz ayrılma demekti.

"Peki onların bir kayak alabilecek paraları var mı?" diye sordu babam. Çünkü babam, muayenehanesine arada bir elektrik sayacını okumak için gelen Benno'nun babasını tanıyordu.

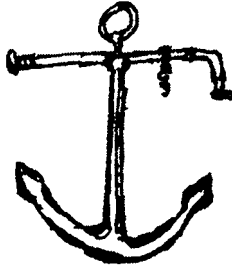
"Çok eski bir tekne."

"Sakın bir çılgınlık yapmayın, Elbe çok tehlikelidir."

"Hayır," dedim, "Benno kayığın yüzeceğinden bile emin değil."

"Ama dikkatli olun," dedi. Ve arabaya binip bir hastasına gitti.

Annem ve babamdan büyük ölçüde memnundum, sadece aşırı derecede ürkektiler, bu da beni çıldırtıyordu. Bugün onlara gerçekten hak veriyorum...

Tatilin başlamasından iki gün önce başardık, tekne hazırды ve yolculuk günü de geldi.

Yaşlı Harms sordu: "Teknenin adı ne?"

Georg "Unda," koymak istedi. Jan, "Alacalı İnek," dedi. Benno buna çok kızdı: "Bir bu eksikti, bir gemiye nasıl Alacalı İnek adını koyarsın?"

"Ama 'Alacalı İnek,' Hamburg'luların Störtebeker'i yakaladığı gemilerinin adıdır."

Hayır, 'Unda' latince dalga demek; aman Tanrım insanın aklına hemen okul ve Schaper'i getiriyor!

"Peki, 'Tahiti' koyarsak nasıl olur?" diye sordum, söylediğim gibi 'Bounty'de İsyan' kitabını yeni okumuştum.

"Güney denizlerine gitmiyoruz ki," dedi Benno, "Hayır! Bu tekneye dikkat çeken bir isim vermelii."

Jan; "Artık söyle," diye ısrar etti.

Benno bir süre tereddüt etti...

"Haydi!"

"Rüzgârların Dostu"

"Aman, kulağa hiç hoş gelmiyor," diye mırıldandı Georg. "Biraz aptalca bir isim."

Dürüst olmam gerekirse bu ad hemen hoşuma gitti.

Yaşlı Harms da bunun güzel bir ad olduğunu söyledi: "Yıllar önce bir balıkçı teknesiyle gezmiştim, adı 'Genç Fransız Umuda Gidiyor,' idi."

Oylamaya koyduk. Harms da oy kullanılabilecekti. Bire karşı dört oyla 'Rüzgârların Dostu' adını koyduk. Yalnız Jan karşı oy kullandı. Benno bize sormadan kendi başına bu adı önceden düşünmüş, bunun için kâğıttan bir şablon çıkarmış ve teknenin kış kısmına harfleri beyaz boya ile boyamadan önce çizmişti. Bu, beni kızdırmıştı. Ama ben yine de olumlu oy kullandım. Eğer başka bir ad üzerinde karar vermiş olsaydık, eminim Benno bize bu adı kabul ettirinceye dek konuşacaktı. "Şablonsuz yazamayız," diyerek hazırladığı şablonu çıkartıp bu ismi kullanmaya ikna edecekti. Normalde oldukça sessizdi, ama kafasına bir şey koydu mu, en kalın ağaçları bile kemirip bitiren bir kunduz gibi kararlı olurdu.

Tekne yapımcısı Harms bir sürahi dolusu su

getirdi, içine dört poşet toz boşaltınca su yeşil yeşil köpürmeye başladı. Her birimiz birer bardak aldık. Meyva tadına benziyordu.

"Evet," dedi yaşlı Harms ve sürahiyi bana uzattı. "Şimdi senin ad koyma törenini açman gerekiyor. Bunu her zaman kadınlar yapar, çünkü bu uğur getirir."

Köpüklü içkinin kalanını teknenin üstüne dökerek, "senin adını, Rüzgârların Dostu koyuyorum!" diye haykırdım.

"Güzel bir gün," dedi yaşlı Harms gözlerini şilerek "nihayet yeniden gerçek bir ad koyma töreni gördüm." Sonra tekneyi kızağın rayları üzerinden suya bıraktı. Tekne suda yüzmeye başladı, sevinçten üç kez "Hurra!" diye bağırdık, ancak üçüncü "hurra" ağzımızdan tam çıkamadı. Çünkü tekne yavaşça batıyordu. Elimizde içki bardaklarımızla öyle taş gibi duruyorduk. Tekne, kamaranın çatısına dek suya battı.

Benno, "Bu olamaz!" dedi umutsuzca.

"Olur, olur" diye güldü yaşlı Harms. "Bu normal, teknenin batması gerek, suda tahtalar şişer ve su geçirmez olur; o zaman tekne yüzer."

"Peki, ne kadar sürer bu?"

"Kesin iki gün, çünkü çok uzun zaman kuru kaldı. Fark ediyor musunuz, alabora olacağı za-

man hemen yüzüyor. Bildiğiniz gibi, tahta yüzer. Her zaman bir kısmı suyun üstünde kalır. Eğer bu yaşlı tekne devrilecek olursa onun çevresinden sakın uzaklaşmayın."

Ertesi gün okulda yıl sonu törenleri vardı. Büyük salonda tüm öğrenci ve öğretmenler toplandı. Bay Hubert, sevimli öğretmenimiz, bir gün önce Benno'ya: "Elbe konusundaki katkılardan ötürü sana karnende pekiyi verdim. Elbe hakkındaki bilgilerin gerçekten kusursuzdu. Dilbilgisinde başarısız olman gerçekten yazık, istemiyorsan yıl sonu törenlerine gelmek zorunda değilsin," demişti.

Ama, Benno yine de gelmişti. Bu bence gerçekten yüreklice bir davranıştı. Şu işe bakın ki, veda konuşmasını Schaper yapıyordu. Bir tür eğitim hedeflerinden söz etti; "Öğretmenler öğrencilere bu hedeflerine ulaşmaları için yardımcı olurlar ve onlara koltuk değnekleri verirler, ama koşmak öğrencilere kalmış," dedi.

"Bunu en son söylemesi gereken kişi düztaban Schaper'dir," diye Jan bana fısıldadı. Kendimi tutamayıp güldüm, Schaper bir an için rahatsız olup durdu ve bulunduğumuz köşeye baktı, sonra konuşmasını sürdürdü: "Koşmak için

tembel olan okul değiştirsin." Güz ucuyla Benno'ya baktım. Ona gülümsemek istedim. Fakat yerinde çok ciddi ve sessizce oturuyordu. Yüzü oldukça kızarmıştı heyecandan mı, utançtan mı, kızgınlıktan mı bilmiyorum; belki de hiç dinlemiyordu bile... Teknemizi, yapacağımız geziyi ya da hazineyi düşünüyordu herhalde. O gün, Öğretmen olursam iyi olur diye düşündüm. Hubert gibi olmak istiyordum, kesinlikle bu adı Schaper gibi olmayacaktım.

Törenin sonunda, son haftalarda çalıştığımız küçük bir Mozart parçası çaldık. Ondan sonra viyolanın kabını kapattım, kalkıp okuldan çıktık.

Tatilde olmak o denli şahane bir duygu ki! Yıl sonu töreninden hemen sonra bisikletlerimize atlayıp Elbe'ye gittik. Tekne hâlâ kamarasına dek suyun içindeydi.

Kayık yapımcısı Harms'a, "Hâlâ yüzmüyor mu?" diye sorduk.

"Önce suyunu bir boşaltın bakalım!" dedi.

Amma da zor bir iş! Kovalarla tekneyi boşalttık, tekne boşaldığında biz de ölmek üzereydik. Tekne hâlâ biraz su alıyor, ama yüzüyordu. Harms bize direği nasıl kaldırmamız, yelkeni ve

floku nasıl bağlamamız gerektiğini gösterdi. Sonra köprüde oturup 'Rüzgârların Dostu'na baktık. Elbe'nin yukarısına giden bir yük gemisinin oluşturduğu dalgalarla sallanan tekne çok güzel görünüyordu.

"Yarın demir alıyoruz!"

"Yağmur yağsa da mı?"

"Nasıl olursa olsun, gökten çakıltaşı bile yağsa gidiyoruz!"

Onlar için bunu söylemek kolaydı. Ama bana Elbe'de tekneyle gezmek yasaklanmıştı. Benno sınıfta kaldığı için ona da izin yoktu. Jan'ın babası daha çok önceden oğluna Elbe'ye kayıkla açılmasını yasaklamıştı. Ölüm tehlikesi olabileceğini bildirmiş; "İnan bana," demiş "bir gemi kılavuzu olarak ben bunu biliyorum." Biz ona inanmak istemiyorduk, ama haklı çıkmak istiyorsa varsın haklı olduğuna inansın!.. Sadece babasını savaşta yitiren Georg durumu annesine anlatmış; o tüm olup biteni her zaman annesine anlatırdı. Annesi Georg'a sık sık herhangi bir yasaklama getirmez, ona güvenirdi; o da annesine. Annesi ona sadece "Kendine dikkat et ve kendini tehlikeye atma," demiş.

Jan, Benno ve ben eve bir yalan uydurma konusunda fikir birliğine vardık. Ama ben iki katı

yalan söylemek zorundaydım, çünkü üç oğlanla yalnız gitmeme asla izin vermezlerdi. Bunu çok aptalca buluyordum. İnsan, özellikle Georg, Jan ve Benno gibilerle gidiyorsa; bu dünyadaki en güvenceli işlerden biridir bence!

Böylece arkadaşım Sonya ile yalandan bir bisiklet turuna çıkacağımı söyledim. Gerçekte Sonya annesi ve babasıyla Amrum'a tatile gitmişti. Hemen söylemem gerekir ki, çok suçluluk duydum. Her zaman olduğu gibi bu suçluluk duygusu, yapmak istediğin şeyi çok arzuluyorsan, zamanla kayboluyor...

Akşam eşyalarımı bisiklet çantalarına yerleştirdim. Bir tencere, un, şeker, biraz ekmek, altı tane tavuk ve etsuyu tableti aldım. Annem ayrıca bir kek yapmıştı. Suçluluk duygusu beni rahatsız ettiğinden önce bunu kabul etmedim. Annem ısrar etti. "Bunu Sonya ile akşam yersiniz," dedi. O anda içimden gerçeği söyleyip evde kalmak geçti. Sonra düşündüm ki Benno hayal kırıklığına uğrar; Jan ve Georg "Ne olacak, kız işte; hemen kaçtı!" derler. Ayrıca çocuklar hazineyi bulurlarsa... buna dayanamam!

Annem çay demledi, içine de limonsuyu koydu iyice şeker kattıktan sonra, babamın eski matarasına doldurdu. Sabah tam yüklenmiş ola-

rak yola çıktım. Babam muayenehanesine gitmişti. Annem arkamdan el salladı. Anneme gençlik yurtlarında ya da köy evlerinde kalacağımızı söylemiştim. Bu annemi yine tedirgin etti. Onlarla anlaşmak bazen çok zor!

O sabah kendime hakiki Amerikan bir kot pantolon almıştım. O zamanlar pek bulunmuyordu. Annem önce kesin karşı çıktı. Ama daha sonra onu ikna ettim: "Bir bisiklet turu için sağlam bir pantolon gerekli; bir etek değil. Çünkü pedal çevirirken etek hep uçuşur." Bu açıklama onu inandırdı. Ben de o zamandan beri hep kot pantolon giyerim, hem de büyük bir zevkle.

Tam yüklenmiş olarak bisikletle Övelgönn'e gittim. Georg ve Benno iskelede bekliyorlardı. Ben tabii çok merak ediyordum, acaba oğlanlar pantolonum hakkında ne diyeceklerdi? Georg, sadece "iyi" diye mırıldandı. Fakat Benno "şahane!" dedi. Pantolonumun arkasına dikilmiş marka etiketine merakla baktı. Markalar o zaman gerçek deridendi. Benno etiketin üstündeki resime bakarak "Levi Strauss, ooho. Burada iki tane atlı köylü ya da kovboy var, gerçek Vahşi Batı" dedi. Sonra fiyatını öğrenmek istedi ve "Aman ne kadar pahalı, neyse, hazineyi bulunca

ben de kendime bir tane alırım," dedi.

Biraz sonra Jan geldi, beni gözden geçirdikten sonra sadece "Bu ne hal böyle?" dedi.

Bize babasından ödünç aldığını söylediği Elbe haritalarını gösterdi.

Yaşlı Harms, "Size bir şeyler vereceğim," dedi. Her birimize birer denizci düdüğü armağan etti. Bunlar siyah bir kordonla boyna takılıyordu.

"Şimdi de kaptanınızı ve ekip başınızı seçmelisiniz. Ve sonra bir teknik eleman ve..." durdu ve bana uygun bir şey bulmaya çalıştı "aşçı!"

"Hayır!" dedim, "yemek yapmam; yemek yapmaktan nefret ederim. O zaman ben gelmiyorum."

Jan, "Peki o zaman gelme," dedi.

"O zaman paramı geri istiyorum!"

Harms, "Durun bakalım!" dedi. "Gemide herkesin sürekli bir görevi olmalı yoksa sonu isyana varır!"

Benno: "Jutta ekip doktoru olsun, nasıl olsa ilk yardım kursu görmüş" dedi.

"Çok iyi" dedi Harms. "Sen gemi doktorusun. Ne yeneceğine sen karar verirsin."

Birbirimizi karşılıklı seçtik, hem de oybirliği ile.

Jan, eşyalarımızı nereye koyacağımızı gösterdi. Arkada kış tarafına haritalar, erzak, Georg'un annesinin bahçesinden topladığı çilekler kondu. Benno dört demirbaş erzak ayarlamıştı. Bunlar, eski Amerikan ordu stoklarından bir marka alınabilen plastik torbalarda bulunan küçük paketlerdi. Aletler, halatlar, ipler küpeştenin altına yerleşti. Jan "Arka küpeşte solda, dümen sağda olur," dedi. Dümen bankosunun altına yağmurluklar, çamaşırlar ve kazaklar kondu. Öne, pruvaya demir çapa ve ip kondu. İçine yelkenlerin konulduğu iki çuval da buradaydı. Yatakların üzerine deniz yataklarımızı, battaniyeleri ve çadır çuvalını serdik. Jan ve Benno'nun önceki akşam aldığı kürekler de yerlerine kondu.

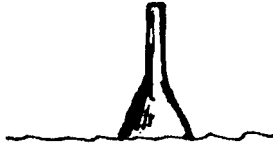
Harms, "Sanki dünya turuna çıkıyormuş gibisiniz," dedi. "Bir şey daha merak ediyorum, yolculuğunuz nereye?"

"Önce Schweinesand'a" dedi Benno. Elbe'deki adaları, kum adalarını, sığ kayaları ezbere biliyordu.

"Neyse, pek uzak sayılmaz, haydi rastgele!" Tam demir alıyorduk ki, Harms "Can yeğinizi var mı?" diye sordu.

"Hayır!"

"Bekleyin bir dakika bende bir tane var." Toz duman içinde hızla gidip mantardan yapılmış eski bir can yeleşini tekneye fırlattı. Bu can yeleşti olmasaydı, bütün bunları size anlatamayacaktım...

Tüm eşyalarımız, alet-edavatımızla Kuzey Denizi'ne doğru yelken açtık.

Jan, "Sanki 28 yelkenimiz varmış gibi," dedi. Ancak bizim küçük teknemizin sadece iki yelkeni vardı. Ana yelken ve öndeki küçük flock. Tekne oldukça kaykık duruyordu. Başlangıçta alabora olacağız diye çok korkuyordum. Tabii ki bir şey söylemiyordum. Dalgalar kayığa vurdukça mümkün olduğunca dikkati çekmeyecek şekilde, sıkıca tutunuyordum.

Yelkeni rüzgâra çaprazlamak zorunda kaldık, çünkü rüzgâr gideceğimiz yönden, yani Kuzey Denizi'nden geliyordu. Elbe'nin bir bu kıyısına bir öteki kıyısına doğru zikzaklar yaparak yol alıyorduk. Bir saat sonra teknenin yatık durmasından artık korkmuyordum; tam tersine doyulmaz bir zevk veriyordu. Tekne rüzgârın gücü ile yan yatıyor, dalgalar kamaranın penceresine köpüklerle çarpıyordu. Yelkenin dik durması için

hepimiz yüksek kenara oturmak zorundaydık.

Bir sürü yeni sözcük öğrendim. Benno Jan'dan dümeni alınca, Jan bana nasıl düğüm atılacağını gösterdi. "Düğümler çok önemlidir, çok dayanıklı olmalılar ve aynı zamanda da kolay çözülebilmeliler. İnsan düğümü gözü kapalı olarak atabilmelidir," dedi. Sanki babası konuşuyormuş gibi geldi bana. Sadece kıızıl sakalı ve babasının hep dişleri arasında tuttuğu kısa saplı piposu eksikti.

Rüzgâr nereden gelir, sert rüzgâr akımı nasıl zamanında fark edilir, hepsini öğrendim. Bu fırtınalar aslında önceden görülebilirler. Suyun üstü kararır ve kara bulutlar gittikçe yaklaşır. Bu sert akım yelkenlere basınca teknenin burnu rüzgâra doğru yükseltilmeli, böylece tekne yenden düzelir. Bu arada direk çatırdar; rüzgâr da yelkenlerde ıslık çalar. Jan'a hayran oldum. Benim ilk kez gördüğüm güvertedeki eşyaları nasıl adlandırıyor ve Elbe konusunda ne kadar çok şey biliyordu. Bu yüzden ona "Rüzgârın Sesi" ve "Başsözcü" adı verilmişti. Seyir yolunun ne olduğunu, bir yük gemisinin önünden ne zaman geçilir ne zaman geçilmez, bunları bir bir öğrendim.

Dönüş yapmak için elbetteki flokun ipini ve yelkenini boş bırakmam gerekti. Jan "şimdi" de-

di, dümeni öteki yana çevirdi, yelken çarparcasına bir ses çıkardı ve teknenin burnu rüzgârı yararak döndü.

Jan emirler verip dümeni yönlendirirken bana olduğundan daha büyükmüş, bir yetişkinmiş izlenimi veriyordu. Ayrıca bana ukala gibi de gelmiyordu, sadece yaptıklarını açıklıyordu ve bunu gösteriş içinde söylemiyordu.

Benim de dümene geçmeme izin verdi. Bu arada elimi de tutarak dümeni nasıl tutmam gerektiğini gösterdi. Kendimi tamamıyla dümene veremiyordum, çünkü kafamın içinden bir sürü şey geçti, her tarafıma sıcak bastı, kendi kendime "elini çekmelisin," dedim, fakat Jan'ın eli çok güçlü ve aynı zamanda çok yumuşaktı, onun için elimi çekmedim. Tam tersine, bir süre sonra elini çekince bilerek dümeni ters yöne kırdım, böylece Jan yine elimi tuttu.

Benno bizi izlemiş olmalı ki, birdenbire yola devam etmekten vazgeçip hemen demir atmak istedi. Daha yeni Domuzlar Kumsalı adasına varmıştık. Bu ada Blaukenese adasından önceydi. Benno sadece beni ve Jan'ı ayırmak istiyordu. Çok ilginç, Benno'nun kızması hoşuma gitmişti. Jan'ı kıskanmıştı ama bunu kabul etmek istemiyordu. Sadece yineliyordu: "Domuzlar

Kumsalı'na hemen demir atmalıyız."

"Neden?" diye sordu Jan. "Ne güzel yol alıyoruz."

"Suya ihtiyacımız var."

"Ne? Gemide yeteri kadar su var. Ayrıca Domuzlar Kumsalı'nda su yok..."

Benno, "Orayı incelememiz gerekir," dedi. "Biliyor musunuz adı nereden geliyor?"

"Hayır!"

"Hamburg'lular Störtebeker'in gemisini yakaladıkları zaman," diye hızlı hızlı anlatmaya başladı Benno "gemide iki tane de evcil domuz varmış. Erkeğinin adı 'Baro' diğisinin ki de 'Jule' imiş. O denli evcillermiş ki köpek gibi itaat ediyorlarmış. Hamburg'lular Störtebeker'i boynunda demir bir halka ile direğe bağladıklarında onun yanında duruyorlarmış. Hamburg'luların gemisi, bu adanın yakınından geçerken Störtebeker eldivenlerini çıkarıyor, her birini birinin ağzına veriyor ve 'Haydi Baro, haydi Jule atlayın!' diye haykırıyor. Bu emri alan domuzlar gemiden suya atlıyorlar. Störtebeker, domuzlar bu eldivenleri karısına götürsünler diye yolluyor. Böylece Störtebeker'in karısı Hamburg'luların kocasını yakaladığını anlıyor. Domuzlar, Hamburg'lulara yakalanmadan suya atladıktan son-

ra, bu adaya yüzmüşler. Ama burada kalmışlar ve çoğalmışlar. O zamandan beri de buraya 'Domuzlar Kumsalı' denmiş."

Georg, "şahane" dedi.

Öyküyü dinlerken, halen benim elimin üzerinde duran Jan'ın elini unutmuştum.

Jan, "Bu da senin palavralarından biri," dedi. "Hepsi saçma. Adada hiç domuz yok. Eğer adaya çıkarsak hiç yol alamayız. Çünkü birazdan gelgitten ötürü sular yükselecek.

"Bu adayı incelememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Benno. Belki eldivenlerinden birini bulabiliriz, çünkü eldivenler gümüş işlemeliymiş.

"Saçma!"

"Siz beni gezi başkanı seçtiniz ama!"

"Ben de kaptanım," dedi Jan. "Geminin seyri-ne ilişkin durumlarda ben karar veririm."

Elimi Jan'ın elinin altından çektim ve dümeni Jan'a bıraktım.

Georg, bu konuyu oylamamızı önerdi. Fakat Jan kabul etmedi. "Kaptan gemi ve mürettebat-tan sorumludur. Son sözü kaptan söyler, onun için oya konulmaz!" Jan yine babası gibi davranıyordu.

Demir aldığımızdan bu yana daha dört saat

olmamıştı, neredeyse bir isyan çıkıyordu.

Domuzlar Kumsalı'na mutlaka çıkmak isteyen Georg, "Kaptanı yeniden seçebiliriz," dedi. "Eğer aranızda anlaşıyorsanız ben kaptan olmayı öneriyorum."

Jan, "Bu kesinlikle olmaz, ben bu işte yokum," dedi.

Benno, "Karaya çıkabilirsin seni kıyıda indirebiliriz," dedi.

"Senin aklından zorun var galiba. Bu bir isyandır. Ayrıca bu tekne benimdir de. Hatta her ikinizin hissesinden daha çok," dedi Jan, "çünkü ben ikinizin ödediği toplamın iki katını ödedim!"

Kavgayı biraz yumuşatmak için, adanın arkasına demir atmayı önerdim. "Annemin yaptığı kekle limonlu çayı içer, duruma bakarız. Yola çıkıp çıkmamaya sonra karar veririz," dedim.

Hepsi bunu hemen kabul etti. Neredeyse ağızlarının suyunun aktığını görüyordum. Sabahattan beri bir şey yememiştik. Ayrıca Benno annemin yaptığı kekleri çok seviyordu. Annemin kekleri çok çikolatalı olurdu.

Jan manevra yaparak tekneyi adanın arkasındaki anakarayı kum adasından ayıran küçük bir kanala soktu. Şimdi Kuzey Denizi'ne ya da

limana giden yük gemilerinin su yolu, adanın öteki yüzünde kalmıştı. Ada sık ağaçlar ve söğüt çalılıklarıyla kaplıydı. Önümüzde ince bir kumsal vardı. Elbe'nin koyu burada sığ olduğu için su oldukça durgundu.

Georg, "Çapa'yı sal," komutu üzerine çapayı suya attı. "Zinciri uzat" dedi Jan. "Aşağı yukarı on metre kadar başa sal."

Tekne yavaş yavaş kumsalın yanında durdu. Benno dümenin salmasını yukarı çekmek zorunda kaldı. Yelkenleri aşağı indirdik.

Kutudan keki ve çay dolu matarayı çıkarttım. Her birimiz için birer parça kek kestim. Keserken herkese eşit büyüklükte olmasına özellikle dikkat ettim. İkinci güneşi altında oturup, buz gibi limonlu çayla keklerimizi yedik. Herkes mutluydu.

"Şahane bir ada bu!"

Adalar uzmanımız Benno, "Aslında bunlar iki ada imiş," dedi. "Hatta çok önceleri üç tanelermiş. Zamanla kumla dolarak birleşmişler. Bunlar Schweinesand, Nessand ve Hanskalbsand adaları imiş. 1837 yılından kalma bir harita üzerinde bunlar açıkça görülür. Kum birikintilerinden böyle bir adanın oluşması harika bir şey!"

"Belki adada halen domuz vardır," dedim.

Jan, "Sanmıyorum" diye mırıldandı. "Ada Hamburg'a çok yakın, ayrıca domuz olsaydı babam bunu bana söylerdi."

Jan'ın nasıl merak duymaya başladığını hissediyordum. Kekini bitirdikten, bankın üzerine düşen kırıntıları da parmaklarıyla toplayıp yedikten sonra "iyi, burada kalıp adayı gezelim," dedi.

"Ama şimdi kararı ben veririm," dedi Benno. "Ne de olsa gezi başkanı benim, Jan sen tekne de kal, biz adayı inceleyeceğiz."

Jan bozuldu tabii. Aslında o da gelmek istiyordu.

Benno, "Sen kaptansın tekneye dikkat etmen gerekiyor," dedi. "Tehlike anında bir kez düdük çal. Biz seni ararsak iki kez çalacağım. Sen de 'anladım' diye üç kez çalacaksın!"

Benno kazmayı da yanına almıştı. Dizine dek suyun içinde yürüyerek sahile çıktı. Georg ve ben de onu izledik. Benno, yalınayak, gömleğinin uçlarını birbirine düğümlemiş olarak ve elindeki kazma ile tam bir korsana benziyordu. Belki de bu yüzden Georg bir söğüt dalını kesip bir ucunu sivrilterek bir mızrak yaptı. Ben silahsız olarak aralarında yürüyordum. Sık söğüt çalılıkları arasında ilerlemeye çalışıyorduk ki, gürültülü bir hışırtı ve çatırtı ile donakaldık. Tüylerim diken diken oldu. Vahşi bir hırıltı duyduk. Siyah, şişman bir şey çalılıklar arasından çıkıverdi. Bize doğru koşmaya başladı. Bu bir hayvan; bir yabandomuzu idi. Hemen bir kızılbaşın üstüne çıkmaya uğraştım. Bu ufak, zayıf bir ağaçtı. Ağırlığıma dayanamayıp yavaş yavaş yere doğru büküldü. Benno da bir ağaca tırmanmıştı; ama en azından kalın bir söğüt bulmuştu.

Yalnız Georg kaçmamıştı. Orada durup bize

katıla katıla gülüyordu. "Bu sadece evcil bir domuz, yalnız biraz kirli ve pasaklı!"

Domuz bizi biraz kokladıktan sonra, geriye dönüp koşmaya başladı. Biz de onun ardından... Domuz söğüt çalılıkları arasında bir patikadan tırıs gidiyordu. Birden bir açıklığa çıktı. Orada kazıklar üzerinde tahtadan yapılmış bir kulübe vardı. Kulübenin önünde bir varena bulunuyordu. Varendada bir salıncaklı sandalye vardı. Etrafta tavuklar dolaşıyordu. Bir horoz ötüyordu, iki keçi otluyordu. Domuz, heyecanlı heyecanlı viyaklıyordu.

"Sezar, ne oluyor!" diye bir ses yükseldi kulübeden. Kısa bir süre sonra sık, uzun ve kızıl sakallı, uzun saçlı bir adam kapıda görüldü. Üzerinde mavi beyaz çizgili, delikli bir balıkçı önlüğü vardı. Deri palaskasına uzun bir bıçak sokmuştu. Pantolonunun paçaları yırtıktı. Çıplak ayaklarıyla tahta merdivenden aşağı indi. Domuz ona doğru koştu. Adam domuzun uzun kulaklarından birini okşamaya başladı. Sonra bulunduğumuz yöne doğru baktı. "Merhaba," dedi ve Benno'ya gelmesi için işaret etti. "Gel sıçrayan geyik, gel barış çubuğu içelim!"

"Seni kastediyor," dedim ve gülmeye başladım. Çünkü adam Benno'nun kızıldericilik oy-

nadığını sanıyordu.

Benno çalılıklarının içinden çıktı. Kazmayı baston gibi kullanarak 'sıçrayan geyik' olmadığını açıkça göstermek istiyordu. Eminim, dağınık saçlı adam Benno'yu Stötebeker diye çağırırsaydı, daha çok sevinecekti. Ama adam bir kez daha "Sıçrayan geyik, gel yanıma; topal baykuşu ve şişman ördeği de birlikte getir!" diye seslendi. Georg'la bakiştık ve bana "şişman ördek sen oluyorsun" dedi. Bu arada belirtmeliyim ki, ne Georg ne de ben şişmandık.

Georg, "Dikkat et," diye fısıldadı.

Adam bize doğru geldi. Paçavralar içinde olmasına karşın gururlu bir tavırla "Ben Arnavutluk'un kralıyım" dedi.

Arnavutluk, bildiğim kadarıyla Avrupa'da bir yerde küçük bir ülke.

Coğrafyası çok iyi olan Benno sordu: "Siz gerçekten Arnavutluk'tan mısınız?"

"Evet. Birkaç yıl önce ülkemden kovuldum." Daha yakma gelmemiz için işaret etti ve alçak sesle sürdürdü; "Şimdi beni buralardan da sürmek istiyorlar." Etrafa kuşkulu kuşkulu bakarak, "Benim sanat koleksiyonumu arıyorlar," dedi.

Sonra "Sezar!" diye bağırdı. "Bakanım şu an-

da burada değil, bir dış görev zorunluluğu... Ta-
va ekmeği ister misiniz ya da krep?"

Benno biraz şaşkın: "Evet, tabii" dedi.

"Şimdi yumurta sepetini getiririm," deyip,
şarkı söyleyerek, kulübeye girdi.

Georg "Tanrım! Adam kafayı üşütmüş," diye
fısıldadı.

"Kazaya uğramış bir gemi kurbanı, uzun yıl-
lar buradan kurtulamamış. Şimdiye dek keşfe-
dilememiş, aklını kaçırmış biri. Ama düşünün
bir kez bu haberle eve dönersek neler olur?"

"Ama Arnavutluk Kralı ne demek oluyor?"

"Neden olmasın?" dedi Benno. "Eğer bir za-
manlar kral idiysen, biraz gürültü yaptığın za-
man insanların şikâyet ettiği kentte yaşamak-
tansa, bir adada tavuklarla, keçilerle yaşamak
daha iyidir!"

Adam kulübeden dışarı çıktı. Elinde söğüt
dallarından yapılmış bir sepet vardı.

"Bu adaya nasıl geldiniz?" diye sordum. Adam
öne doğru eğilerek fısıldadı: "Bu bir sır." Sonra
aniden çok yüksek sesle kükredi; öyle ki korku-
dan yere sindik. "Bir saray isyanı!" ardından da
güldü. "Onlar şimdi şu çalılıkların içinde oturu-
yorlar orada, şurada, burada..." Her seferinde
söğüt çalılıklarını gösteriyordu.

"Orada kimler oturuyor?"

"Karşı partinin casusları."

"Ha... Onlar çok kurnaz, öyle kolay görünmezler. Ama her adımımı izliyorlar. Sakın o yana bakmayın. Sanki orada kimse yokmuş gibi davranalım. Ordu sarayına saldırdı," diye fısıldadı. "Beni çekip götürdüler, ama ben onlardan kurtuldum," diyerek güldü. "Tabii ben de kafa var kafa! Şimdi saray halkım ile buradayım. Sezar koruyor bizi. Çok iyi bir burnu var. Sezar insanları iyi tanır."

Yeniden domuzun koca kulağını okşadı. Domuz sanki anlamış gibi, dikkatle ona baktı. "Sezar sizin için kötü düşünmüyor, çünkü kızılderilileri sever. Şışt, yakında imparatorluğuma geri döneceğim," diye fısıldadı. "Çok yakında, dönüş için her şeyi hazırlıyorum. Ama gizli yapıyorum. Eski sarayına döndüğümde benim konuğum olun. Devletin atlı arabasıyla alınırsınız. Törene süvari kıtası eşlik eder. Fakat!.. Şışt!" parmağını dudaklarına koydu, "sakın kimseye bir tek söz söylemeyin, tamam mı?"

"Peki, ama yalnızca Jan'a söyleriz."

Kral: "Jan da kim?" diye kuşkulu kuşkulu sordu.

"Bir arkadaş. Teknede bekliyor."

"İyi. Çağırın onu da. Ona da bir ahududulu krep veririm, öyle lezzetli ki," diyerek parmaklarının ucunu öptü. "Çünkü hiç et yemem. Sezar, sen bunu anlıyorsun, değil mi?" Elini domuza uzattı ve domuz, burnuyla dikkatlice adamın elini itti.

"İnsan et yemezse güçten düşmez mi?" diye sordu Georg.

"Ha!" dedi Arnavutluk Kralı, "Beş mark bozduğunuz var mı?"

Benno, "Belki gemi doktorunda vardır," dedi ve beni gösterdi.

Arnavutluk Kralı bir an düşünerek; "O zaman siz Apaçı kabilesinden değilsiniz. Siz elçisisiniz. Hangi ülkeden geliyorsunuz? Andorra'dan mı? Lihtenstayn'dan mı?.. Ve nereye gidiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Benno "biz şeyden geliyoruz... yani şey istiyoruz..."

Kral elini havada salladı. "Anlıyorum, gizli. Yani gizli bir görev. Tabii... Beş markın var mı?" diye bana sordu.

Koynumdaki çantamdan gümüş bir beş mark çıkardım.

Kral, "Peki içinizde en kuvvetli olan kim?" diye sordu.

"Sen!" diyerek beş markı Georg'a verdi. "Haydi, şimdi bük onu."

Georg bir şey anlamadan önce krala, sonra bize baktı, sonra da beş markı elleri arasına alıp bükmeye çalıştı, ama boşuna...

"Öyleyse ver bana," dedi Arnavutluk Kralı. Sağ elinin başparmak eklemünde alışılmadık, düzensiz bir çapa dövmesi vardı. Başparmağını oynatırken çapa dövmesi de oynuyordu. "Denizde bir fırtına anında başparmağım kırılmıştı. Sonra da böyle eğri kaynadı. Bu çapa benim Arnavutluk filosunda büyük bir amiral olduğumu gösterir."

Beş markı aldı. Önce şöyle bir dikkat kesildi ve sonra bütün kasları gerildi, kollarından damarları dışa fırladı, yüzü kızardı; kıpkırmızı oldu. Adamın kafası çatlayacak sandım. Biraz tık nefes oldu ama, gerçekten de beş markı yavaş yavaş bükmeye başladı.

Yaşamımda böyle metal para büken birine bir daha rastlamadım.

"İşte!" deyip, beş markı bana verdi. "Şimdi arkadaşınıza bir haber yollayın bakalım."

Benno, "Eğer sizi rahatsız etmezse denizci düdüğü ile bir işaret verebilirim," dedi.

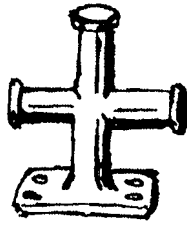
"Kesinlikle etmez, benim imparatorluğumda

her türlü düdük sesine izin var. Yalnız klakson çalmak yasaktır."

Benno düdüğü iki kez öttürdü; daha önce anlaşma yapıldığı üzere bu, Jan'ın gelmesi için bir işaretti. Uzaktan üç kez yanıt veren düdüğü duyduk.

Kral, sepeti alıp kulübenin üzerine diktiği kazıkların dibinde yumurta aramaya başladı. "Aferin, aferin" diye zaman zaman mırıldanıyordu. "Çok çalışkanlar, on altı yumurta. Bu da bize yeter. Rahatınıza bakın, çevreyi inceleyin."

Yumurta sepeti ile verandaya çıktı ve kulübe de kayboldu...

Ormanın boşluğunda setler yapılmış ve bu setler de yabancı acı bakla ve gelinciklerle kaplanmıştı. Bunların arkasında da sebze ekmek için yataklar yapılmıştı. Bunlar öyle değişik biçimdelere ki, çivi yazısını andırıyordu. Buralara havuç, lahana, patates gibi sebzeler ekilmişti. Aralarında da patatya gibi çiçekler vardı. Sebze yatakları şişelerin ağızları yere gömülerek oluşturulmuştu. Güneş ışınları altında cam olabildiğince farklı renklerde yansıyor: Yeşil, kahverengi, sarımsı, bir kısmı da şahane bir mavi...

Kral kulübeden çıktı.

"Evet!" dedi. "Bunların hepsini kumsaldan topladım. Mavi, armamın rengidir. Mavi şişeler çok ender sahile vuruyorlar, ama vaktim çok. Ben..." fısıldayarak "o şişeyi bekliyorum," dedi. "İmparatorluğumdan bir haber gelecek. İşte o an geri dönmek zamanı gelmiştir!" Güldü, palas-

kasından uzun bıçağını çıkardı, sivri ucu ile tırnağı altında birikmiş pislikleri kazıdı. "Hepsi şaşıracak, tümünü bağışlayacağım. Orada..." sebzelerin ekili olduğu bir çukuru göstererek; "saraya saldırı için topladığım el bombaları var. İyi saklamışım, değil mi? Ha ha ha..." diye güldü.

Gerçekten de havuçların olduğu bir yerde el bombası kartujları vardı. Kral bir tavuk gibi sesler çıkararak yeniden kulübeye gitti. Kulübenin güney yüzü beyaz bir sarmaşık gülü ile kaplanmıştı.

"Söyle, bunlar gerçekten el bombaları mı?"

"Hayır" dedi Benno. "Bunlar boş kartujlar."

"Burada yaşayabilirim," dedi Georg. "Ama yalnız başıma değil." Aynı zamanda bana baktı.

"Evet," dedim "ben de burada yaşayabilirim. Düşün bir kez, üç saat yelkenle yol alıyorsun ve ıssız bir adaya geliyorsun."

"Jan nerede kaldı?"

Kulübeden hırıltılı seslerle kesilen acayip bir şarkı duyuluyordu. Sezar; verandanın altında gölgelere uzanmış olan domuz da homurtular çıkararak kafasını kaldırdı. Kral kulübeden dışarı çıktı, elindeki deliklerle dolu mutfak bezini havada sallayarak, "ulusal marşımız," dedi. Bir

yandan şarkı söylüyor bir yandan da hırıltılar çıkarıyordu. Bu hırıltılar sevincin göstergesi ve "çok yaşa kralım!" demektir. "İnsan uyurken de hırıltılar çıkarıyor. Peki, Beyaz Boğa nerede kaldı? Şimdi tavada bir yumurta kıracağım" Kral, dökümden yapılmış demir tavayı göstererek kulübede yeniden kayboldu.

Georg alnına vurarak "Adam kaçık!" dedi.

"Ben öyle bulmuyorum," dedi Benno. "Sadece farklı, yani başka. Bir adada tek başına yaşarsan bu normal. Bence tamamen normal."

"Ama neden burada saklanıyor?"

"Canım, karşı parti bunun peşinde ise, kimse onu bu adada aramaz."

—

Aniden uzaktan bir düdük sesi duyuldu; uzun bir düdük. Jan tehlikede idi! Kral kulübeden çıktı: "Saldırı mı? Süvariler saldırı işareti mi verdi? Haydi, onları geri püskürteceğiz!" Elindeki kocaman tava ile koşmaya başlarken, "Hücum!" diye kükredi. Düdük sesinin geldiği yöne doğru biz de onun peşi sıra koşmaya başladık. En önde kral; arkasında elinde kazma ile Benno, onun arkasında da ben vardım. Georg da en arkadan topallayarak geliyordu. Jan çok korkmuş olmalı çünkü düdük sesleri giderek nefes almak

için sık sık kesiliyordu. Sese doğru sık çalılıkları geçmeye çalışıyorduk, birden düdük sesleri yukarıdan gelmeye başladı, gerçekten de Jan kuru bir söğütün tepesine çıkmış oturuyordu.

Dikkatlice bizi çağırdı, korkuyla aşağıyı gösterdi.

Çalılıklar arasında adanın kara domuzu duruyordu. Ağacın etrafını öyle kazmıştı ki, sanki ağacı tüm kökleri ile beraber çıkarmak istiyordu. Sezar, gerçekten tehlikeli görünüyordu.

Arnavutluk Kralı domuzu yatıştırdı; "Artık Beyaz Boğa aşağı insin." Jan, ancak onu ikna etmemden sonra aşağı inebildi.

"Of be! Bu... bu hayvan söğütler arasından çıkınca öyle bir korktum ki! Şimdi anlıyorum neden kimse buraya demir atmıyor!"

Kral, Jan'a elini uzatarak, "Ben Arnavutluk Kralı'yım, savaşı kazandık. Haydi, çekilme borusu çal," dedi.

Benno gemici düdüğünü bir kez uzunca çaldı ve geriye döndük.

"Söyle Tanrı aşkına bunun nesi var?" diye fısıldadı bana.

"Bir şeyi yok, sadece o bir kral; Arnavutluk Kralı..."

Jan sanki ben de çıldırmışım gibi bana baktı.

Ormandaki açık araziye geldiğimizde Kral, "Şimdi kuvvetli bir şey yememiz gerek," dedi. "Arnavut işi bir krep örneğin, put, put, put" ve tavasıyla birlikte kulübede kayboldu.

"Bu adam kafayı yemiş" dedi Jan, "Ne yapıyor?"

"Bekle biraz, görürsün."

"Haydi, masayı hazırlayın," diye mutfaktan seslendi. "Dışarıda; verandada, tam protokole uygun olacak."

Masanın üzerinde tenekeden tabak ve bardaklar vardı. Biraz eğrilmiş olmalarına karşın temiz yıkanmışlardı. Bıçaklar paslanmıştı, çatal da tenekeden yapılmıştı.

"Doğru, krallara layık," deyip teneke tabakları masaya koydu. Ben de yanlarına çatal ve bıçakları koydum.

Öyle güzel kokuyordu ki, ağzımızın suyu akıyordu. Arnavutluk Kralı elinde kocaman tava ile dışarı çıktı, tavanın içinde kalın bir krep vardı. Onu böldü ve cam bir kavanozdan ahududu reçeli getirdi, bir şişe mürver şampanyası açtı. "Eminim bu ateş suyu değildir," dedi. Ve her birimizin teneke kaplarını doldurdu. "Şeref!" deyip teneke maşrapalarımızla kadeh kaldırdık.

"Kısa zamanda devlet hazinemi yeniden geri almak dileğiyle kadeh kaldıralım!"

Sonra da ahududu reçelli krepe saldırdık. Şahaneydi...

Yemekten sonra Kral bize sanat koleksiyonunu göstermek istedi. Yağmur sularının toplandığı bir fıçıda ellerimizi yıkamak zorundaydık, ondan sonra bizi kulübenin yanında tahtalarla kaplı bir yere götürdü, kapıyı açtı. Depo duvarlarından iki tahta çıkararak içeriye ışık gelmesini sağladı. Kendi yaptığı raflarda, yüzlerce boyalı küçük çubuk ve tahta vardı. Boyalar yeni değil, soluktu: Bazıları öyle aşınmıştı ki, altındaki tahtanın liflerini ve farklı boya katlarını görebiliyorduk: Mavi, beyaz, kırmızı, yeşil...

"Biliyor musunuz, bunlar nedir?"

"Yook!"

"Bunlar denizcilerin kovada boyaları karıştırdıkları sopalardır. Bu sopalar kullanıldıktan sonra suya atılıyorlar. Burada kumsala vurmaları bazen kısa, bazen uzun sürer. Sonra rüzgâr onları kumda yuvarlayarak zımparalanmalarını sağlar. Nasıl, beğendiniz mi?"

Georg anlaşılma bir şeyler mırıldandı.

Sadece Benno çok etkilenmişti. "Şahane!" di-

ye haykırdı ve sopaları göstermesini istedi.

Bu sanat kolleksiyonunu önceleri gülünç bulmuştum. Ama sonra bu garip şekil ve renkleri çok düşündüm. Böyle bir kolleksiyon yaşamımda görmedim. Ne Londra'da ne Paris'te ne de New York'ta... Kaldı ki bu kentlerde insan bir sürü garip şey görebiliyor. Gerçekten de kendine özgü bir kolleksiyonu.

"Ama benim devlet hazinem, işte o yanımda yok," dedi. Arnavutluk Kralı "Şşşt ben dünyanın en zenginlerinden biriyim." Bize başını eğerek sol gözünü kırptı.

"Devlet hazinesi nerede?" diye sordu Benno.

Kral "Şşşt" yaptı ve parmağını dudaklarına götürdü. Etraftaki söğüt çalılıklarına baktı ve "her tarafta casus var," dedi.

Ama casusların kim olduklarını, nereden geldiklerini açıklamak istemedi.

Teknemize döndüğümüzde çok geçti; neredeyse karanlık olmuştu. Yorgunduk, buna şaşmamak gerek, bütün gün suda ve açık havadaydık. O kadar garip şeyler görmüştük ki... Suların içinde yürüyerek tekneye çıktık, uyku tulumlarımızı serdik, uyumak üzere yattık.

Jan ve Benno kamarada banklarda yattılar. Georg, üzerini katranlı bez ile kapattığımız kapitan köşkünde; ben de baştaki boşlukta, katlanmış yelkenlerin üzerinde, yelken torbasını da yastık yaparak yattım. Küçük olmama karşın ayaklarımı karnıma çekmek zorundaydım.

Daha önce hiç çadırda; tabii ki teknede de yatmamıştım. O zamana dek tatillere hep annem ve babamla çıkıyordum, otellerde ya da Sylt'teki küçük yazlık evimizde kalıyorduk.

Üç kez "iyi geceler," demiştik. Her seferinde birimiz bir şey anlatmaya başlıyordu. "Bu devlet hazinesi öyküsüne inanıyor musunuz?" diye sor-

du Georg.

"Saçma!" dedi Jan "Bu tıpkı boya kovalarındaki sopa meselesi gibi, belki de hazine, paslanmış değersiz konserve kutularından oluşuyor. Kumsaldan topladıklarından başka bir şey değil!"

"Boya karıştırma çubuklarını çok beğendim," dedi Benno. "Her birinin üzerinde bir geminin boyası var. İnsan gözünün önüne getirebilir, örneğin çubuklardan biriyle mavi boya karıştırılıyor, bununla geminin bacası boyanıyor; siyah boya ile geminin adı yazılıyor. Bir denizci güvertede parmaklıkları beyaza boyuyor, gelip geçen yolcular ona bakıyorlar."

Tahtaların arasından Samanyolu'nu gördüm. Hava sıcaktı. Tekne yavaş yavaş sallanıyordu. Jan uyumuştı, onun sessiz nefes alışlarını duyuyordum. Ayaklarımı uzatınca ayak parmaklarımda Benno'nun saçlarını hissettim. Ayaklarımla dikkatlice saçlarını karıştırdım, bir gıdıklanma hissettim, öyle bir gıdıklanma ki, parmak uçlarımdan başladı, karnımdan ta saçlarımdan köklerine dek yükseldi. Benno uyanık olmasına karşın bir tepki göstermedi. Onun arada bir kısık kısık öksürdüğünü duyuyordum. Düşünceleri ile eminim başka bir yerlerde idi. Belli, hazi-

neyi düşünüyordu ya da boya karıştırma çubuklarını ve onlarla gemide boya karıştırıyordu. Geminin üzerine 'Rüzgârların Dostu' yazıyordu.

Georg da uyumamıştı, oturmuş yelken bezinin altından adayı izliyordu. Acaba ilerde hangisiyle evlenirdim; Benno mu, Jan mı yoksa Georg mu? Eminim Jan bir gün çok iyi bir kaptan olurdu, ama her zaman, daha iyi bildiğini göstermek için bir şeyler açıklardı. Georg bunun tersine sakin ve fazla laf etmeden yardıma hazırdı. Georg'un kardeşim olmasını isterdim. Benno... onun da kafasında her zaman bir öykü var. İnsan onun anlattıklarının palavra olup olmadığı konusunda bazen kuşkuya kapılıyor... bu beni rahatsız etmiyordu. Ama, birinin yanında otururken sık sık dalıp uzaklara gidiyordu. Hatta şimdi olduğu gibi birisi ayaklarıyla saçlarını okşadığı zaman bile düşünceleri ile başka yerde oluyordu. Bir karar veremiyordum, zaten evlenmeme daha çok vardı. Bir halat yavaşça direğe vurdu, tekne yumuşak dalgalarla hafifçe sallanmaya başladı. Böylece uyumuşum...

Sabah; tekneyi dışardan çizen bir kamışın sesiyle uyandım. Dikkatle kalktım, tahta aralığından dışarı baktım. Rüzgâr yön değiştirip tekneyi sazlığa sürüklemiş.

Benno da uyanmış, haritaları inceliyordu.

"Uyanalı çok oluyor mu?"

"Evet, gün ağarırken uyandım," dedi. "Rüzgâr yön değiştirdi."

Bir motor gürültüsü duyduk. Kamaranın üzerine çıkıp oradan, yüksek kamışların üzerinden ne olduğunu görmeye çalıştık. Beyaz, büyük bir motor gelip durdu, sopayı suya attılar ve bir yedek bot indirdiler. Üç kişi yedek bota binip sahile doğru gitti. Önce bir gaz verdiler, sonra biri botun motorunu kaldırdı, bot bu hızla kumların üstüne dek kaydı. Üç adam bottan indi, bunlardan biri cebinden bir şey çıkardı. Elleriyle bir şeyler yaparak tekrar cebine koydu. Bunun ne olduğunu tam göremedim.

Benno, "Dikkat" diye uyardı. "Kafanı indir!" Aşağı doğru eğildik.

"O neydi?"

Benno, "Tabanca," diye fısıldadı.

Ona inanmadım, yine abartıyor diye düşündüm. Dikkatle kamışların arasına gizlendik. Üç adam tam bu sırada söğüt çalılıkları arasında kayboldu.

Benno, "Ben arkalarından gideceğim," dedi.

"Bekle, ben de geliyorum," dedim.

"Hayır, gelmesen daha iyi"

"Yok, ben de geleceğim, o kadar!"

Benno, Jan ve Georg'u uyandırdı. Dikkatli olmalarını, üç adamın adaya çıktığını ve birinde de tabanca olduğunu söyledi.

"Ne? Tabanca mı? Yine saçmalıyorsun," dedi Jan, yarı uykuda.

"Hayır, doğru!"

Benno ve ben suya girip yürüyerek karaya çıktık. Benno "dikkatli ol!" dedi. Yine akşam yataırken duyduğum o içimi gıcıklayan duyguyu hissettim.

Önümüzde giden adamların kuru söğüt dallarına basarken çıkardıkları çatırtıları duyuyorduk. Arada bir yeşillikler arasında bir siluet görünüyordu. Kalbim çekiç gibi göğsüme vuruyordu. Sonra ormandaki açıklığa geldik. Kalın bir böğürtlen çalılığının arkasına saklandık.

Üç adam kulübenin önünde durdu. "Merhaba!" diye bağırdı biri. Sezar, sebze bahçesinden fırlayarak, kızgın hırıltılar çıkarıp üçüne doğru koştu. İçlerinden biri hayvanın böğrüne öyle bir tekme attı ki, yüksek sesle viyaklamaya başladı. Bir yarım daire yapıp yeniden saldırıya geçti. Adamlardan biri elindeki sopa ile Sezar'a vurdu. Arnavutluk Kralı bir çalılığın arkasından çıkı-

verdi.

"Sezar! Yeter artık! Hayvanı rahat bırakın" diye üç adama bağırdı. Sağ elinde boya karıştırma çubuklarından biri ile onlara doğru ilerledi.

Tam bu anda içlerinden biri tabancasını çıkardı ve Kral'a, "Haydi, sopanı yere at!" diye bağırdı.

Kral, önce biraz tereddüt etti daha sonra mavi beyaz boyalı sopasını yere bıraktı. "Demek hâlâ buradasın," dedi eli tabancalı adam.

Kral, "Elbette hâlâ buradayım ve burada kalacağım," dedi. "Hiç kimse beni buradan gönderemez. Eğer hemen kaybolmazsanız korumalarımı çağıracağım ve seni tutuklatacağım Akba-ba Pençesi..."

"Korumaların mı? Güldürme beni. Yoksa şuradaki domuz mu?"

Adam sırtarak tabancasını domuza doğrulttu ve yere ateş etti. Domuz sıçradı, korkudan viyaklayarak çalılıklara koştu.

Kral önce korkudan birkaç adım geri çekildi. Bir süre domuzun koştuğu yöne üzgün üzgün baktı. Sonra dikilerek kararlı bir tavırla: "Size hayvanlarıma ateş etmeyi yasaklıyorum. Bu bir emirdir," dedi.

"Hay hay, baş üstüne majesteleri," dedi adam.

"Hemen buradan yok ol aptal herif, yoksa yalnız hayvanlarına değil; sana da ateş ederim. Ben keskin nişancıyım, dikkat et!" Seri bir şekilde yere dikilmiş şişelere ateş etti, her atışta şişeler dağılıyordu.

"Dur! Mavilere ateş etme!" diye bağırdı Kral.

Adam, elini cebine atıp yeni bir şarjör çıkardı, tabancaya taktı: "Şimdi, ne zaman kaybolacaksın?"

"Sizi protesto ediyorum! Uluslararası kuruluşlara haber vereceğim, askeri kuvvetler getireceğim!"

"Kapat çenenini, yoksa ağzını mermiyle doldururum!"

"Sana benimle bu şekilde konuşmanı yasaklıyorum," diye bağırdı. Pantolonu yırtık pırtık olmasına karşın başı dik, bir kral gibi duruyordu.

Akbaba Pençesi tabancasına davrandı. Ben korkudan bağırdım ama, çok yavaş. Yine de beni duydular. İki üç hamle ile öteki iki adam bizi çalılığın arkasından çekip çıkardı. Böğürtlen dikenleri kolumu çizmişti ama o an hiçbir şey hissetmedim, çünkü "tamam, şimdi her şey bitti," diye düşünmekteydim.

Arnavutluk Kralı, "Çocukları rahat bırak!" diye bağırdı. "Onlar benim kişisel korumam altın-

da!"

Adamlar bizi sıkı sıkı tutuyorlardı, tabancalı adam "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"Ah! Bırakın beni, bırakın beni!" diye bağırıp adamı tekmeledim, adam kolumu arkaya kıvırdı.

"Nedir? Nereden geliyorsunuz? Haydi konuşun!"

Benno, "Biz bir sınıf gezisi yapıyoruz," dedi. Öteki adam da onun kolunu bük müştü.

İtiraf etmeliyim ki, Benno'ya hayran kaldım. Bu, gerçek bir hazırcevaplılıktı. Çok korktuğumdan, böyle bir şey kesinlikle benim aklıma gelmezdi. Elbette sınıf gezisi demek, adada yirmi, hatta otuz çocuk var demekti. Sonra düşündüm ki, şimdi tatil; sınıf gezisi olmaz... Ne kadar komik, böylesi anlarda ne denli çok şey yıldırım hızıyla insanın aklından geçiyor. Beni tekrar bir korku aldı. Akbaba Pençesi bizi süzdü. Adam kötü biri gibi görünmüyordu, şimdi bile hatırlamaya çalıştığımda kötü bir davranışını anımsıyamıyorum. Sadece düşünceli düşünceli bana ve Benno'ya baktığını anımsıyorum. Tabancayı sanki unutmuş gibi elinde tutuyordu. Eğer çocukları varsa "sınıf gezisi olamaz, çünkü şimdi tatil," der diye düşündüm.

"Görevli öğretmeniniz nerede? Ötekiler nerede?" diye sordu Akbaba Pençesi.

"Öğretmenimiz karşıda, karada. Önce bizi bıraktı, gidip ötekileri de getirecek: Kayığa sadece iki kişi sığıyor, onun için. Burada araştırma yapacaktık acaba tüm sınıf için içecek su var mı? diye."

Bir süre sonra Akbaba Pençesi tabanca ile sinirli bir hareket yaparak "Bırak onları!" dedi.

İki adam bizi hemen serbest bıraktı.

"Şimdi hemen kaybolun!" dedi Akbaba Pençesi.

"Neden?" dedi Benno küstahça, "burada çadır kurmak yasak değil, öyle değil mi?"

"Terbiyesizlik yapma bacaksız, yoksa bunun ne olduğunu sana gösteririm," diye tehdit etti bizi tutan adamlardan biri; yumruğunu Benno'nun burnunun altına tutarak gösterdi: "Bu bir patladımı, kendini ölmüş bil!"

"Görüyor musunuz, biz de biraz hırsız polis oyunu oynuyoruz. Çünkü bu kral bir akıl hastahanesinden kaçmış. Bunu geri götürmemiz gerek. Yine geleceğiz," dedi adam ve tabancayı cebine koydu. Üçü de söğüt çalılıkları arasında kayboldular...

Arnavutluk Kralı, karanfil ekili çukurun etrafındaki kurşunlarla kırılmış şişeleri inceledi:

"En güzel şişelerim," dedi yavaşça, "hem de mavilerini kırmışlar..." Parçaları topladı. "Mavi şişeler çok ender sahile vurur. En çok yılda bir iki şişe..."

Benno, "Kimdi bunlar?" diye sordu.

"İsyancıların gizli polisleri. Beni buradan kovmak istiyorlar. Benim sanat koleksiyonumu istiyorlar, benim devlet hazinemi arıyorlar. Beni buradan atmak istiyorlar. Ama ben bir yere gitmeyeceğim."

"Peki, bu devlet hazinesi nasıl bir şey?"

Mırıldandı: "Tümü beyaz. Beyaz duvarlar, beyaz yataklar, beyaz üniformalar... Hayır! Burada kalacağım. Kimse beni buradan çıkaramaz. Nöbetçiler dikeceğim."

"Polise haber verelim mi?"

"Hayır" dedi. "Sakın! Duyuyor musunuz, sakın! Eğer bana yardım etmek istiyorsanız hazi-

nemi arayın."

"Gerçek bir hazine mi?"

"Evet"

"Nerede?"

"Gömülü"

"Peki, nerede gömülü?" diye sordu Benno.

"Size bir harita getireceğim. Bekleyin!" Kulübeye koştu, önce dikkatle etrafını gözetledi, sonra verandanın tahtasını kaldırdı ve bir rulo çıkardı. Balmumlu bezle kaplı bir Elbe haritası ile geri geldi. "İşte burası benim imparatorluğum," Elbe'de bir ada gösterdi.

"Orası Pagensand," dedi Benno.

"Şimdi beni buradan da kovmak istiyorlar."

"Ama neden?"

"Düşman kral" diye fısıldadı. "O, benim döneceğimden korkuyor. Herkes benim dönüşümü bekliyor, benim dönüşümü kutlamak istiyor."

Benno, "Peki bu hazine nasıl bir hazine?" diye sordu. Tabii, bu arada kendi Störtebeker Hazinesi'ni düşünerek.

"Devlet hazinesi," dedi Kral.

"Bunlar eski paralar mı?"

"Hayır, devlet parası. Rahat iki yüz bin mark."

"Aman tanrım!" dedi Benno. "Siz de gelmek

istemez misiniz?"

"Olanaksız. Sarayımı, halkımı ortada bırakmam."

Benno daha derinlemesine sordu "Peki, hazinenin yeri nerede?"

"Sarayım adada." Haritada sarayın adadaki yerini gösterdi. "Saray beni kovdukları sırada yıkıldı. Koruma birliğim yiğitçe savaştı."

Bir an için düşüncelere daldı. "Şimdi" diye fısıldadı ve çekinerek çevresine baktı; "Saray duvarlarının önünde durduğunuz zaman iki tane büyük karaağaç göreceksiniz, bu iki ağaç ve saray duvarları arasına bir hat çekerseniz bir üçgen oluşur. Bu üçgenin ortasında saray duvarlarından tam yirmi adım uzaklıkta, tam oraya gömdüm hazineyi."

"Beni aldatmazsınız, değil mi?" diye kuşkuyla sordu. "Çünkü halkımı beslemem için bu hazineye ihtiyacım var."

Haritayı yeniden rulo yaptı, mumlu beze sarıp çok değerli bir armağan gibi Benno'ya uzattı.

"Evet, şimdi Sezar'ımı aramalıyım, zira çok korkmuş olmalı. Umarım kalp krizi geçirmemiştir."

Çalılıklar arasında kayboldu. Biz de kumsala döndük. Kumda yedek botun kazdığı izi gördük,

motor kaybolmuştu. Kısa bir süre sonra Rüzgârların Dostu'nun direğini gördük. Suyun içinde yürüyerek tekneye gittik.

Jan ve Georg bizi heyecanla ve bir sürü soru ile karşıladı.

"O silah sesleri neydi? Kim ateş etti? Neler oldu?.." Bütün olanları anlatınca önce bize inanmak istemediler, bunun yine Benno'nun uydurduğu bir öykü olduğunu sandılar. Fakat ben de yanında olduğumdan ve haritayı gösterdiğimden kuşkuyla anlattıklarımıza inandılar.

"Bu devlet hazinesi ile ilgili öykü deli Kral'ın bir uydurması olmasın?"

Jan, "Ona inanılmaz," dedi. Ve Georg bile o sakın haliyle "Adam gerçekten kafadan sakat," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Benno. "Biraz değişik biri, ama ne söylediyse doğrudur. O, bunu sadece, sadece..." Benno uygun sözcüğünü bulmaya çalışıyordu... "garip bir tarzda söylüyor."

"Doğru," diye Benno'yu destekledim. "Kral'ın nasıl tehdit edildiğini, Akbaba Pençesi'nin domuza nasıl ateş ettiğini gördük."

"Bu Akbaba Pençesi de kim?"

"O, ateş eden herifti."

"Haydi canım, bu kral tümünden budala," dedi Jan. "Belki de onlar, onu sadece akıl hastanesine kapatmak istiyorlar... Onun kesin birkaç tahtası eksik!"

Benno, "Senin de büyük bir zahmetle topladığın mavi şişelerini parçalasalardı, domuzunu kurşunlasalardı, sen de oynatırdın. Ben onu çok mantıklı buluyorum," diye ısrar etti.

"Ona yardım etmeliyiz ve devlet hazinesini aramalıyız. Hazine Pagensand adasında."

"Artık yeter!" Jan gerçekten kızmıştı. "Önce bisiklet için biriktirdiklerimi bu tekneye yatırdım, sonra çıkıp Störtebeker Hazinesi'ni arayacaktık. Şimdi de geliyorsun yeni bir hazine aramak istiyorsun. Bunu da çıldırmış birinin sözüyle yapıyorsun!" diye Benno'ya bağırdı. Sonra "sen buna ne diyorsun?" diye bana sordu.

"Haklısın, her şey çok garip geliyor, fakat belki de bu öykünün gerçek bir yanı vardır. Bu devlet hazinesini aramakla bir şey kaybetmeyiz. Hem de bu hazine için kesin bir haritamız var."

"Belki de" dedi Benno, daldığı düşüncelerinden ayrılarak: "Bunların ikisi de aynı hazinedir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de adam hazineyi buldu; yani demek

istiyorum ki, her şeyi farklı şekilde açıklıyor bu adam. Ama hepsi doğru. Gemici düdüğümüzü çalmamız gerekirken adam, 'hücum borusu,' çal diyor. Boya karıştırma çubukları topluyor ve buna 'sanat koleksiyonu' diyor."

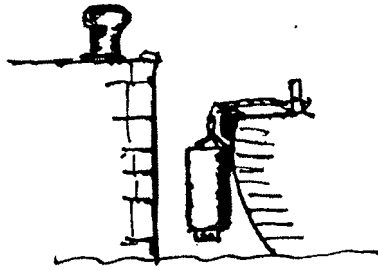
"Bana kalırsa, bu sanat koleksiyonuyla Kral, tuvaletini karıştırırsın. Hiç dikkat ettiniz mi? Kral'ın saçları, tuvalet fırçası gibi görünüyor! Bu devlet hazinesine ilişkin öykü, bir uydurmadır!" dedi Jan.

"Kral'ı tehdit ettiklerinde sen orada değildin. Kesinlikle bunun ardında bir şeyler saklı."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" dedi Jan, Georg'un fikrini almak istedi. Georg esnedi. Bu arada söğüt ağacından yaptığı mızraktan, bir olta yapmıştı. Hatta sapını da süslemişti.

"Ben her iki hazineyi de aramaktan yanyım," dedi. "Önce Störtebeker Hazinesi'ni, sonra devlet hazinesini."

Sonunda anlaştık. Çapa halatını içeri alırken aynı zamanda da tekneyi kamışlardan kurtardık ve yelkenleri çektik. Sonra zinciri ve çapayı tekneye aldık. Gelgit yüzünden yükselen suyla ve hafif rüzgârla Schweinesand ve Nessand'ı geçerek seyir yoluna sürüklendik.

Sıcak bir gündü. Su, güneş altında parıldayıp duruyordu. Arada bir küçük tekne ya da bir geminin geçerken oluşturduğu dalgalarla, provadan içeri su sıçırıyordu. Tam havamızdaydık. Hatta, Hamburg şivesiyle şarkılar söylüyorduk. Pagensand adasının yakınından geçerken - hani bu, Arnavutluk Kralı'nın devlet hazinesinin olduğu ada - Benno'nun yüzündeki ifadeden hemen bu adaya çıkmak için can attığını görüyordum, ancak öne Störtebeker Hazinesi'ni aramaya karar vermiştik. "Madagaskar'da demir attık, gemide veba vardı..." Şarkısını söylüyorduk. Ben avazım çıktığı kadar yüksek sesle söylüyordum, gemide bir tek piyano eksikti!

Jan birden şarkı söylemeyi bıraktı ve kama-
radaki tabana gözlerini dikti. Teknede biraz su vardı. Daha önce bir kez boşaltmıştık ve şimdi yeniden su birikiyordu. Teknede bir delik vardı. Jan'ın deyişi ile "Tekne su alıyordu."

Benno, "Tüm ahşap tekneler su alır," dedi.

"Evet, ama böyle insanın ayaklarını ıslatacak kadar değil."

"O zaman ayakkabılarımızı çıkarmamız gerek."

Suyu, ya Georg ya da ben dışarı atmak zorundaydık, Jan'ın terimi ile "boşaltmak". Benim için yeni bir terim; bir gemi doktoru için alışılmamış bir iş!

Bir kez büyük bir yük gemisinin çok yakınından geçtik. Yukarıda, güvertede birkaç denizci-aralarında karaderili biri de vardı- bize el salladı. Beyaz, yüksek şapkası ile bir aşçı mutfak kapısında duruyordu. Pupada ait olduğu limanın adı yazılıydı: "New York."

"Şimdi Amerika'ya gitmek ne şahane olurdu," dedi Jan.

"Hayır, hazine adamızı daha çok merak ediyorum."

Bir kum kepçesini geçtik; metal sesleri çıkarak seyir yolunu kazıyordu. Kepçenin yanında molozlar duruyordu, bir rampa ile balçıklar bunların üzerine yığılıyordu: Benno, bunların dipden neler çıkardıklarını anlattı. Paslanmış kılıçlar, şişeler, çömlek parçaları, büyük yelkenlilerin düşen çapaları...

Öğleden sonra Glückstadt kıyısına vardık. Bu, limanın girişinde bulunan ince bir ada idi. Limana giriş o denli dardı ki, akıntının etkisi ile neredeyse liman duvarına bindiriyorduk. Motorla limana giren öteki tekneler gibi bizim dışarda koruma tamponlarımız yoktu. Ama Jan, çok zor da olsa başardı. Kanaldan kürek çekerek limana girdik. Glückstadt kadar küçük bir kent bile olsa, yabancı bir kente tekneyle girmek çok güzel bir duyguydu.

Limandaki evler tuğladan yapılmıştı ve çatıları süslüydü. Rıhtımda yuvarlak bir vinç vardı. Teknemizi büyük bir yatın yanında demirledik. Boyası çizilmesin diye dışardan uskurmaşayı sallandırdık. Yelkenleri indirdik. Tüm ip ve ısı kataları topladık; annem de çamaşır iplerini böyle toplardı. Jan her şeyi denetliyordu, böylece düzgün ve doğru yapılmasını sağlıyordu.

Ayakkabılarımızı giyip karaya çıktık. Dar sokaklarda, alçak ahşap evleri geçerek pazaryerine vardık. Yürürken sanki daha Elbe'deyiz; altımızda da bir tekne varmış gibi yer oynuyordu. Bir meşrubat barına girip oturduk; bizim Elbe akıntısından geldiğimizi, büyük bir serüven yaşadığımızı, daha önümüzde birçok serüvenin olduğunu herkesin anladığını sanıyorduk. Zira biz

iki hazine aramaktaydık; Störtebeker'in hazinesi ile Arnavutluk Kralı'nın hazinesi...

Aslında, dürüst olmam gerekirse Kral'ın hazinesinden çok Störtebeker'inkini bulacağımıza inanıyordum. Barda rahatça tuvalete gittik. Bu gezide tuvalet büyük bir sorundu. Örneğin çişimi yapmam gerektiğinde, yelkenlerin yakasına tutunup yapıyordum ve oğlanlar arkalarını dönüp başka yere bakıyorlardı. Söylemem gerekir; hiçbir zaman kimse geri dönüp bakmadı; alaycı bir şekilde gülmedi. Büyük tuvaletimizi ise karada hallediyorduk.

Ben kendime bir bademli süt söyledim, oğlanlar ise söylentiye göre ayı kadar güçlü Glückstadt balıkçılarının devamlı içeceği olan ayranı içtiler. Oturup yüksek sesle kum tepelerinden, kayalıklardan tehlikeli ölü dalgalardan konuşuyorduk. O zaman oldukça hava attığımızı düşünüyorum. Çünkü çevremizdeki insanlar konuşmalarını kesmiş, bize bakıp gülüyorlardı.

Sonra yıldız biçiminde olan, pazaryerinde bulunan Glückstadt Kilisesi'ni gezdik. Kilisede eski idare bayrakları asılıydı, bunlar o denli yıpranmıştı ki, arkasındakileri görebiliyorduk; ve bunlar birbirinden ayrılmasınlar diye bir ağla kaplanmışlardı. Dışarıda, beyaza boyalı çan ku-

lesinde eski bir savaş gemisinin çapası asılıydı. Ne yazık ki bu Störtebeker'in çapası değildi. Bu çapa, Elbe'de bir Danimarka gemisini yenen bir Hamburg gemisine aitti. Benno'nun bize anlattığına göre, Glückstadt, 1606 yılında Danimarka Kralı tarafından kurulmuş. Amacı Hamburg'la rekabet etmekmiş. Glückstadt, denize Hamburg'dan çok daha yakın olduğu için Hamburg'un deniz ticaretini kesmek istemiş. Fakat şimdiki gibi hep küçük bir liman kenti olarak kalmış.

O zamanlar mallar karadan çok; su yoluyla daha kolay taşındığından Hamburg çok uygun bir kent idi. Çünkü karayolları çok kötüydü ve gemi ile 100 kilometre kadar içerilere ulaşılabiliniyordu.

Akşam teknemizde oturduk. Georg ispiрто ocağında sütlaç pişirdi. Jan seyyar masayı açtı. Ben de sofrayı hazırladım. Annem kâğıt peçete bile koymuştu çantama, şimdi ben de onları özenle küçük küçük katlayarak kaşıkların yanına koyuyordum. Benno üç tane portakal sıktı. Hava kararırken oturup, üstü tarçınlı sütlaçlarımızı yedik. Yukarıda, rıhtımda yürüyüş yapan insanlar durup, yemek yeyişimizi izliyorlardı. Kırlangıçlar daireler çizerek uçuşuyorlardı, su

yavaşça çalkalanıyordu. Hava kararınca bir gaz lambası yaktık. Limana bir motor girince lamba hafifçe sallanıyor, onunla birlikte ışık hüzmesi de sallanıyordu.

Yatmadan önce teknenin suyunu bir kere daha boşalttık. O akşam yine boştaki açık tahtanın altındaki yerimde yattım. Benno ranzada kıvrılmıştı. Ve yazık ki ona ayak parmaklarımda uzanamıyordum. Eğer ayağımı uzatsaydım Jan bunu görürdü. Uzun bir süre gökyüzüne baktım. Ay hilal halindeydi; ince bir gemi gibi görünüyordu.

Ertesi sabah tekne yine su almıştı. Limanın sonunda bulunan küçük bir tekne yapım atölyesine kürek çektik. Tekne yapımcısı usta aklaşmış sarı sakalıyla tahtaları ve teknenin iskeletini inceledi.

"Amma da çürümüş," dedi. "Tahtalar artık tahtalıktan çıkmış; ancak çiçeklere gübre olarak kullanabilirsiniz. Koyu renkli tahtadan, tırnağıyla biraz kazıdı. Sonra salma yuvasına baktı burada dá büyük bir yarık vardı. "Ancak kalafatlanabilir yani; ziftle yamalanabilir."

"Kaça mal olur?"

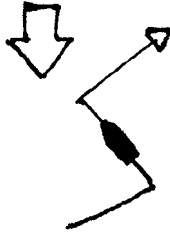
"Hım" diye düşünmeye başladı. "Kendiniz ya-

parsanız bir şey istemez. Size tekneyi ücretsiz karaya çekerim."

Demir bir arabanın üzerinde, vinçle Rüzgârların Dostu'nu sudan çıkardı. Georg kalafatlama malzemesi ve bir çekiçle teknenin altına sürünerek girdi ve çatlağı doldurup çaktı. Sonra, usta tekneyi yine suya bıraktı.

Jan, "Hâlâ su alıyor," dedi.

"Tabii, yapacak bir şey yok. Sadece usanmadan çabuk çabuk suyunu boşaltmanız gerek ve mümkün olduğu kadar da tahtalara basmayın; yoksa kendinizi suda bulursunuz. Elbe çok derindir, ona göre..."

Yelken açıp kürek çekerek Gluckstadt Limanı'ndan çıktık ve yelkenle Elbe-aşağı yol aldık. Brunsbüttel'den sonra Elbe o denli genişliyordu ki, bir kıyıdan diğeri zor görünüyordu. Arazi burada düzdü. Ufukta kalın, yeşil bir çizgi vardı. Onun arkasında arada bir köy evlerinin çatısı, hemen yanında da ağaçların tepeleri görünüyordu. Daha önceleri sadece otlak olan bu kıyı Brokdorf'taki nükleer santral ile bozulmuştu.

Yeniden rüzgâra karşı çaprazlama seyretmek zorunda idik. Rüzgâr soğuk esiyordu, dalgalar zaman zaman küçük köpük tepeleri oluştuyordu. Sular sık sık teknenin üstünden içeri sıçırıyordu, bu nedenle yağmurluklarımızı giymek zorunda kaldık. Yalnız Jan'ın gerçek su geçirmez muşamba giysisi vardı, muşamba başlığını takmıştı, bunu zamanında büyükbabası da giymiş. Bu hava için bu giysi biraz abartılıydı ve bu giysinin içinde Jan'ın çok terlediğini düşünüyor-

dum. Ama onun buna ihtiyacı vardı, belki de Horn Burnu'nda yol aldığını sanıyordu.

Benno, kamarasında yarı oturmuş durumda haritaları inceliyordu.

"Ben de bir bakayım," diye rica ettim.

Bana deniz haritasını gösterdi. Tuhaf, karma-karışık bir sürü çizgi vardı, hepsi de değişik renklerde kırmızı, yeşil, kahverengi, sarı, mavi, siyah...

"Bir şey anlamıyorum."

"Bu hazine adası," dedi Benno, "Mademsand. Değişik haritalar inceledim, son yüz elli yılda adaların nasıl değiştiğini gösteriyor. Her renk yirmi yılı gösterir. Sarı ile başlar sonra yeşil, sonra kahverengi, bugünkü durum siyahla gösterilmiş."

"Bu ne demek?"

"Adanın yüz elli yıl içinde nasıl kaydığını görüyor musun? Bu Pagensand'da iyi bir şekilde görünüyor. Bir zamanlar buradaydı, şimdi şurada. Hep hareket halinde, ama yine de bu hareket izlenebiliyor. Hatta on yıl içinde kumun ne kadar hareket ettiğini hesapladım. Dört metre. Bu, yüz yılda kırk metre eder ve bu 1400 yıldan beri hemen hemen 20 metre yapar."

"Ha, şimdi anlıyorum, Störtebeker o zaman-

lar Elbe nehri ağzında seyrederken ada aşağı yukarı buradaydı."

Jan, "O bilinmiyor, diye araya girdi. Ada başka bir yerde de olmuş olabilir. Çünkü ada oluştuğunda, akıntılar değişir, akıntılar da kum birikintilerini değiştirir."

"Ama aşağı yukarı nerede olduğu görülebilir."

"Tamam; sadece tahmin edilebilir."

Jan, "Nereyi kazmak istediğini merak ediyorum," dedi. "Ben, kesinlikle varsayımlar üzerine orayı burayı kazmayacağım."

Yeni bir tartışma başlamadan Georg araya girdi: "Önce adayı görmemiz gerek. Ondan sonra nerede kazacağımızı düşünüyoruz."

Öğleden sonra Bösch-Rücken'de - bu bir kum burnunun adı idi, demirledik. İspirto ocağında sucuklu bezelye pişirdik; bunları kara ekmek ve Georg'un beraberinde getirdiği tütülenmiş domuz etiyle yedik. Su ve rüzgâr insanı inanılmaz derecede acıktırıyor... Kekin kalanını da yedik. Halen doymamıştık.

Güneybatıda, büyük beyaz bir bulut oluşmuştu, gittikçe enine büyüyordu.

Jan ısrarla, "Devam etmeliyiz, vakit geçirmeden Oste-Rifti geçmemiz gerek. Elbe'nin yan ko-

lu Ostemündung'da demirleyebiliriz. Fırtına geldiğinde orada güvende oluruz," diyordu.

Denizcilikle ilgili konularda Jan'a gerçekten hayrandım. Her şeyi nasıl da ayrıntıları ile düşünüyordu. Bunu yaparken de ukala davranmıyordu ve o olmayan sakalını da sıvazlamıyordu.

Rüzgâr eskisi gibi kuvvetli esmiyordu, gelgitin suları çekilmeye başladığından oldukça hızlı yol alıyorduk.

Hamburg yönüne bir gemi gidiyordu. Pasaklı, kirli bir şey. Jan dürbünle gemiye baktı. Panama bandıralı idi. "Ucuz bir bayrak altında seyreden bir gemi," dedi Jan. "Hiçbir sigortası yok, ucuz ücret verir, çürümüş filikaları vardır. Gerçek bir can taciri."

Tuhaf olan bu paslı teknenin güvertesinde kimsenin görünmemesiydi.

Bir hayalet gemi gibi köprüsü bile boş izlenimi veriyordu. Dümen kabinini göremiyorduk, bir kılavuz olması gerekti. Gemi kanalda yavaş yavaş ilerliyordu. Aniden gemiden üç, dört, beş siyah kutu suya gürültüyle düştü. Jan dürbünle hayret içinde baktı. "Tuhaf. Gemiden bir şey düşürdüler ya da attılar. Haydi, oraya gidelim!" Jan rotayı değiştirdi, dalgaların sürüklediği si-

yah paketlere doğru ilerledik. Gemi, Hamburg Limanı'na doğru yol almayı sürdürdü ve gittikçe küçüldü. Çapraz yol almak zorunda olmadığımızdan siyah kutulardan birine çabucak ulaştık. Jan bir hamlede manevra yaptı, dalgalanan yelkenle rüzgâr aldık.

Georg, kazmanın ucu ile bu siyah, kocaman şeyi yakaladı ve teknenin yan tarafına çekti.

"Çok yumuşak, hiç de sandık değil, dokunun," dedi Benno. Suda inip çıkan bu ağır, garip cisme bakakaldık. Kimse buna dokunmak istemiyordu.

"Bu, ham kauçuk bloğudur," dedi Jan. "Bunlar bazen Övelgönne'de de karaya vuruyor. Afrika ve Endonezya'dan getirilirler. Kauçuk ağacının sütünün toplanmasından elde edilir. Elde edilen maddeden bu blokları oluştururlar, daha sonra da bunlar lastik yapımında kullanılır." Bu siyah bloğu tekneye almaya çalıştık. Fakat boşuna, çünkü çok ağırdı.

"Tekneye çıkaramayız, ama bir iple bağlayarak karaya çekebiliriz."

Jan kauçuk bloğun etrafına bir ip atmaya çalıştığı anda bir motobot son süratle bize doğru geliyordu.

Jan "Dikkat!" diye bağırdı. Motor arkada tek-

nenin kış kısmında bir kavis yaparak durdu, motorun burnu suya indi.

"Çekin elinizi ondan, sümüklüler sizi!" diye bağırdı bir ses. Ve dümen kabininden bir adam çıktı.

Ölecek gibi korktum. Bu, Domuzlar Kumsalı'ndaki Kral'ı tehdit eden üç adamdan biri idi. Onu hemen tanıdım, çünkü o Benno'yu tutan adamdı. Aynı anda adamda bizi tanıdı. Tabii ki hemen Benno'nun adamlara söylediği yalanı, "Sınıf gezisi yaptığımızı, bir kayıkla kürek çekerek adaya çıktığımızı," söylediğini düşündüm. Şimdi de bir yelkenli tekne de oturuyorduk.

Herif hemen "Öğretmeniniz nerede?" diye sordu. "Bu yelkenliyi nereden buldunuz?"

Benno'ya baktım. Yelkene tutunmuş öylece duruyordu. Kısa bir süre sonra, "Öğretmenimiz ishal oldu," dedi.

"Ne?"

"Evet. Domuzlar Kumsalı'ndaki sudan ishal oldu. Hemen hemen sınıfımızın tümü hastalandı. Hepsi kustu, sadece biz dördümüz hasta olmadık." Benno bana bakarak dedi ki: "Bakın! O da sararmış."

Herif bana baktı, elbette korkudan sararmış olmalıydım.

"Yelkenliyi ise..." diye sürdürdü, "tekne yapımcısı Harms'tan kiraladık. Bu akşam geri götürmemiz gerek." Sanki kramp girmiş gibi eğilerek karnını tuttu.

Adam, Benno'ya bön bön bakarak; "Madem ishalsiniz; o zaman karantina bayrağı çeksenize! Şimdi onu bırak, hem de derhal!" diye hâlâ kazmanın sapıyla kauçuk bloğunu tutan Georg'a bağırdı. "Çabuk bırak onu, yoksa gösteririm sana!"

Korkarak adama baktım, ama elinde tabanca yoktu. Motor bize doğru küçük bir hamle yaptı, sonra durdu. Kamaradan iki adam çıktı ve büyük kancalarla bloğu güverteye çektiler. Adam onu inceledi.

"Haydi! Şimdi o odun kalası ile ortadan kaybolun!" diye haykırdı.

Motor gürleyerek öteki kauçuk bloklara yöneldi. Beş balyanın tümünü de çıkararak rotayı Hamburg'a çevirdiler, daha sonra çabucak küçülerek gözden kayboldular.

"Aman Benno! Gerçekten işi şahane kurtardın!" dedim. "Tamam demiştim, şimdi bizi halledecekler!"

Jan, "Bunlar Domuzlar Kumsalı'ndaki adamlar mı?" diye sordu.

"Evet, bunlardan biri adadakinlerdendi."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," diye destekledi. Benno "çünkü benim kolumu büken bu adamdı," dedi.

Jan, "Eminim hastalık bulaşır diye bu kez öyle bir şey yapmazdı."

"Odun kalası demekle neyi kastedti?" diye sordum.

"Ha, bizim tekneyi elbette. Leş gibi benzin kokanlar, ahşap teknelerden hiçbir şey anlamazlar.

Georg, "Bu heriflerle karşılaşmak hoş bir şey değil, gelecekte onlardan uzak durmak daha iyi," dedi.

"Şimdiye dek hep onlar karşımıza çıktılar."

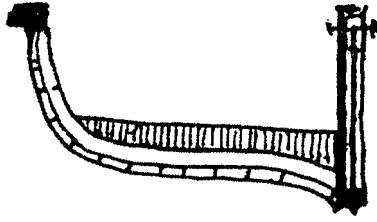
"Ne demek çıktılar; hız tekneleriyle ortalıkta fır fır dönüyorlar," dedi Jan. Ve düşünceli düşünceli "garip" dedi, "Bu ham kauçuğu ne için topladılar ve acaba onunla ne yapacaklar?"

"Satacaklar. Eminim kauçuk hiç de ucuz değildir."

"Evet, ama sanki birinin onları gemiden atmasını bekliyor gibiydiler. Ayrıca bunlardan bir tanesini biz kazmanın ucu ile yakalamıştık. Sudaki cismi kim önce kaparsa onundur," dedi Jan. "Bu eski bir yasadır."

Güneydeki ufuk mavi-siyahtı. Üzerinde bir patates çuvalı gibi beyaz bir bulut yükseliyordu, bu buluta da batıdan güneş vuruyordu.

Öylece sessiz oturuyorduk, tekrar tekrar Akbaba Pençesi'ni düşünüyor ve onunla bir daha karşılaşmamayı umuyordum.

Akşam saat altıda Ostemündung'a vardık ve küçük bir iskelede demirledik. Setin arkasında bir evin ottan çatısı görünüyordu. Georg'la birlikte setin üzerinden eve gittik. İskelede kalabilir miyiz diye sormak ve yapacağımız sütlaç için biraz süt satın almak istiyorduk.

Köylü kadın, iri yarı, sarışın, uzun mavi önlük giymiş biriydi; bizi hemen akşam yemeğine davet etti. Jan ve Benno'yu da çağırdık ve uzun, tahta bir masaya oturduk. Köylü adam da geldi. Onu oğlu Hans izledi. Hans, bizim yaşlarda idi. Babasına işlerde yardımcı oluyor ve çok güçlü görünüyordu. Georg, onunla bir uzman gibi sü-tün yağ oranı, iş atları ve biçer döver konularında sohbet etti. Daha sonra biri kız; ikisi oğlan üç ufak çocuk daha geldi. Büyükbaba masaya çağırıldı, bu; iki büklüm yürüyen yaşlı bir adamdı. Çok yavaş hareket ederek, oflayarak masaya oturdu. Bir pazar günü yemeği vardı: Armut, fa-

sulye ve tütülenmiş domuz eti. İnanılmaz şekilde yedik. Tabağımın her boşalışında köylü kadın biraz daha almamı isterken önce "hayır" diydum ama, dolu kepçeyi tabağımın üzerine getirince başımla onaylayıp tabağıma alıyordum.

Uzaklarda fırtınayı duyuyordum, Jan haklıymış, fırtına gittikçe yaklaşıyordu.

"Ambarda yatabilirsiniz, sağanaklar bazen fırtına ve dolu getirir."

Ama, teknemizde yatmayı yeğlediğimizi söyledik.

"İyi. O zaman birer mürver suyu içelim."

Çocuklar, büyükbabanın bir fırtına öyküsü anlatmasını istediler. Hepimiz birer bardak sıcak mürver suyu aldık. İçinde kaynatılmış mavi-siyah elma parçaları yüzüyordu. Büyükbaba piposunu temizledi ve yeniden doldurdu. Aynı zamanda ağırlığını öteki yanına vererek ofladı:

"Doktorlar omurlarımın mahvolduğunu söylüyor. Eskiden pulluğu tek başıma hallederdim. Şimdi ne yatabiliyorum, ne yürüyebilirim. Ayakta duramıyorum, dahası uyuyamıyorum. Yaşlılık gerçekten boktan bir şey, geceleri uyuyamadığım zamanlar, kendi kendime öyküler anlatıyorum... Örneğin bu, büyükbabanın anlatmış olduğu bir öykü. Bunu daha çocukken kendisi ya-

şamış. Evet... 1822 yılının Mart ayı imiş, çok kötü bir fırtına olmuş. Çok soğukmuş, karla karışık yağmur ve dolu yağıyormuş. Herkes kulübe-lerine sığınmış. Rüzgâr bacadan öyle bir esiyor-muş ki, ateşi söndürüyormuş. Öğleden sonra setten bir balıkçı gelmiş. Bir yelkenli, iki direkli büyük bir gemi gördüğünü söylemiş. Bu gemi Oste-Riff'te kazaya uğramış. Herkes dışarı çıkmış. Gerçekten de gemi, tüm yelkenleri yırtılmış, bir direği de kırılmış olarak yatıyormuş. Tayfalar yedek lambalarını yakmışlar. Ama kimse onlara yardım edememiş. Dalgalar balıkçı tekneleri için çok yüksekmiş ve gemi de oldukça açıklarda imiş. Aniden öyle bir yağmur bastırmış ki, gemi gözden kaybolmuş. Gece olunca herkes evine gitmiş."

"Gece kimse uyuyamamış. Fırtına çatıları sarsıyormuş ve bugün hâlâ evin yanında duran kuru meşenin dallarında rüzgâr uğulduyormuş. Tabii ki herkes, kazaya uğrayan gemiyi ve zavallı denizcileri düşünüyormuş. Sabahın ilk ışıkları ile herkes dışarı çıkmış, küçük çocuklar bile doğruca sete gitmişler. Bir gemi battığında her zaman bir şeyler; sıklıkla da ölen denizcilerin cesetleri karaya vurur. Bu cesetleri gömmek bir Hristiyanlık görevidir. Bu nedenle eskiden

denizciler altın küpeler takarlarmış. Kim böyle bir denizci gömerse küpesini alabilirmiş. Karaya vuran eşyaları da kim bulursa onun olurmuş. Tüm köylüler aşağıya, sahile koşmuşlar. Hiçbir cesede rastlanmamış ama, bunun yerine batan geminin birçok eşyası karaya vurmuş; kirişler, tahtalar, yarı dolu küpler. Bir tahta üzerinde de geminin adı yazılı imiş: 'Godfried'. Ve dalgalarda iki uzun sandık sallanıp duruyormuş. Steenodok ve Hansen diye iki balıkçı, çizmelerini giyip suda yürüyerek bu sandıkları kıyıya çekmişler. Büyükbabam, bunların çok garip sandıklar olduklarını anlattı. Kuşlar, ördekler, balıklar, tilki burnu ve bunlara benzer bir sürü tuhaf şekillerle süslülmüş. Bu gerçekten inanılmaz bir şeymiş. Sandıkların her kenarında bir çift büyük göz bezeliymiş. Steenodde ve Hansen, hemen işe koyulmuşlar; sandıklardan birinin tahtalarını kaldırıp açmışlar. Sandıkta sadece ıslak yağlı bezler görünüyormuş. İçini karıştırınca aniden yüzlerini çevirmişler. Sandıkta bir mumya varmış. Bunlar boyalı lahitlermiş."

"Aman 'tanrım!" dedi köylü kadın Kuzeyli şivesiyle, "Baba, çocuklara böyle şeyler anlatma, yine uyuyamayacaklar. Küçük Hinnerk yine gece yanıma gelip yatağымda yatacak!"

"Ya siz?" diye bize sordu. "Gerçekten bu gece teknede mi yatmak istiyorsunuz?"

Oğlanlar, bir ağızdan "Tabii!" dediler. Ben de başımı salladım yüreklice, ama söylemeliyim ki; şimdi ambarda kıvrılıp yatmak çok daha hoşuma gidecekti.

Yüzü bir elma gibi kızarmış olan Benno, "Gemide başka ne varmış?" diye sordu.

"Daha sonra, gemide bir Mısır hazinesinin olduğu söylenmiş. Birçok granit lahit, doksan sandık heykel ve yazı tableti varmış. Hepsi orada açıklarda Oste-Riff'te bir yerlerde duruyor."

"Peki, çıkarılamaz mı? Granitten yapılmış bu lahitler suda bozulmaz!"

"Hayır, çünkü hepsi bir metre kumun altında kalmış."

Kadın çocukları yatağa gönderdi. Bize de iki kavanoz reçel, her birimize de yolluk olarak, geçen sonbahardan kalma buruşmuş ikişer Boskop elması verdi...

"Böylece, seyahatiniz sırasında hastalanmazsınız," dedi.

Köylü adam elimizi sıktı ve yaşlı adam da; "Tanrı sizi yangından ve denizde fırtınadan korusun," dedi...

Rıhtıma gittik.

"Elmalar, mummyalar gibi buruşmuş!" dedi Jan.

"Yavaş ol, öykü gerçekten korkunçtu."

Uzakta, ufukta kuvvetli şimşekler çakıyordu, ilk ağır damlalar kara gökten aşağı düştüler.

Hava serinlemişti. Hafif üşüdüm. Bu gece üstü kapalı yatmak zorundaydım. Uyku tulumuna girdim. Sudaki mummyayı düşününce biraz ürk-tüm. Ama burada dört kişiydik. Sanırım oğlan-lar da aynı şeyi düşünmüşlerdi. Uyku tulumu-nun içi gerçekten çok hoştu. Lombazlarda şimşekler mavi mavi yanıp sönüyordu. Ondan son-ra yirmiye dek sayınca gök gürlemesi duyulu-yordu, demek ki sağanak yirmi kilometre uzak-taydı. Neredeyse hiç rüzgâr yoktu ama yine de yağmur yağıyordu. Kuvvetli değildi, tek tük damlalar halinde düşüyordu. Georg katranlı yelken bezinin altında yatıyordu. Jan da uyuyordu, onun düzgünce nefes alışını duyuyordum. Sadece Benno uyanıktı. Ne yazık ki, sanki yanlışlıkla olmuş gibi davranıp, ayak parmakla-rıyla onun saçlarını okşamak için ayaklarımı dışarı çıkaramıyordum. Vakit o kadar geç olma-sına karşın ayaklarımı yıkamıştım, hem de Ben-no'nun gözleri önünde.

"Fıravunun hazinesini düşünüyorsun, değil mi?" diye fısıldadım.

"Evet, düşün bir kez. Kıymetli taşlarla süslü altın heykeller, lahitler, tabletler. Kesin o tabletlerden birinde fıravunun hazinesinin nerede olduğu yazılı. Çölde bir yerlerde... Kumla örtülü bir hazine odası... Ve bu tabletler üstelik buradalar, Elbe'de; tam da üzerinden geçtiğimiz Oste-Riff'te. Bunları sadece aramak gerek.

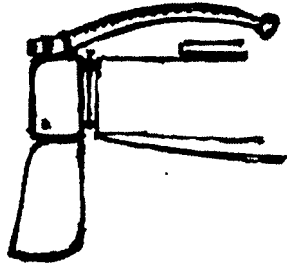
"Eğer bir gün bir hazine kaldırırsan, beni de yanına almalısın, söz mü?"

"Tabii ki söz, iyi uykular."

"Tamam, sana da."

Akıntıda gemilerin düdük seslerini duyuyordum. Yağmur yeniden kamaranın çatısını dövüyordu. Bu sesi duyup böyle boylu boyunca uzanmak ne güzeldi. Benno ile sarılıp yatmak daha güzel olurdu. Bir gün Benno'yla evleneceğimi düşündüm. Beraber fıravunun hazinesini arıyor olduğumuzu gözümün önüne getirdim. Daha çok zamanımız vardı. Önce Rüzgârların Dostu'nu onarırdık. Yeni bir salma alır, tahtalarını da yenilerdik.

O akşam, henüz tekne de yatacağım son dan bir önceki gece olacağını bilmiyordum.

O sabah Benno bizi uyandırdı. Güneş daha doğmamıştı. Jan da kalkmamızı istiyordu. Gelgitin ve güneyden esen rüzgârının da yardımı ile Medem-Grund'a daha çabuk varacaktık. İspirto ocağında Malt kahvesi kaynattık. Kara ekmek dilimlerine köylü kadının armağan ettiği çilek reçelini sürerek yedik ve hemen yelken açtık. Güney rüzgârı aynı kuvvette, düzenli esiyordu ve yandan geliyordu. Uygun bir rüzgârdı. Jan'ın söylediği gibi, Rüzgârların Dostu bu tür rüzgârı sever, yerinde duramaz, sanki bir an önce açık denize çıkmak istiyor gibi olur. Tekne, şimdiye kadar gitmediğimiz bir hızla yol alıyordu. Zaman zaman su teknenin içine sıçırıyordu, ama tekne çaprazlama yol aldığımız zamanki gibi yan yatmıyordu. Harika bir yolculuktu.

İki saat sonra Mademsand adasına vardık. Tamamen bir kum setinden oluşuyordu. Ne bir ağaç, ne de çalılık vardı. Biraz uzakta küçük bir

sur ve bir beton yığını vardı. Yaklaştıkça hayal kırıklığım artıyordu.

Jan, "Bir zamanlar burası uçaksavar adasıymış," dedi.

Salmayı yukarı aldık, tekneyi kumların üzerine çektik, ne olur ne olmaz diye demir de attık ve suyun üzerinde kalan kumsalın sırtında yürüdük. Açıkça görülüyordu ki, her gelgitte ada tümüyle suyun altında kalıyordu.

"Ne diyorsun?" diye Benno'ya sordum.

Benno öylece durmuş, gözünü kum yığına dikmişti. Ve hiçbir şey söylemedi.

Jan "Eğer burada hazineyi ararsan kazdığın çukur her gelgitte yeniden kumla dolar," dedi. "Burada hazine falan yok. Bunu bastonlu bir kör bile görür."

"Nerede kazmak istiyorsun peki?" diye Benno'ya sordum. Her zaman anlatacak bir şey bulan Benno şimdi susuyordu ve gelgitin yükselen sularıyla gittikçe küçülen kum adacığına bakıyordu. Benno yavaş yavaş kum tepesine doğru yürüdü. "Geri gel!" diye bağırdı Georg, "Aptallık etme, sular yükseliyor!"

"Haydi," dedi Jan "tekneye dönmemiz gerek."

Bu arada suların yükselmesi ile yüzmeye başlayan tekneye gittik. İyi ki Jan demir atmıştı;

yoksa şimdi tekne gitmiş olacaktı.

Ellerimi ağzıma huni gibi yaparak bağırdım: "Benno, çabuk geri gel!"

Yanda tehlike sinyalizimiz olan uzun bir gemici düdüğü çaldı.

Benno durdu, sonra döndü ve geri gelmeye başladı. Önce yürüdü; sonra kaçmaya başladı. Gerçekten şaşırtıcıydı, sular ne kadar çabuk yükseliyordu. Ona doğru kürekleri çekmeye başladık. Tekneye çıkmadan önce sular dizlerime dek yükselmişti. Yalnızca beton yığını ve taş duvar dışında ada suyla kaplanmıştı.

Benno'nun koşmaktan nefesi kesilmişti, ama biraz sonra yeniden yüreklenip konuştu: "Biliyor musunuz, hazineyi çıkartmak için neye ihtiyacımız var?"

"Hayır!"

"Bir kepçeye."

Jan, birden çıldırdı. Ayağa kalkarak bağırdı: "Neden yalnız bir tane, neden iki, neden üç tane değil?!... Üçü birden Mademsand'ın kumlarını sürüp hepsini kazarlar. On metre derin kazarlar. Peki, kepçeleri nereden bulacağız? Basitçe zaptederiz öyle mi? Tabii, bundan kolay ne var ki? Senin aklından zorun var! Sen bir delisin! Biliyor musun ne düşünüyorum: Bütün bunları

sadece tekneyi almamız için anlattın. Canımız çıkıncaya dek çalıştık, buraya dek geldik; bir hiç için! Evet bir hiç için! Öyle aptalca bir gezi ki bu!"

Havayı biraz yumuşatmak istedim: "Ama bir sürü şey gördük; örneğin Glückstadt'ı gezdik, çünkü köylüleri tanıdık, sonra Arnavutluk Kralı'yla tanıştık."

"Tamam," dedi Benno "Şimdi, Kral'ın devlet hazinesini arayacağız."

Jan, kızgın kızgın "Ben yokum," dedi. "İki tane deli birbirini bulmuş."

Benno karşılık vermek istedi fakat ağzını açamadı, önce bana baktı sonra Georg'a sonra Jan'a, daha sonra da uzun uzun Madem-Sand'a baktı, ada artık görünmüyordu. Önce ağlayacak sandım, fakat o gülüyordu. Bu bir tedirginlik gülümsemesiydi, kalkıp öne gitti, sırtını direğe dayayarak oturdu. O an, ona gerçekten acıdım, koluna girip teselli etmek istedim. Çok üzgündüm şimdi sular altında kalan bu adada hazine bulamamıştık...

Jan, "Haydi, şimdi geriye dönüyoruz. Tekneyi satarız, ben de yeni bisikletimi alırım," dedi.

"Ama, önce bir kez daha Pagensand'a gideriz," diye öneride bulundum. Kral'ın hazinesini

bulacağımız için değil. Benno'ya acıdığım için. Çünkü zavallı kazmaya vakit bulamamıştı. Aslında dürüst olmak gerekirse daha eve dönmek istemiyordum.

O âna kadar suskun kalan Georg'a sordum: "Sen buna ne diyorsun?"

"Dönerken nasıl olsa Pagensand'dan geçmemiz gerek," dedi. "O zaman oraya da bir bakalız."

Jan sadece omuzlarını silkti, "İtirazım yok ama bir geceden fazla kalamayız," dedi.

Geri dönmek üzere yelken açtık, rüzgâr kesildiği için Ottendorf'ta demirledik.

Georg ispirto ocağında su kaynattı. Tavuk suyu çorbası küplerini suya attı. Benno ve ben de ekmek dilimlerine margarin, daha sonra da köylü kadının bize armağan ettiği reçeli sürdük. Bu arada Jan emekleyerek tekne de su alan tahtayı bulmaya çalışıyordu. Çorba hazır olunca sessizce çorbalarımızı kaşıkladık ve yine sessizce ekmeğimizi yedik. Yeniden uyku tulumuna girdim. Aslında Benno'yla konuşmayı yeğledim. Ona Mademsand'ın gelgitte sular altında kaldığını gerçekten bilip bilmediğini sormak istiyordum. Çünkü haritadan adada bitki olup olmadı-

ğı görülebilirdi. Belki de Jan haklıydı; Benno bütün bunları teknenin satın alınması ve geziye katılmamız için anlatmıştı. Sonradan kendi kendime düşündüm, belki de Mademsand'da Störtebeker Hazinesi'ni bulacağına kendini inandırdı. "Kazmak için bir kepçe bulmamız gerek," deyişine bugün hâlâ gülerim...

Önce bir türlü uyuyamadım. Elbe çok oynaktı; tekнемizin altına ses çıkararak vuruyordu. Sonra tekne çizilir gibi sesler çıkardı. Tekne sanki biri aşağı çekiyormuş gibi yan yattı. Korktum, sudan adamlar çıktı; karanlık, sakallı adamlar. Tarihi giysiler içinde idiler, saçlarına kaygan yeşil yosunlar asılıydı. Islaktılar. Adamlar, tekneye çıkmaya çalışıyorlardı. Birini, ikisini geriye ittim ama, sürekli sayıları artıyordu. Oğlanlara seslendim; çok derin uyuyorlardı. Teknenin öteki tarafından da adamlar çıkıyordu. Bazılarında kanlı saç bantları vardı. Tekneye çıkanlar Störtebeker'in adamlarıydı, dehşete kapılarak kafamı çevirdim ve son olarak kafama bir darbe yedim. Yavaş yavaş neden sonra anladım ki, kafamı ıskarmoz tahtasına çarpmışım.

Dışarıda bir ışık huzmesi gördüm, teknenin kış kısmına emekledim. Benno orada bir gaz

lambasının önünde oturmuş, haritalarını inceliyordu.

"Çok korkunç bir rüya gördüm," dedim.

"Biliyor musun," dedi "Störtebeker Hazinesi'nin olduğu yer konusunda yanlışım."

"Dinle beni," dedim. "Rüyamda siz çok derin uyuyordunuz ve korkunç adamlar tekneye çıktılar..."

Ama Benno'nun aklı yine başka bir yerde idi ve beni hiç dinlemiyordu.

"Störtebeker, Pagensand'da olmalı dedi. Çünkü o Elbe'de çok daha içerilere girmişti. O zaman Pagensand da vardı. Bugünkü Pagensand'ı oluşturan üç adanın o zaman var olduğunu eski haritalarda gördüm."

"Biraz önce Störtebeker'in adamlarından biri başıma vurdu."

"Ne?"

"Rüyada elbette."

"Ya öyle mi?" dedi ve tekrar haritalarına daldı.

Yeniden emekleyerek öne gittim. Benno'ya gerçekten çok kızmıştım, şimdi ben de en kısa zamanda eve dönmek istiyordum. Benno hazinesini tek başına arasın!

Ertesi gün sabah erkenden demir aldık ve geri dönmek üzere yelken açtı. Rüzgâr biraz batıya döndü böylece gelgitin etkisi ve rüzgârla daha hızlı yol alıyorduk. Zaman zaman rüzgârın etkisiyle direk çatırdıyor, arada bir içeriye sular sırıyordu. Çok büyük bir zevk olabilirdi. Ancak atmosfer o denli kötüydü ki, hâlâ kimse birbiriyile konuşmuyordu.

Gelgit sularının çekilmeye başladığı zaman Glückstadt'ı geçmiştik, şimdi çekilen sulara karşı yol almak zorundaydık.

Öğleden sonra geç saatlerde rüzgâr kesildi. Güneş bir süt şişesi ardındaymış gibi görünüyordu, bunaltıcı bir sıcak vardı. Elbe hareketsiz kurşun grisi rengindeydi. Uzakta Pagensand'ı gördük sular yükselmeye başlayınca bizi yavaş yavaş adaya sürüklüyordu. Yelkenler uyurcasına aşağı sarkmıştı. Ben kamaranın gölgesinde oturuyordum. Benno dümende idi, Jan kamarada uyanmıştı, George da balık tutuyordu.

Jan kamaradan seslenerek "Bırak o budala oltayı hiçbir balık ona gelmez."

"Seni duyarlarsa tabii gelmezler."

"Onlar Benno'yu görüyorlar onun için gelmiyorlar dedi Jan. Benno balıklara o ünlü öykülerinden birini anlatmalı, o zaman balıklar yeme

gelir."

"Ha ha çok komiksin..."

Jan "Eğer Mademsand adasına özel olarak gelgitte suyun altında kalıp kalmadığını öğrenmek için gittiğimizi söylersek herkes bizimle alay eder," dedi ve suyu boşaltmaya başladı. "Umarım biri bu berbat tekneyi alır." Bir süre sonra Jan su boşaltma işini bıraktı, "bu suyu Benno'nun boşaltmasından yanayım," deyip küçük, plastik kovayı Benno'ya uzattı.

"Sonra," dedi Benno.

"Hayır sonra değil, sadece kaytarmak istiyorsun."

"Kapa çenenini..."

Jan kamaradan çıktı, Benno'ya saldırmak istedi. İkisini zorla ayırabildim.

Aramızdaki hava gerçekten berbattı. Sanki bir isyan havası vardı. Hiç rüzgâr esmiyordu. Havada fırtına öncesi bir sessizlik vardı. Güneybatıda kocaman beyaz bir bulut oluştu, şimdi bir örs gibi görünüyordu, genişlemesine büyüyordu.

"Şuradaki buluta bak."

Jan çenesini kaşdı: "En iyisi kıyıya gidip sakin bir demirleme yeri arayalım," dedi.

Fakat Benno: "Mademki Pagensand adasına

bu denli yakınız, o zaman oraya gidelim," dedi.

"Burada dışarda fırtınaya tutulursak çok tehlikeli olur, sen sadece kaçmak istiyorsun," dedi Benno, "büyükbaban olsaydı tüm yelkenleri açardı."

Jan elbette bu kaçma iddiasının altında kalmak istemezdi.

"Peki tamam, madem ki istiyorsunuz."

Evet, hepimiz süratla Pagesand'a çıkmak istiyorduk.

"İyi" dedi Jan "şimdi rotayı saptayalım, ama yeterince hızlı varabilmek için kürek çekmeniz gerek."

Georg ve Benno kürekleri aldılar. "Haydi!" Bu arada güneybatıda kara bulut cephesi o denli yükselmişti ki, neredeyse güneşe ulaşacaktı. Şimdi adayı açıkça görüyordum. Kuzeybatı yönünde uzanıyordu. Üzerinde söğüt çalılıkları ve ağaçlar vardı. Domuz Kumsalı adası gibi.

"Haydi," dedi Jan "kürekleri daha hızlı çekin yoksa akıntı bizi sürükleyip götürür."

Georg ve Benno öyle hızlı kürek çekiyorlardı ki yüzlerinden ter akıyordu. Ben ve Jan kürekleri devraldık. O denli yorucuydu ki beş dakika sonra kollarım ağırlaştı kürekleri sudan çıkarmak gücüm kalmadı.

"Georg bırak ben çekeyim yine," deyip küreği elimden aldı. "İyi ki Georg da bizimle geldi," diye düşündüm. Gerektiği zaman yardım ediyordu. Fazla gösteriş yapmadan her işi yapardı. Hemen hemen onunla hiç kavga olmadı. Ötekiler kavga ederken hep yatıştırmaya çalışırdı.

Seyir yolunu geçmek zorundaydık; bize çok yakın bir sahil motor gemisi, dev bir tanker, bir kuru yük gemisi geçti. Bunların arkasından çıkardığı dalgalarla sallanıyorduk, yelkenler uyurcasına direğe çarpıyordu. Güneş karabulut cephesi ardında kayboldu, gittikçe karanlık oluyordu. Akıntının üzerinde ilk gök gürlemeşi duyuldu.

"Fırtınadan önce adaya varmamız gerek duyuyor musunuz mutlaka önceden varmalıyız," dedi Jan.

Onun çok ciddi olduğu belli oluyordu. Karabulutlar şimdi üstümüzdeydiler. İlk şimşek çaktı. Aniden bir rüzgâr akımı yelkeni çatırtarak şişirdi.

"Haydi" diye bağırdı Jan çabuk floku indirin. Birinci rüzgâr akımını daha güçlü olan ikincisi izledi. Çabucak dalgalar oluştu. Önce köpüklü küçük dalgalar... Benno öne emekleyerek floku

indirdi. Bu oldukça zor bir işti.

Jan bağırdı: "Ana yelkeni az toplayın."

Georg, Benno'yla birlikte ana yelkeni biraz topladı böylece rüzgârın yelkenler üzerindeki basıncı da azalmış oldu ve bu rüzgâr akımlarında tekne fazla yan yatmadı.

Jan bana "can yeleşini giy," dedi. Yağmurluklarımızı giydik Jan ise muşamba giysilerini giydi ve başlığını da taktı.

Güneybatıdan gri, arkası görünmeyen bir perde yavaş yavaş bize doğru geliyordu, bu bir su duvarı idi önce kıyıyı sonra akıntıyı kapadı. Bardaktan boşanmışcasına dolu indi aşağıya. Georg ve ben kamarada otururken, Jan ve Benno dümende oturuyordu. Benno tuhaf görünen plastikten bir başlık giymişti. Sanırım annesinin şapka örtüsü idi. Bu plastik başlık çok ince olduğu için, dolu başını acıtmasın diye içini bir iç gömlekle doldurmuştu.

"Jan rotayı adaya çeviriyoruz," diye bağırdı.

Dalgalar gittikçe yükseliyordu. Su daha sık biçimde tekneye giriyordu. Floksuz ve ana yelkeni kısmen toplamış olmamıza karşın flock gıcırdıyordu, direk çatırdıyordu, yelkenlerde rüzgâr ıslık çalıyordu ve biz tetikte duruyorduk.

"Jan suyu bolaştmanız gerek," diye bağırdı.

Georg ve ben suyu boşaltıyorduk, iri dolu taneleri kamaranın tavanını dövüyordu, sonra bardaktan boşanırcasına yağmur başladı. Jan ve Benno'nun dümene nasıl sıkıca yapıştıklarını gördüm. Şimdi şimşek ve gök gürültüsü aynı anda oluyordu. Fırtına tam üstümüzdeydi. İlk kez bu anda gerçekten korktum. Şimdi dalgalar o denli yüksekti ki dümen kamarasından nehir gibi sular içeri giriyordu. Yağmur öyle kuvvetli yağıyordu ki, fırtınanın da etkisiyle, kamaranın üstüne bir kırbaç gibi saklıyordu. Jan ve Benno'nun yüzünden de korkuları okunuyordu, bu yorgunluk karışmış bir korku idi. Bereket ki Georg sakin duruyordu, bu da beni biraz rahatlatmıştı. Sakat bacağını tahtaya dayamış kova ile suyu boşaltıyordu, ben de kovayı aşağı boca ediyordum.

Aniden bir patlama oldu sonra korkunç bir çatırdama ve sanki ateş ediliyormuş gibi çarpmalar duyuldu. Kamaradan dışarıya emekleyerek çıktım. Yelken yırtılmıştı. Tekneyi yönlendiremediğimizden sürükleniyorduk, dümensiz bir şekilde dalgalar bize doğru yuvarlanıyordu ve gittikçe sıklaşıp teknenin kenarından aşarak içeri çarpıyordu.

Jan ve Benno küreklerle teknenin burnunu

dalgalara doğru çevirmeye çalıştılar. Bir kez çok kısa olmak üzere yağmur ara verdi ve bu esnada adayı görebildik, sonra yeniden yağmur sağa-
nağında kayboldu gitti. Ben ve Georg suyu boşaltıyorduk fakat o denli çok su alıyorduki baş edemiyorduk.

"Georg bir tahta kırılmış," diye bağırdı. Su bir ırmak gibi içeri aktı, dalgalar ilk kez doğrudan içeri girdi, sonra Rüzgârların Dostu yan yattı. Kamaranın çatısına dek suya gömüldü, peşi sıra gelen dalgalarla örtüldü. Kuvvetli yalpalanmadan ana direk ortadan kırıldı ve büyük bir gürültü ile kamaranın çatısına düştü. Georg ancak son anda eğilerek kurtulabildi. Suda batık tek-neden dışarı çıktık. Jan "dikkat edin! Sıkı tutu-nun, tek-neden sakın uzaklaşmayın," diye hay-kırdı.

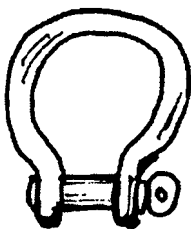
Sürüklenen tekneye sıkıca tutunduk. Zaman zaman dalgalar üstümüzü örtüyordu. Tüm gü-cümle kamara çatısının ucuna sıkıca tutundum. Büyük bir dalga üstümüzden geçerken kuvvetle uzaklara sürükleniyordum. Ben tüm gücümle tekneye tutunmaya uğraşırken, oğlanlar her dalga gelişinde suya girip çıkıyorlardı. Ellerim buz kesti, üşüyordum. Yorgunluktan ve soğuk-tan dişlerim birbirine vuruyordu.

Can yeleğini çıkarmak istedim, yanımda tutunan Jan "sakın çıkarma," diye bağırdı.

Sonra dalgalar yükselerek gelmeye başladı. Tam bu esnada tekne büyük bir kuvvetle tabana vurdu. Çatırdadı. Tahtalar parçalandı, kalan direk de parçalara ayrıldı. Tekne öyle bir güçle yere çarptı ki, tutunduğum yerden savruldum. Yüksek dalgalar beni derinliklere itti. Yüzmek için çok güçsüzdüm, çok su yutmuştum, kendimi sürüklenmeye bıraktım. Hiçbir şeyi önemsemiyordum artık. Fakat can yeleğimle sanki bir şişe mantarı gibiydim. Dalgalar bana çarptıkça yukarı çıkıyordum. Ayaklarımın altında kara hissettim ve köpükler arasında sahile sürüklen-dim. Islak kumların üstüne attım kendimi ve öylece kalakaldım, kırbaçlayan yağmur altında kusmaya başladım yuttuğum bütün suları çıkardım.

Aslında öyle kalmayı tercih ederdim, ama Benno'yu düşündüm, Georg ve Jan'ı düşündüm. Onların can yelekleri yoktu. Kalkıp onların nerede olduklarına baktım. Tekne uzakta, açıkta dalgalar arasında idi, her dalgada batarak yere vuruyor sonra çıkıyor aynı zamanda sahile doğru sürükleniyordu. Önce Georg'un sarı saçlarını gördüm. Sonra Benno'yu daha sonra da Jan'ı

gördüm; karaya yüzüyorlardı. Gelen dalgalar sık sık onları örtüyordu. Onlara doğru gittim ve sahile çıkmalarına yardımcı oldum, hemen orada kumlara uzandılar. Dördümüz de öyle uzun zaman uzanmış olarak kaldık.

Pagensand'a ulaşmıştık ama kazazede olarak.

Yorgun ve sefil durumda uzun zaman yağmur altında kaldık. Sonunda Georg yerinden kalktı ve Jan'a "Haydi muşamba pantolonunu çıkar," dedi.

"Ben aptal mıyım ki çıkarayım."

"Haydi çıkar..."

"Neden?"

"Su toplamamız gerek. Elbe'nin suyunu içmeyiz, hemen zehirleniriz."

Hemen midem kalktı, çünkü çok su yutmuştum.

Korkmama gerek yoktu hepsini dışarı kusmuştum.

Jan isteksiz isteksiz muşamba pantolonunu çıkardı. Georg pantolonun ayaklarını bağladı, üst kısmını da dört sopanın üstüne geçirdi ayaklarını aşağı bıraktı ve yağmurluklarımızı

öyle tutturdu ki bir huni gibi boy kısmındaki delikten yağmur suları pantolona aktı.

Yağmur toplama aygıtımızın yanında soğuktan çenelerimiz zangırdayarak, merakla pantolonun suyla dolmasını izliyorduk. Pantolon ikiz sucuk gibi görünüyordu. Jan pantolonun patlayacağından korkuyordu. Çünkü o babasının yelken pantolonu idi, eğer yırtılsaydı babası pek memnun olmayacaktı.

Tekneye baktım, yağmurda kamaranın beyaz çatısını ve kırılmış yelken direğini gördüm.

Benno önce adayı inceleme önerisinde bulundu. Belki de burada yaşayanlar vardı. Adada iki tane küçük tepe vardı, bunlar beş altı metreden yüksek değildi, ama Benno bunları hemen dağ diye adlandırdı. Sağdakine İşaret, soldakine Korsanlar Dağı adını verdi. Bu iki yükseltinin arasında bir vadi vardı. Burada da söğüt, karaağaç ve kayın ağaçları vardı. Ada Domuzlar Kumsalı'na benziyordu yalnız daha genişti ve daha sık bitki dokusuna sahipti. Birbiri ardına sık çalılıklardan geçmek için büyük uğraş vererek ilk tepeye ulaştık. Ansızın bir harabenin önünde bulduk kendimizi; koyu sık yeşilliklerle kaplanmıştı. Ürkütücü görünüyordu, en azın-

dan bana öyle geldi. Etrafta birçok beton yığını daha vardı.

Benno "Aman bu Arnavutluk Kralı'nın sarayıdır," dedi. "Müthiş bir şey. Devlet hazinesi orda bir yerlerde olmalı."

Harabelere doğru seğırttik.

"Yok!" dedi, Jan "Bu bir saray değil burası eski bir sığınak. 2. Dünya Savaşı'ndan kalma bir sığınak."

"Tamamen tahrip edilmiş," dedi Benno.

"Evet" dedi George "sığınak bombalanmış."

Dikkatlice merdivenlerden taş duvara çıktık, merdivenler bir platformun kalan bölümüne gidiyordu. Paslı ve bükülmüş demirler betondan dışarı çıkmıştı. Aşağıda bir oda gördüm, her tarafında eğrelti otları büyümüşü. Merdivenlerle yeniden aşağı indik ve sığınığın etrafını dolandık. Georg aşağıdaki bodruma giden ikinci bir merdiven keşfetti. Basamaklar kayıyordu. Benno kontrol ederek ilerliyordu. Şimdi bir el feneri olsaydı...

Bir koridor aşağıdaki karanlığa giden bir merdiven, sonra bir merdiven daha. Benno'ya elimi uzattım. Biraz tereddüt ederek merdivenden aşağı indi. "Su..." dedi. Burada, aşağıda su var. Duyuyor musunuz hoş bir şırıltı." Bunlar

suya düşen damlalardı. Sonra ürpertici, suya dalan bir çınlama. Korkudan birbirimize sokulduk.

"O neydi?" diye sordu Benno, ben de onun eline sıkıca yapıştım.

Georg, "Kurbağa, onlar kurbağadır," dedi.

Korkunç bir yerdi. Merdivenleri yeniden çabucak tırmandık.

"Benno buraya bakın," dedi. Girişe rüzgârla gelen kum birikintisini gösterdi. "Ayak izi..."

"Evet, bizimkiler..."

"Hayır," diyerek Benno bir ayağını izin üzerine koydu. Ayak izi bizim izlerimizden neredeyse üç kat büyüktü. "Bu bir dev olmalı."

Yanında daha ufak çizme izleri vardı. Bunlar da bizimkilerden çok daha büyüktü. Öyle görüyordu ki sanki kardan adamlar buraya gelmiş.

"Ürkütücü."

"İşit bak."

"Bir şey mi duydun?"

"Hayır sadece rüzgârdı."

Sahil boyunca yürüyerek geri döndük. Üşüyorduk. Aniden bulut duvarının arkasında güneş çıktı. Garip diye düşündüm, şimdi güneşte Pagensand ıslak sahili olan normal bir ada idi.

Uzakta görüş mesafesinde, seyir yolunda gemiler ya Hamburg'a ya da Kuzey Denizi'ne doğru yol alıyordu. Sadece sahilde kırılan dalgalar sağanak fırtınasını hatırlıyordu.

"Georg, tekneye ulaşmalıyız, işe yarar şeyleri toplamamız gerek," dedi.

Tekne yarıya dek suya batmıştı, şimdi açıkça görebiliyordum. Öyle bir şekilde yan yatmıştı ki, kamaranın çatısı görülebiliyordu. Sahile bir sürü şey vurmıştu. Elmaları, bu şahane elmaları buldum. Geçen sonbahardan beri depolandığı için biraz kurumuşlardı.

Ne olursa olsun en azından yiyecek bir şeydi. Yedi tane bulduk. Sekizinci elma kayıptı. Ayrıca taban tahtaları güverte kapağı, kalaslar ve bir deniz yatağı da sahilde duruyordu. Yürüyerek tekneye gittik. Dümenin olduğu bölüm kapanmış ve parçalanmıştı. Iskarmozlar ölü bir hayvanın kemikleri gibi duruyordu. Rüzgârların Dostu acıklı görünüyordu. Direk kırılmış ve parçalanmış olarak yelkenlerin üstünde asılı kalmıştı.

Jan "Güzelim boyaya yazık oldu," dedi. Eminim bisikletini düşündü. Ama bunu yeniden yüzümüze vurmayacak kadar kibardı.

Jan tekneyi inceleyerek. "Yok" dedi, "artık ya-

pacak bir şey yok, harabeye dönmüş."

İşe yarar, kullanılabilir eşyaları sahile çıkardık. Önde, burun kısmında ana yelken ve flok vardı. Tencereler arkadaki kutuda duruyordu, ancak erzaktan bir şey bulamadım, dümenin bulunduğu bölüm tümünden kopmuştu. Arkadaki sandığın kapağı da çıkmıştı. Tornavida, kerpeten bir çekiç ve kelepçeler de arkadaki sandıktaydı. Ayrıca Benno'nun küreği de oradaydı.

Ne yazık ki Arnavutluk Kralı'ndan aldığımız harita kayıptı. Yeri doldurulamayacak olan hazine haritası. Benno batığın etrafında suya daldı. Boşuna. Sahile oturdu. Ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Yanına oturdum ve kolumu omzuna koydum. "Devlet hazinesinin haritasıydı bulmaya çalıştığımız. Kral bize nerede olduğunu anlatmıştı. Bir üçgenden söz etmişti."

"Ve otuz adım gibi bir şey."

"Hayır yanılmıyorsam saraydan yirmi adım uzaktaydı."

"Görüyor musun? Buradaki kalıntı, bir saray olmalı."

Benno, "Burada bir saray görüyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır ama sen sığınığın saray olduğunu söy-

lemiştin."

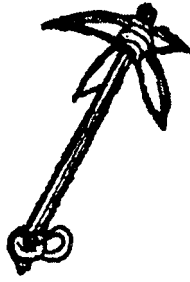
"Bilmiyorum, belki de Jan haklı. Kral'ın akli yerinde değil. Bir deli."

Sonra sustu Benno ve akıntıyı izledi. Ben de üşür vaziyette onun yanında kumlara oturmuş batıktan kurtardığımız eşyalara bakıyordum. Bir sürü ip, bir sürü tahta, kalaslar, tornavida, kerpeten, çekiç, bir matkap ve tencere duruyordu.

"Şimdi bu tencerede bir tavuk pişirmek nasıl olur?"

"Ben küreği doğru dürüst bir ekmek parçasıyla değiştirirdim," dedi Jan ve ikimize kaygısızca baktı.

Georg, "Ekmek olsaydı şimdi su gibi olurdu," diye kamaradan bağırdı.

İçimden bir an önce bir teknenin gelip bizi adadan götürmesini diliyordum. Susamıştım, açtım. Batmış tekne ve sahilde duran kurtarabildiğimiz eşyalar bana hüznün veriyordu.

Jan "bu işin iyi tarafı evde yalan söylemek zorunda kalmayacağız," dedi. "Bunları anlatırsak nasıl olsa kimse bize inanmaz. Bu da yine Benno'nun öykülerinden biridir, derler."

Benno oturmuş bir şey söylemiyordu. Yüzeydeki ıslak kumu kenara itip, kumu gittikçe derinliğine doğru alıp, hafif araladığı avucundan akıtıyordu.

İlk ayağa kalkan Georg oldu. Muşamba pantolonda biriktirdiğimiz yağmur suyunu kaplara boşalttı. Herkese bir tas verdi. Su hafifti ve klor tadı da yoktu. Büyük bir zevkle içtim. "Tasarrufla içmeliyiz," dedi Georg. "Eminim adada kaynak yok, sığınağın bodrumundaki suyu ben kesinlikle içmem."

Benno, "Elbe'nin yan kolundan öteki kıyıya yüzeriz," dedi.

"Kesinlikle hayır, eminim çok kuvvetli bir akıntı vardır."

"O zaman biri bizi buradan alıncaya dek beklemeliyiz."

Georg ana yelken bezinden bir çadır kurmaya başladı. Bezi ortasından bir dişbudak ağacının dalına astı, kenarlarını da yere çaktığı kazıklar-la iplerle bağladı. Gerçek bir çadıra benziyordu, yalnız önden açıktı. Deniz yatağını rüzgârdan korusun diye açık kısma dik olarak dayadı.

Benno yeniden canlandı ve Korsanlar Dağı adını verdiği ikinci tepeyi mutlaka incelemek istedi. "Geliyor musun?" diye bana sordu.

"Hayır, burada kalsam daha iyi."

"Jan?"

"Ben de gelmiyorum."

"Peki sen Georg?"

Georg "belki daha sonra," dedi.

"İyi" dedi Benno ve yalnız gitti.

Arkasından "bekle" dedim ve biraz korkmak-la birlikte onunla gittim. Meraktan değil, Benno'yu yalnız bırakmak istemediğimden onunla gittim.

"Belki" dedi Benno öteki tepede bir harabe ya da bir ev vardır. Önce sahilden gittik sonra da çalılıklar arasından yürüdük. Oldukça iri bir kuş ağır gövdesiyle uçtu, onun ardından bir tane daha.

"Keklik" dedi Benno, "en azından öyle sanıyorum. Garip buraya nasıl geliyorlar? Aslında onlar pek uzağa uçamazlar. Kara buraya o kadar yakın değil."

Tepe, karaağaç ve gürgenlerle kaplıydı, ortasında bir çukurluk vardı. Bu çukurluk ayrıca doldurulmuştu, bu çok eski olmalıydı, çünkü kenarları kırılmış ve dikenlerle kaplanmıştı. Bu çukurda üç gürgen ağacı vardı. "Devlet hazinesi orada olabilir mi?" diye sordum.

"Kesinlikle, belki biri onu oradan kaldırmıştır. Öyle görünüyor. Yarın kürekle yeniden gelmeliyiz."

Benno ile çadıra döndüğümüzde hava karar-mak üzereydi. Georg çok merak etmiş, neredeyse bizi aramaya çıkıyormuş.

Jan ve Georg yedi elmanın hiçbirine dokunmamışlar. "Keşke sekizinci elmayı da bulabilseydik o zaman eşit bölüşürdük," dedi Georg.

"Çok garip," dedi Jan.

"Ne?"

"Sekizincisi de yüzmüş olmalıydı, belki de biri onu gizlice midesine indirdi," dedi ve Benno'ya baktı.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun yani?"

"Yeter artık," dedi Georg. "Şimdi herkese birer elma, yarın kahvaltıda yarım yeriz. Öğle yemeği yemeyiz, kalan elmayı da akşam yemeğinde bölüşürüz."

"Ondan sonra?"

"Eh, mutlaka biri buralara gelir."

Georg elmasını ısırarak, "bir ateş olmalıydı ki" dedi. "Robinson şimşekten ateşini elde etti. Ama insan kıızılderililerin yaptığı gibi fırıldaktan da ateş elde eder. Yarın bir fırıldak yapacağım" dedi. Jutta, deniz yatağında yatabilir.

Oğlanların şansı vardı, aralarında ben olmasaydım yatak için kavga ederlerdi. Uzanıp, yağmurluklarla üstümüzü örttük. Elbiselerimiz hâlâ nemliydi. Pantolonumu ve kazağımı sıkıp bir ağacın dalına asmıştım. Rüzgârdan uçmasınlar diye bir iple bağlayarak güvenceye aldım.

Yağmurluk vücuduma değdikçe yapışıyor gibi hissediyordum. Georg dönüp hemen uyudu. Sakin ve düzenli nefes alışlarını duyuyordum. Ne Benno, ne Jan, ne de ben uyuyabiliyorduk. Çok

soğuk olmamasına karşın üşüyordum. Dişlerim birbirine vuruyordu. Benno yağmurluğunu bana verdi. Sonra onunla Elbe'de firavun hazinesini aramak istediğimi düşündüm.

Erkenden uyandım, Benno çadırda yoktu. Georg ve Jan daha uyuyordu. Güneş doğmuştu. Gökyüzünde bir tek bulut yoktu. Sıcak bir gün olacaktı. Biraz su içtikten sonra eşyalarını aldım, neredeyse kurumuşlardı.

Benno ortalıkta görünmüyordu. Kürek de yoktu. Demek ki bekleyemedi ve Korsan Dağı'na gitti. Beni uyandırmadığı için kızdım, bu gerçekten adiceydi. Midem kazınıyordu. Sekizinci elmayı bulacağım diye umuyordum.

Sahili bir kez daha inceledim ve Benno'nun yolculuk için aldığı erzak paketlerinden ikisini buldum. Plastikle kaplı olduklarından içerisini görebiliyordum. Tuzlu büsküviler, bir küçük kutu bal, peynir ve sucuk, ayrıca meyvasuyu tozu da vardı. Orada bulduklarım küçük bir hazine idi. Çadıra döndüm, Georg kalkmış, elindeki bir ağacı kesmeye çabalıyordu. Jan hâlâ şekerleme yapıyordu, ama elimdeki paketleri görünce hemen canlandı.

"Oh be! Limonata bile yapabileceğiz."

Ama Georg, Benno'yu beklememizi istedi. Ne de olsa bu erzak paketi Benno'nundu.

Georg ateş için fırıldak yapıyordu. Bir söğüt dalını bükerek uçlarını bir yay gibi iple birbirine bağladı, ipi de bir karaağaç dalına doladı; böylece yayı çekip bırakınca çubuk hızla dönecekti.

Ancak Georg'un topladığı yanabilecek ne varsa bir türlü tutuşmuyordu. Dünkü yağmurdan ötürü hepsi nemliydi. Payımıza düşen yarım elmaları yedik ve biraz su içtik.

Jan bir sal yapmak için işe başlayıp başlamamayı düşünüyordu: "Kimse bizi buradan almazsa, ben salla gidip yardım getiririm" dedi. "Nasıl olsa yeteri kadar tahta var ayrıca teknenin bir kısmı hâlâ sağlam."

Jan ve ben kumsala vuran tahtaları, kalasları, kazıkları topladık, iki tane de boş benzin bidonu bulduk. Küreklerden birinin uzakta bir yerde sahile vurmuş olduğunu gördüm. Jan bu parçaları, iplerle, halatlarla birbirine bağlamak istiyordu.

Sahil boyunca yukarı doğru gittim, Georg bir küçük gölün sonunda dallar ve kayıklardan bir set yapıyordu.

"Burada bir baraj mı yapacaksın?"

"Hayır bir balık gölü. Dalların arasını söğütle

ördüm."

"Neden?"

"Balık tutmak için."

Ona oldukça aptal bir ifadeyle bakmış olmalıydım ki, bana açıklamaya başladı: "Gelgitle sular yükselince balıklar bu gölcüğe yüzerler. Balıklar özellikle akşamları sahile doğru giderler. Sular çekilince söğütlerle örülmüş olan bu setten dışarı çıkamazlar. Bu bizim balık gölümüz olacak, o zaman onları tutup yiyebiliriz."

"Çiğ mi yiyeceğiz?"

"Neden olmasın? Japonlar çiğ balık yiyorlar ya!"

"Ben yemem. Düşüncesi bile midemin kalkmasına yetiyor."

Georg sırtarak, "O zaman senin payını da ben yerim," dedi.

Öğleye doğru Benno geri geldi. Çok perişan görünüyordu, yalınayak, gömleği yırtılmış pantolonu delik deşik, gerçekten tam bir gemi kazazedesiydi.

"Neredeydin?" diye sordum

"Korsanlar Tepesi'nde."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır bir şey bulamadım."

"Ama ben bir şey buldum," deyip iki erzak paketini gösterdim.

Benno'nun yüzü güldü. Paketlerden birini açtı ve büsküvileri dağıttı. Önce herkese ikişer tane verdi. Birine bal, ötekine peynir sürdük. Şahane bir tadı vardı.

Bunlarla beraber, erzak paketindeki küçük poşette bulunan meyvasuyu tozundan yaptığımız limonatayı içtik.

"Georg ateş yakmalıyız," dedi "mutlaka başarmalıyız. O zaman yabani sebzelerden yemek

yapabiliriz. Burada, karahindi ve yabani marul olduğunu gördüm."

"Sığınağın saray olduğuna inanıyorum," diye başladı Benno.

"Ya öyle mi?" diye ofladı Jan.

Benno "evet" dedi.

"Ne demek evet?"

"Sığınak bombalanmış" diye açıklamaya başladı. "Kral da sarayının yıkıldığından bahsetmişti. Bu da tamam. Bana göre hazineyi sığınağın önünde aramalıyız."

Yemekten sonra dördümüz de, Arnavutluk Kralı'nın devlet hazinesini aramak için tepeye gittik. Önde omzunda kürekte Benno gidiyordu.

Balta girmemiş ormanlardaki bir araştırma ekibine benziyoruz, diye düşündüm.

Benno, "Oradakiler, Arnavutluk Kralı'nın sözünü ettiği iki ağaç olmalı," dedi, bu arada çalılıklar yine kollarını çiziyordu. İyi ki kot pantolonumu giymişim, hiç olmazsa bacaklarım korunmuş oluyordu.

Sığınağın ortasından ağaçlara birer çizgi ve iki ağaç arasında bir çizgi düşününce bir üçgen oluşuyor ve bu üçgenin ortasında da devlet hazinesi yatıyor. Yani sığınaktan yirmi adım orta

noktaya dek. Kral'ın adımları daha büyük olduğundan Benno yirmi üç adım saydı. Sonra dönüşümlü olarak kazmaya başladık. Benno önce beyaz dikenli bir çalıyı kürekle kesti ve köklerini kazdı. Küçük siyah bir toprak tabakasından sonra kum çıktı, kumlar önce açık ve kuruydu gittikçe rengi koyulaşıyor ve nemleniyordu. Benno'dan sonra Jan kazdı ondan sonra küreği ben aldım benden sonra da Georg kazdı, sonra yeniden Benno çukura girdi, çukur şimdi öyle derindi ki sadece Benno'nun kafasını görebiliyordum.

Bir süre sonra Benno emekleyerek çukurdan çıktı. Nefes nefese kalmıştı "Allah kahretsin, yanlış yer," dedi.

Benno sığınağa geri koştu, ön duvarın tam ortasında sırtını duvara döndü ve yürümeye başladı. Ortada duran büyük beton blokların üzerinden, hatta ısırgan otların içinden ve bir söğüt çalılığından zorla geçti. Sadece kalın bir böğürtlen çalısının etrafından dolandı ve büyük adımlar atarak yirmiye kadar saydı "Şimdi bir adım daha ekliyorum, tam burada kazalım," dedi.

Bir yandan kazıyorduk, bir yandan da tekrar çukura dolan kumları kürekle dışarı atıyorduk, sonra çukurdan dışarı çıktık. Benno "biraz daha

sağda kazmamız gerek," dedi.

Jan "ben yokum" dedi, "bu saçma," küreği yere attı. "Bu çılgınlık, bir deli buraya hazine sakladığını söyledi diye buraları kazıp doruyoruz."

Jan'ın bunu söylemesi kötüydü, deli sözcüğü ile, Benno'yu kastetmişti, bir deliye inanan da delidir.

Çadıra geri döndük, Jan, yarın kesinlikle kazmaya gelmeyeceğini, onun yerine sal yapacağını söyledi.

Benno bir şey söylemedi, gitti. Sanki bir iz arıyormuş gibi yere bakıyordu. Benno'ya acıdım. Ama kendime de acıdım. Çünkü parmaklarım su toplamıştı, belim ağrıyordu, ayrıca açtım, hem de kurtlar gibi.

Çadırda herkes bir başına gölgede oturup iki tane bisküvi yiyordu ve meyve tozundan ılık su da yapılan limonatayı içiyordu, bu bana dünkü kadar lezzetli gelmedi. Son elmayı da ertesi gün bölüştürüp yemek istiyorduk.

Batıda kızıl bir top gibi güneş batıyordu ve suyu, portakal limon rengi karışımı bir renge boyuyordu.

Bir süre daha oturduktan sonra hava karar-
madan çadıra girip, üstüme yağmurluğumu ört-

tüm. Akıntıda bir gemiden çarpan metal sesi ve daha sonra da uzun bir siren sesi duydum. Bu gece dünkü kadar soğuk değildi, ama ölesiye yorgundum, çünkü o kadar kürek sallamıştım ki ve bir gece önce de uyuyamamıştım, her neyse, çok aç olmama karşın hemen uyudum.

Deliksiz bir uyku çektim. Sabah uyandığımda oğlanlar çadırda yoktu, ama yine kavga ettiklerini duyuyordum. Georg elmanın eşit büyüklükte kesilmemiş olduğunu iddia ediyordu, Jan onları keserken parçalar aynı büyüklükte olmamış.

"Sen haksız böldüğün için en küçük parça senin," dedi Georg.

"Sen sadece en büyük parçayı zıkkımlanmak istiyorsun. Aç gözlü herif," diye bağırdı Jan.

Georg ve Jan aniden birbirlerine girdiler. Jan Georg'a saldırdı. Georg Jan'dan büyüktü sakat ayağı nedeniyle fazla hareketli olmadığından yere düştüler, bu anda Jan onu bıraktı, Georg bir hamle ile onu altına aldı ve yüzünü kuma bastırdı.

"Bunu zıkkımlan," diye soludu. Tanrım Georg aniden nasıl da vahşileşti, onu hiç böyle görmemişim, ondan gerçekten ürkmüştüm.

Benno ile onları ayırmaya uğraştık.

"Ben hakkımdan vazgeçiyorum," dedim, "benim payımı da yiyebilirsiniz."

Benno da "benim çeyreği de alabilirsiniz," diye bağırdı.

Yerden kalktılar, Jan gözlerini oğuşturuyordu, Georg pantolondaki kumları silkeledi.

"Hayır" dedi Georg "Tamam. Kura çekelim, sen, kurayı sen çek," dedi bana.

Çekilişi yaptırdım. En küçük parçayı Benno çekti. Jan değiştirmeyi önerdi. Benno kabul etmedi. Şimdi de kavga ikisi arasında başladı, her biri en küçük parçayı almak istiyordu. Birbirlerine vurmaya başlamadan bir öneride bulundum. Bu çeyrekleri yeniden ikiye bölmek ve bu bölünen yarıyı değiştirmekti önerim. Bunu onayladılar, ben de çeyrek elmaları bölmek zorunda kaldım.

Georg yerinden fırlayarak "'Jan Milzen' orada dışarda," diye bağırdı.

Gerçekten de Helgoland'a giden bir gezi teknesi adanın çok yakınından geçiyordu. Deliler gibi el salladım, "imdat, imdat" diye bağırdım.

"Bırak" dedi Jan, "biz kendi başımıza hallederiz. Nasıl olsa seni duymuyorlar."

Gemi yavaşça geçti gitti.

Herkes kendi işine koyuldu. Jan sal yapmayı sürdürmek üzere sahile gitti. Georg oturup fırıldakla ateş yakmaya uğraştı. Kabuk parçaları ve yosunları kurutmak için güneşe koydu. "Mutlaka bir gün başaracağım," dedi.

Benno ve ben de yeniden hazine aramaya koyulduk. Kalıntılara gittik, sabah güneşinde o kadar da ürkütücü değildi.

"Kral yirmi adım dememiş miydi?" dedi Benno "Bu doğru olamaz. Şimdiye dek üç çukur kazdık. Belki Kral'ın adımları bu denli büyük değil."

"Belki de başka bir ağaç kastetti, örneğin şuradaki dişbudak ağacını. O ağaçtan ölçtük gerçekten de çok farklı bir yer çıktı."

Benno yeniden yirmi adım saydı. İki adım daha ekledi. Daha önce kazdığımız çukurlardan on metre kadar uzakta bir yerdi. Burada küreği kuma soktu. Yaban otlarını köklerinden çıkararak çukuru kazmaya başladı. Dizboyu derinlikteki çukurda doğrularak küreği bana verdi. Ben de kazmaya devam ettim. Daha üçüncü kürekte bir madeni cisim sesi duyuldu. Boş bir metal gibi ses verdi. Evet belirsiz ve boş. Bu sesi hâlâ bugün bile duyarım. Gerçekten burada bir şey vardı. Benno çukura atıldı, kumları ellerimizle dı-

şarı atmaya başladık.

"Tanrım," diye tekrarlıyordu Benno. "Ben biliyordum, söyledim ya."

Çabucak çukurdaki kumları kürekle dışarı attım. Mukavvadan bir kapak görüldü. Çıplak ellerimizle kumları kenara ittik ve metalden yuvarlak bir şey çıktı ortaya.

"Dikkat et," dedi Benno, "bir mayına benziyor."

"Hayır bir tencere kapağına benziyor."

Elimizle yan tarafındaki kumları temizledik. Bu cisim garip, uzundu. Bu ne bir sandık ne bir tencere idi, köylülerde gördüğümüze benzeyen bir süt çanağı idi.

Benno kapağı kaldırmak istedi, fakat yapışmıştı. Kulpuna bir sopa takarak her iki yandan kaldırdık. "Haydi hop" diyerek bir asıldık ki ikimizde sırt üstü kumlara yapıştık. Kapak açılmıştı. İçine bakarken kalbim çarpıyordu. "Boş." "Hayır" dedi Benno yüreklice elini içine uzattı ve bir kutu çıkardı. Kalın kilitli bir metal kutu. "Kilitli bir metal kutu! Devlet hazinesi..."

Muzaffer bir edayla çadıra döndük. Ben önden gidiyordum daha uzaktan bağırmaya başladım. "Bulduk! Bulduk!" Sonra Benno elinde kutuyla geldi. Georg ve Jan ona doğru koştular ve merakla baktılar.

"Haydi kilidi kıralım."

Tekneden aletleri kurtarmıştık zaten. Fakat Benno karşı çıktı, "Bu kutu Arnavutluk Kralı'na ait," dedi. "Bunu ona kapalı olarak iletmeliyiz."

Ben de kutunun hemen kırılarak açılmasını istiyordum. İçinde ne var diye çok merak ediyordum. Benno kararını değiştirmede ve kutu da kapalı kaldı. Kral bize güvendi yoksa hazinenin nerede olduğunu söylemezdi. Jan kutuyu salladı. İçinde ağırca bir şey sağa sola kayıyordu, ayrıca başka bir ses de çıkmaya başladı.

"Aman tanrım altın," diye tahmin etti Georg.

"Gerçekten inanıyor musun?"

Jan "Dün sen haklıydın," dedi "üzgünüm, de-

li demekle seni kastetmek istemedim."

Benno "önemli değil" dedi ve gömleğinin kolları ile kutunun kapağını sildi. İnanılmaz ne kadar da iyi korunmuş. Süt bidonunda ıslanmadan kalmış, ayrıca süt bidonunun üstü de karton bir kapakla kapanmıştı.

Etrafı koklayarak "söyleyin" dedim "kızartma kokusu mu alıyorum?"

"Benim de bir sürprizim var," dedi Georg, "gelin bakalım" deyip bizi çadırın arkasında bir çukura götürdü. Orada bir ateş yanıyordu ve üzerinde bir dala geçirilmiş bir balık...

"Aman tanrım Georg" diye Benno ve ben aynı anda bağırdık.

Georg fırladıkla ateş yakmayı başarmıştı. Söğütlerin, pamuk gibi uçuşan tohumlarını toplamış, önce güneşte kurutmuş, sonra da çevirdiği sivri sopanın etrafına sarmış, döndürmeyle oluşan sıcaklıkla bunlar tutuşmuş. İkinci bir ateşin üzerinde ise taşların üzerine konmuş bir tencerede bir çorba fokurduyordu. "Taze kara hindi-ba, yabani lahana ve kuzukulağı," diye açıkladı Georg. Çok lezzetliydi. Hâlâ anımsarım. Annem bunları Doğu Prusya'dan kaçtığı zaman pişirmişti. "Şimdi suyu da kaynatabiliriz."

"Hangi suyu?"

"Sığınaktaki suyu."

Bu düşünceyi biraz ürpertici buldum.

Kaynatılmış kaynatılmıştır.

Çorbanın tadı iyiydi ama biraz acıydı. Büyük bir iştahla yedik.

"Ya balık, onu nasıl yakaladın?" diye biraz da inanmamışcasına sordum.

"Gölde" dedi "gelgitin çekilmesinden sonra yaptığım tuzaktan kurtulamamış."

"Ya sonra, sonra da onu?"

Georg "evet" dedi, "sonra bir odunla kafasına vurdum ve keserek dışarı çıkardım. Sonra balığı içindeki et kurumasin diye yaban lahana ile doldurdum."

Gerçekten baştan çıkartıcı kokuyordu, aslında annemin, tavada kızarttığı balıklardan daha iyiydi. Zavallı balık diye düşündüm, Georg onu nasıl da başına vurarak öldürmüştü. Georg bana biraz korkutucu geldi. Kokusu şahane idi, benim de karnım çok açtı. Oturup balığın pişmesini bekledik. Uzakta akıntıya baktım. Alacakaranlıkta gemiler ya Hamburg Limanı ya da Kuzey Denizi yönüne gidiyordu. Sonra 'Jan Molsen' gezi gemisi Helgokand'dan geri geliyordu. Bu kez bulunduğumuz adaya özellikle çok yakın

geçti. Jan ve ben sahile koştuk, hatta Jan gömleğini çıkararak sallamaya başladı. Evet gemiden de yolcular el salladı ve 'Jan Molsen' yavaş yavaş geçip gitti. Kaptan selamlamak için sirenini uzun uzun öttürdü.

"Allah kahretsin" dedi Jan. "Ne kadar aptalca. Dünyanın gemi trafiği en yoğun olan nehrindeki bir adadasınız ve kimse sizin gemi kazazedesi olabileceğinizi düşünmüyor."

Yavaş yavaş çadırımıza geri döndük. İlk kez o zaman Benno ve Georg'un bizimle gelmediklerini, bağırmadıklarını ve ateşin başında oturduklarını fark ettim.

"Herhalde tatilin kalan bölümünü burada geçirmek istiyorsunuz."

"Nasıl olsa sadece iki gün," dedim.

"Ben balığımı huzur içinde yemek istiyorum," dedi Georg. "Size bir şey vermek gerekir mi bilmiyorum, siz gitmek istiyordunuz ya."

"Haklısın," dedi Jan "tam da bu esnada adadan ayrılmak yazık olurdu."

Georg arada bir balığın sırt yüzgeçlerinden dikkatle tutup çekiyordu. Yüzgeç kopunca, "balık pişti" dedi ve çubuğu ateşten alarak, denizden karaya vuran ve şimdi masa olarak kullandığımız lamba kapağının üstüne koydu.

Kendi kendime karar verdim, bu balığın bir parçasını bile yemeyecektim. Georg dikkatlice balığı gemici bıçağı ile dörde böldü. Eti nasıl da beyazdı, ne kadar da yumuşak görünüyordu... Öyle de güzel kokuyordu ki. Sonunda tadına bakmaya karar verdim, ama sadece tadına bakacaktım ve iğrenmiş gibi kenara sürecektim. Önce tadına baktım, sonra bir kez daha tadına baktım ve kendi parçamı hepsinden önce yedim bitirdim. Tanımlanamayacak kadar güzel bir tadı vardı. O zamandan beri büyük zevkle balık yerim.

Parmaklarımızı da yaladıktan sonra karanlıkta öylece oturduk, ama fazla açtık hem de kurtlar gibi. Adaya vardığımızdan beri ilk kez midemize sıcak bir şey girdi. Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktık, Benno'ya yıldızların şeklini anlatıyordum. "Bu Büyükayı, oradaki Küçükayı oradaki de Kassiopiya'dır." Uyuduğum zaman Kassiopiya'nın nasıl da tuhaf bir isim olduğunu düşündüm. Acaba anlamının ardında ne saklıyordu. Açık çadırdan gökyüzünü görebiliyordum ve kendimce karar verdim bu sahneyi ömrümce unutmamalıyım: Berrak bir gökyüzü yıldızlar öylesine belirgin görünüyordu ki, hilal çok güzeldi, oğlanlar da öylece uzanmış, sessizce nefes

alarak uyuyorlardı. Onun dışında bir sessizlik vardı, zaman zaman akıntıda ısıkları suyu yalayarak geçen bir geminin sireni bu sessizliği bozuyordu. Ne bir rüzgâr, ne de dalgaların sesi vardı. Öyle bir sessizlikti ki, hiçbir zaman algılayamadım.

Ertesi gün Jan salla gitmek istiyordu. Erzak paketindeki son bisküvileri de bölüştük. Herkese iki tane fakat Jan, önünde zor bir seyahat olduğu için dört tane aldı. Benim hayatımı kurtaran can yeleşini de giydi ve salın bulunduğu sahile yürüdü. Salın üstüne tekneden kalan kalaslardan bir yükselti yaptı. Böylece dalgalar yüksek olmadıkça üzerinde ıslanmadan kalabilecekti. Erzak paketindeki son bal kutusunu da ona verdik. Georg sahilde boş bir şişe bularak azalan sudan doldurdu.

Hep beraber salı suya ittik, Jan üzerine atladı ve el sallayarak ayrıldı.

"Umarım kısa zamanda seni alırlar," dedi Benno.

"Evet" dedi Jan "umarım kaptanlar uyumazlar, yoksa o koca kazanlar beni ezer geçer."

Onu, bizi biri burada buluncaya dek adada kalmaya ikna etmeye çalıştım ama o salıyla git-

mekte kararlıydı. Jan gerçekten de yürekliydi. Onun kahramanının adı Amundsen idi. Eğer bir dilekte bulunsaydı aşağı yukarı kırk yıl önce Amundsen ile Güney Kutbu'na gitmek isterdi.

Jan'ın adanın rüzgârdan koruduğu bölgeden yavaş yavaş çıktığını ve bir geminin oluşturduğu yüksek dalgalara girdiğini gördük. İşte o anda bir şeyler oldu, sal ayrıldı. Jan yerinden hareketlenmeye başladı bidonlardan biri yan tarafta yüzmeye başladı. Dışarı bakan bir tahta ile Titanik faciasına benziyordu. Kalaslara yapışmış olan Jan, yavaş yavaş suya daldı. Sal ikiye ayrıldı, bir bölümü bir bidona öteki bölümü öteki bidona bağlı kaldı ve ikisinin arasında, halatlar ipler ve Jan vardı. İplerden nasıl kurtulduğunu ve bir deniz canavarı gibi bize doğru nasıl kürek çektiğini görüyorduk.

Sahilde sığ suda yürürken yorgunluktan bitmiş ve yenik düşmüştü. "Hepsi benim hatam, tahtaların hepsini uzunlamasına bağladım. İki tane yan atkı atmalıydım. Sala yazık oldu. Çok üzgünüm, bisküvileriniz de ıslandı."

"Unut onları" dedi Georg.

Benno küreği eline aldı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Störtebeker Hazinesi'ni aramaya," dedi Ben-

no. "Burada olmamızın nedeni de bu değil mi? Bu bulduğumuz kutu sadece ufak bir şey ayrıca Kral'a ait. Göreceksiniz Stertebeker Hazinesi'nde bol miktarda altın ve gümüş parçaları var."

"Hazinenin orada olduğunu nereden anladın?"

"Çok basit benim hesaplarıma göre bu tepe o zaman vardı. Öteki tepe ise 550 yıl içinde oluştu. Sötertebeker kesin bunun önünde demirledi ağaçlardan ötürü gemisini başkaları göremeyecekti."

Bunu öylesine inandırıcı buldum ki hemen onunla gidip tepede kazı yapmaya karar verdim. Georg da geldi. Tepede birkaç söğüt, yabani üvez, kayın ve bir karaağaç vardı. Tepede bir çukur görüntüsünde alçak bir yer vardı. "Sanki bir dev burada oturmuş ve Elbe'yi gözetlemiş gibi görünüyor," dedi Benno. Gerçekten de bu çukurluk, bir kıçın izi gibi görünüyordu.

O öğleden sonra beş tane göğsümüze dek içine girebileceğimiz derinlikte çukur kazdık. Kumlar ıslak ve koyu görününceye dek kazıyorduk. Elimde su toplayan yerler patladı. Yaşamımda hiçbir zaman bu kadar kürek sallamadım. Batıda güneş ağaçların ardından yavaşça kayboluyordu, o zaman Benno da kazmayı bı-

raktı. Elindeki yaraları serinletmek için avuçlarını üfledi ve "hazine aramanın bu denli zor olabileceğini bilmiyordum," dedi.

Gece yağmur yağmaya başladı. Sürekli ve kuvvetli olarak. Jan'ın muşamba pantolonu ile su toplama istasyonumuzu kurduk.

Ne yazık ki yelken bezi su geçiriyordu. Korkunç üşüyordum ve bir türlü uyuyamıyordum. Ötekilerin durumu da benimkinden daha iyi değildi. Hep Jan Molsen'in kaptanı ve yolcularının bizim el sallayışımızı yanlış anlayıp, neşeli neşeli selamladıklarını düşünüyordum. Bizi gemiye alıp götürselerdi ne kadar kolay olacaktı her şey.

"Bir tekne ya da bir gemi gelseydi hemen giderdim," dedim ve ağlamak üzereydim. Çenem zangırdıyordu. İyi ki karanlık, oğlanlardan kimse bunu göremedi.

Jan "ben de" dedi, Georg ise homurdanarak, "şimdi evde yatakta olmak ne güzel olurdu," diye söylendi.

Kısa bir süre sonra Benno'nun sesini duydum biraz kısık ama duyulabilir bir şekilde: "Bilginiz olsun ben kesin iki gün daha burada kalacağım, daha önce kararlaştırdığımız gibi. Tek başıma aramayı sürdüreceğim."

Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Yağmur yelken bezini dövüyordu ve sular aşağı damlıyordu. Benno'yu düşündükçe, kendime acımam azalıyordu, hatta 'adadan gitmek istiyorum,' dediğim için utanç duyuyordum. Vazgeçtiğimi söyledim Benno'yu adada yalnız bırakmayı düşündüm diye kendimi çok adi buluyordum. Elbette, bir gün Elbe'de firavunun hazinesini arayacağı zaman beni yanına almaz. İçimden bir an önce bir teknenin ya da küçük bir geminin gelmesini diledim. İnsanlar "Haydi çocuklar gelin," diye bağırdılar. Jan ve Georg hemen kalkarlardı, önce Jan sonra Georg. Jan bana sorardı. "Sen gelmek istemiyor musun?"

Ve ben "hayır" deyip yattığım yerde kalırdım, yağmur daha şiddetli çadır bezine vursa da, yüzümden sular aksa da. Bu düşüncelerle uyudum.

Ertesi gün, yeterince uyuyamamış ve tabii ki inanılmaz ölçüde açtık, sadece içmek için suyumuz vardı.

Hazine aramak kimsenin içinden gelmiyordu. Yalnız Benno mutlaka bir kez daha denemek istiyordu. Bizi ikna etmeye çalışıyordu. Störtebeker'in kesinlikle bu kadar içerilere dek geldi-

ğini ve Korsan Dağı'ndaki düzlüğe bir şeyler gömdüğünü iddia ediyordu. Störtebeker onu ve adamlarını serbest bırakmaları durumunda Hamburg'un etrafını altın bir zincirle çevireceğini söylemişti, onun için bu hazine çok büyük olmalı; altın, gümüş, yakut ve safirle dolu olmalı. Sadece kazmamız gerek.

Sonunda Korsan Dağı'na gittik. Çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Öğleye dek dokuz çukur kazdık, Jan daha altıncısından itibaren şikâyet etmeye başladı.

"Budalalık, her tarafı kazmak!"

"Peki devlet hazinesi ne oldu, o zaman da sen hep çılgınlıktır diyordun."

"O başka. Nerede olabileceğini biliyorduk. Bu Störtebeker Hazinesi'ne gelince, onun var olup olmadığını bile tam olarak bilmiyoruz. Ondan sonra nerede olduğunu? Önce Madensand'da dedin şimdi Pagensand'da diyorsun. Sanırım sana nasıl uygun geliyorsa kafanda öyle şeyler yaratıyorsun. Eğer bu adada ise söyle lütfen nerede? Orada mı? Yoksa orada mı? Ya da orada mı?" Jan kızgın kızgın sordu, her seferinde de başka yönü gösterdi. Jan yeri göstererek "Belki de burada on beş metre aşağıda," dedi.

Benno gücenmiş olarak kazmayı sürdürdü.

Söylemeliyim ki çok dayanıklıydı, yaralı ellerine karşın kürek sallamayı sürdürmesine hayran kaldım. Biz gölgede oturmuş onu izliyorduk. Onuncu çukurda Benno görünmüyordu, birden metal bir ses çınladı. Çukura baktık, Benno eğilip elleri ile kumları kenara attı.

"Altın mı?" diye sordu Georg heyecanla.

"Hayır, demir, olsun önemli değil." Benno bir parmak büyüklüğünde paslı bir demir parçası gösterdi. Sonra bir tane daha buldu, bir tane daha. "Üç çentik çüntük, paslı ve kuşkusuz eski demir parçası, biri bir kasktan kopmuş olmalı," dedi Benno, "bu bir kaskın ve bu da bir savaş baltasının parçası."

Hayretten dilim tutulmuştu.

Bu üç demir parçası yüzünden akşama dek dört çukur daha kazdık. Sonra yorgunluktan harap olmuş durumda kazıyı bırakıp kampa doğru yola çıktık.

Yolda Georg yaşlı bir söğüt ağacı kovuğunda bir arı yuvası keşfetti.

"Burada çok bal vardır," dedi, "bunları du-manlayacağız. Sahilden yaş odun ve birkaç tane de kuru dal toplayın ben gidip ateşimizden biraz

köz getireceğim." Georg aksayarak kayboldu, kısa süre sonra tencerede közle geri geldi. Söğüdü'nün boş gövdesinde bir ateş yaktı. Duman gövdenin boşluğundan bir bacadan çıkıyormuş gibi siyah bir bulut halinde çıktı onunla birlikte yüzlerce arı dışarı uçtu. Söğüdü'nün üzerinde kalın bir küme oluşturdular. Georg çıplak ellerini söğüdü'nün gövdesine soktu. Görmemiş olsaydım buna kesinlikle inanmazdım. Beyazımsı sarı bir kütle dışarı çıkardı, iki eliyle tutarak aksak abak bize doğru koştu. Onun önünden kaçmaya başladık. Arıların bize saldıracağını sanmıştık. Georg bal kütesini tencereye koydu. Ellerini yaladı. Biz de birer kez parmağımızı bala daldırabilirdik. Nefis bir tadı vardı.

Georg küçük bir hazine kaldırmıştı. Arılar onu sadece üç yerden sokmuşlardı.

"Acımıyor mu?"

"Yok, annem eklem romatizmasına iyi gelir" der. Benno parmağını bir kez daha bala daldırmak isteyince Georg yasakladı: "Bu bizim yemek sonrası yiyeceğimiz tatlıdır. Tencereyi kapatmamız gerek." Bir başka tencereyi üzerine kapadık.

Georg balık gölünü kontrol etti iki tane tatlı

su kefali yüzüyordu. Georg'un balıkları gölden çıkarışını ve yabani lahana ile dolduruşunu izledim. Bu yabani lahana yumrularının soğan gibi bir tadı vardı. Her balığa bir daha baktı ve her iki yandaki çatallı dalların üstüne koydu. Bunlara su sürüp dikkatle çevirdi.

Balıklar kıtır kıtırdı ama kuru değildi ve tadı içine doldurduğu yabani lahana yumruları gibi kokuyordu. Şimdi düşündüğümde bugüne dek hiç bu denli güzel bir balık yemedim.

Georg ateşi kumla kapadı, sadece bir delik bıraktı böylece ateş ertesi sabaha dek sönmeyecekti.

Oturmuş akıntıya bakıyorduk. Hava sıcaktı ve yumuşak bir rüzgâr esiyordu. Akıntıda gemilerin ışıkları geçip gidiyordu. Bu akşam ilk kez içimden keşke bizi o kadar erken bulmasalar ve adadan ayrılmasak, diye düşündüm. Öte yandan en geç iki gün sonra anne babalarımız bizi aratacaklardı. Yazık! Gerçekten daha uzun sürebilirdi. Ne süreven dolu bir gezi oldu. Önümüzdeki hafta annemle Sylt'e gidecektik, kahvaltımızı otelde yapacağız, Play'daki şeyzlonga uzan, akşam yemeğini yine otelde ye. Sonra bu can sıkıcı konser, bunun için öğleden sonra bir elbise giymek zorunda olacağım. En ufak bir serüven yok. Dört haftayı bu üç arkadaşım olmadan geçirebileceğimi düşünemiyordum.

Tam bu esnada Jan: "Şuraya bakın" dedi. Elbe'yi gösterdi ada boyunca bir motor gidiyordu.

"Çok garip" dedi Jan

"Nedir bunda garip olan?"

Motor ışıklarını söndürmüş yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Georg "Ateşi yellendirebiliriz, böylece bizi görürler," dedi.

"Hayır" dedi Jan, "her gemi geceleri pozisyon fenerlerini yakmak zorundadır. Yoksa öteki gemiler göremez."

Karanlıkta motor kayıp gitti sadece bir kez ışıklarını çok kısa yakıp söndürdü, ışık sahildeki kumlara vurdu ve hemen söndü. Motor uzaklaşıp adanın burnunda kayboldu.

"Şimdi bizi alıp götürseydi yazık olurdu, daha tatlımızı yemedik," dedi Georg. Küçük parçalar halinde balımızı yedik, dikkatle peteklerimizi çiğneyip elimizdeki bardaklara atıyorduk. Çünkü Georg bundan mum yapmak istiyordu, böylece sığınığın bodrumunu aydınlatabilecektik.

"Bakın motor geri geliyor," dedim.

Gerçekten de karanlık motor yeniden kumsala doğru geliyordu. Demek ki adayı bir kez dolanıp geri döndü. Motor durdu. Demir zincirinin suya girişini duyuyorduk, kısa bir süre sonra bir yerde bot suya indirildi, iki karaltı bindi ve kıyıya hareket ettiler.

Neredeyse "hey" diye bağıracaktım ki Jan "şişt, sessiz ol" dedi. Sahil boyunca yürüdük. Ye-

dek botu karada bıraktılar. Bu iki adamın omuzlarında kalın ağır bir şey taşıdıklarını gördüm. Zaman zaman bir el feneri, güçlü bir ışıkla etrafı aydınlatıyordu.

"Ne taşıyorlar öyle?"

"Çocuk mu acaba?" diye fısıldadım.

"Saçma! Onlar çuval."

Sessizce arkalarından gittik. Çalılıklardan el fenerinin ışığını gördük. İki adam birbiriyle yüksek sesle konuşuyorlardı ve gürültü yapmamak için çaba da harcamıyorlardı. Herhalde adada kimsenin olmadığından eminlerdi. Bu kadar uzaktan onları anlayamıyorduk, ancak arada birkaç sözcük duyuluyordu.

Sığınak kalıntılarına vardılar, bodrum girişini aydınlattılar, ışık huzmesi duvar boyunca yürüdü aniden çalılıklara vardı, çalılıkların ve ağaçların tepesinden kaydı sonra iki dev gibi, kambur gölge merdivenlerden aşağı indi ve sonra ışık huzmesi -bu en ürkütücüsüydü- sığınanın bodrumunda kayboldu gitti. Sonra yeniden kısa bir süre aydınlandı sonra yeniden yok oldu, uzun bir süre sonra yeniden görüldü önce zayıf sonra gittikçe kuvvetli olarak, iki gölge merdivenlerden yukarı çıktı ancak çuvallar yoktu.

"Dikkat geliyorlar," diye fısıldadı Benno.

Adamlar patika boyunca yürüyorlardı, saklandığımız yerin çok yakınından geçtiler. Biri çok büyük, dev gibiydi. Hemen sığınağın girişinde kumdaki kocaman ayak izini anımsadım. Adam "Öteki bir hafta sonra gelecek," dedi "daha çok zamanımız var."

Yeniden peşlerine düştük. "Biri dur" dedi. Çürük bir dala basmıştım. Dondum kaldım. Adamlar durdular. Sessizlik içinde adamların konuşmaları açıkca duyuluyordu. "Biri var," dedi, adamlardan biri.

Kalbim birden buz kesti.

"Evet" dedi öteki adam. "Bekle biraz." El fenerinin ışınları ile çalılıkları yavaş yavaş taradı. Yere eğildik.

"Bir şey yok."

"Peki ya adada gerçekten biri varsa?"

"Yook, hiçbir yerde motora rastlamadık."

Ama bir çatırdı oldu.

"Ehh" dedi öteki ses, "çatırdı olduysa ne olur. Bir çürük dal aşağı düşmüştür."

İkisi de yürümeye devam etiler. Biz de onları izledik ama güvenli bir arayla, kıyıdaki çalılıkların arkasına gizlenerek, adamlar botu suya ittiler. Sonra bota atlayıp motoru çalıştırarak tek-

neye gittiler. Kısa bir süre demir alırken zincirin çıkardığı ses duyuldu. Motor yol aldıktan biraz sonra pozisyon fenerleri olan kırmızı ve yeşil ışıkları yaktı.

"Garip," dedi Jan "bu işte bir bit yeniği var."

"Sığınağın bodrumuna bir şey taşıdılar."

"Ama neydi o?"

"Sanırım iki çuval," dedim.

"Evet iki çuval ama çuvalların içinde ne vardı?"

Hemen gözlerimin önüne ürkütücü bir tablo geldi. Mavi sakal masalını ve harabelerdeki katil öyküsünü düşündüm.

"Aman tanrım!" dedi Benno, belki de Störtebeker Hazinesi'ni buldular.

Jan "Şimdi de bir adadan, öteki adaya taşıyorlar," dedi. "Paskalya tavşanı gibi. Sen gerçekten fittırıksın" deyip alnına vurdu.

"Neden olmasın" dedi Benno...

Daha Benno, adamların neden gece karanlığında hazineyi çuvallara koyup adaya taşıdıklarına ilişkin bir açıklama yapmadan, Georg "Yarın sabah oraya gidip bakalım," dedi.

Bunu söylemek kolaydı. Tabii hepimiz, ne göreceğiz diye korkuyorduk.

Çadırda uzandık, uzun zaman uyuyamadım.

Aniden ada pek tekin görünmemeye başladı. Birkaç saat önce iki gün daha burada kalıp serüven yaşamak istiyordum, şimdi ise anne babamın yanında güvende olmayı daha çok arzuluyordum.

Sabah çadırdan dışarıya emeklediğimde Georg mum yapmaya girişmişti bile. Onun ne kadar zor durumda olursa olsun yaşamını sürdürebilmesi oldukça şaşırtıcıydı. Georg bunları daha ufak bir çocukken, annesinin Doğu Almanya'dan Batıya kaçıışı sonrasında öğrendiğini anlattı. Annesi ona, "Önce sen kendine yardım et ki, Tanrı da sana yardım etsin," dermiş.

Georg önce gemici ipini aldı ve bükerek fitil yaptı, kalın bir mürver ağacı dalı kesti, içini boşalttı, ipi bir tahta üzerinde sabitleştirdi, bundan bir lif alarak dalın içinden geçirdi ve boş dalı tahtanın üstüne koydu. Jan dalı, ben de ipi tutmak zorundaydık.

Georg bir teneke kutuda balmumunu sıvı hale gelinceye dek ateşin üstünde tuttu. Sonra boşaltılmış mürver dalına doldurdu. Böylece dört mum döktük, dört balmumu kokan mum...

Kamp ateşimizdeki bir közle mumları yaktık

elimizi aleve siper ederek kalıntılara doğru yola çıktık. Günün aydınlığında yürüyüşümüz, ellerimizdeki mumlarla bir törensel ilerleme gibiydi. Bazen bir mum yanlışı bir hareketle ya da bir rüzgârla söniyordu, hemen bir başkasından yakıyorduk.

Sığınağın önünde bir süre kararsız kaldık. Kimse önce girmek istemiyordu. Eminim herkes çuvallarda ne saklı olabileceği konusunda bilinen en korkunç öyküleri düşünmüştür.

Sonunda Jan "Kaptan bir baksın, bakalım" dedi.

O zaman, Benno "Dur bir dakika ben araştırma başkanayım önce benim girmem gerekir, beni dışarda bekleyin," dedi. Tam anlamıyla aşağı inmek istemediği belliydi, ama Jan ilk olarak girmek isteyince gururu buna el vermedi. Benno dikkatli dikkatli aşağı indi, dizlerinin titrediğini görüyordum. Onun arkasında Georg aksayarak yürüyordu. Sonra Jan, en son da ben aşağı indim. Merdivenler kaygan yeşil bir şeyle kaplıydı. Çıplak ayakla gerçekten çamur gibi hissediliyordu. Aşağıda büyük bir oda ve içinde kuyu suyu vardı. Suda paslanmış, demir bir yatak görünüyordu. Duvarın sağında bir çıkıntı uzanıyordu. Bu çıkıntının üzerinde, bardaklar, tencere-

ler, süzgeçler ve içi paslanmış, 2. Dünya Savaşı'ndan kalma demir bir kask vardı. Mumlarla suyu aydınlattık. İki kocaman kurbağa, merdivenden suya sıçradı. Kurbağaların çıkardığı ses yankılanarak kayboldu. Arkada bir kapıdan yine suyla kapı bir ada daha görünüyordu. Arada bir ışığın aydınlatmasıyla bir şey oynuyordu. Sanki büyük bir balık ya da başka bir hayvan oradan oraya yüzüp duruyordu.

"O iki adam çuvalları nereye koydu acaba?"

"Suya mı?"

"Hayır hiç sanmam."

"Öteki odaya gitmeliyiz. Ama su ne kadar derin acaba?"

"Tümüyle batmak olası değil. Adamların lastik çizmeleri vardı."

"Ben çıplak ayakla kesinlikle oraya girmem," dedim. "Beni ürkütüyor gerçekten." Jan'ın da istemediğini gördüm. Başka zaman arama ve bulmada hep önde giden Benno da istemiyordu.

Sonunda Georg "ben giderim" dedi "orada kurbağalar yüzüyor onlar bir şey yapmaz." Dikkatle yeri sınavarak merdivenlerden suya indi, suda sağ bacağına arkadan çekerek yürüyüp gitti. Su baldırlarına dek yükseliyordu. Elinde mumla yavaş yavaş öteki odada kayboldu.

Oldukça uzun sürdü. "Hey" diye bağırdık. "Hey neredesin?"

"Hey!..." aniden öteki odadan su sesi duyuldu ve ışık söndü. Ölümüne bir korku aldı bizi. Georg, "Benno" diye seslendi, Benno mumu yukarı tuttu.

"Aman tanrım, Georg" diye çağırdım, sesim titriyordu "Ne oluyor? Bizi duyuyor musun?"

Georg öteki odadan sırtında bir çuvala geliyordu. Nefes nefese "Mumu suya düşürdüm," dedi. Aksayarak sudan merdivene gelip çuvalı indirdi.

Bir an tereddüt ettik. Çuvalı elledik. İçinde birçok küçük torba vardı, en azından öyle hissediliyordu. Benno çuvalın iplerini çözdü. Jan içini aydınlattı. Bir plastik torbayı çıkardı. Torbada tütün vardı. Benno içini karıştırarak bir küçük naylon torba çıkardı, yumuşak, beyaz bir şeyle doldurulmuş.

"Un" dedi Benno.

"Ekmek yapabiliriz," dedi Georg ve torbalarından birini yırtıp parmağını soktu. "Hayır bu un değil. Tuhaf kokuyor."

"Yalamayın belki de zehirdir. Fare zehiri," dedi Jan.

"Adada fare yok ki."

"Belki de bununla onların kökünü kurutuyorlar."

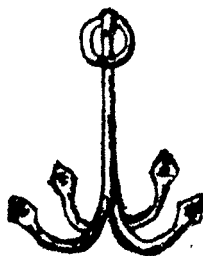
Georg torbayı attı ve beyaz cisimden birazı merdivene yayıldı.

Çuvalı geri götürmek için Georg istekliydi. Jan da Benno da çuvalı geri götürmek istemediler. Jan Georg'a "Sen getirdin yine sen geri götürmelisin," dedi.

"Senin aklından zorun var galiba" dedi Georg; ve bir hiç yüzünden yine birbirlerine gireceklerdi.

"Çuvalı demir kapının arkasına koyarız olur biter."

Merdivenleri çıktık. Mumları söndürdük ve patika yoldan aşağı sahile, kampımıza gittik.

Georg balık gölünü kontrol etmek için gelgiti bekliyordu. Jan yeni bir sal yapmak için bidonları birbirine bağlamaya çalışıyordu, bu sırada bir motor gürlemesi duyduk. Bir motor adanın önünde durdu.

Birden irkildim. Bu Domuz Kumsalı adasındaki motordur. Benno da onu hemen tanıdı.

Gerçekten de bu motor, Arnavutluk Kralı'nı tehdit eden adamın motoruydu.

Motorun gürlemesi durdu, çapa suya çarptı ve zincir gürültü ile aşağı aktı.

Benno, Georg'a "Kafanı indir bu herifler tehlikeli. Şuradaki adam Kral'ı tabanca ile tehdit etti. Ve onun mavi şişelerini ateş ederek kırdı," dedi.

Çalılıkların arkasında büküm büküm koşarak kaçtık. Bir yedek bot suya indirildi. Üç adam bota bindi bunların arasında Akbaba Pençesi de vardı. Teknede büyük bir kurt köpeği

havlıyordu. Üç adam kurtarma botu ile adaya çıkıyordu, gaz verip motoru yukarı kaldırdılar o hızla bot kumsala çıktı. Yüksek lastik çizmeli bir adam bottan indi ve kumsalda çizmelerini daha da yukarı çekti. Adam doğrudan bize doğru geliyordu.

"Haydi" dedi Benno; "kalıntılara gidiyorlar."

Saklanarak, çalılıklar arasından çabucak kalıntılara vardık. Bir böğürtlen çalılığının ardına saklandık. Onlar da geldiler ve doğrudan sığınağın bodrum merdivenlerine yöneldiler. İki adam aşağı indi, üçüncüsü; Akbaba pençesi ise dışarıda kaldı. Etrafta duran beton bloklarından birinin üzerine oturdu ve bir sigara yaktı. Kısa bir süre sonra iki adam geri geldi.

"Yalnız bir çuval var."

"Mümkün değil" dediler "iki çuval olması gerek. Haydi öteki çuvalı arayın."

İki adam yeniden sığınağın kalıntılarında kayboldu. Akbaba Pençesi dudaklarının arasında sigarası, gözünü kısmış olarak çuvalın ipini çözdü, karıştırıp beyaz tozun bulunduğu torbalardan birini çıkardı. Dikkatle yırttı, parmağını içine soktu, kokladı, biraz yaladı. Sonra katlanmış naylon torbayı çuvala geri koydu, tütün dolu birini çıkardı. Kısa bir süre sonra adamlar-

dan biri göründü.

Adam "Şef buraya gelin" diye çağırdı. Adam kayboldu biraz sonra hepsi koşarak geri geldiler. "Haydi" diye kükredi Akbaba Pençesi "bütün adayı arayın, adada biri var. Bu deli herif, Kral."

"Ama buraya nasıl gelmiş?"

"Allah bilir."

"Ya çuvalı bulduysa. O zaman?"

"O zaman ne?"

"Ne olacak?" Akbaba Pençesi ceketinden bir tabanca çıkararak, "o zaman bir daha konuşamayacak şekilde icabına bakmamız gerek."

Saklandığımız yerde oturup birbirimize baktık; herkes birbirinin yüzündeki dehşeti görüyordu. O âna dek her şeyin şahane bir tatil serüveni olduğunu düşünüyorduk. Şimdi ansızın ölümüne ciddi bir şey oldu. Adamlardan biri; büyük kareli gömleği olanı, ormanın boşluğuna gitti. Daha önce kazdığımız çukurlardan birine yuvarlandı. Adam deliler gibi küfretmeye başladı, kalktı pantolonundaki kumları silkti ve bağırdı. "Şef buraya bakın, biri burada kuyu kazmış. Dört çukur. Her taraf delik deşik."

Yüksek çizmeli adam. "Tabii bunu yapan o deli Kral. Belki de o çocuklarla buraya geldi," dedi.

"Onların bir kayığı vardı değil mi?"

Öteki adam "burada hiçbir yerde kayık görmedik" dedi.

"Ne bileyim ben, belki de ikisi kayıkla anakara-
raya çıktılar."

"Haydi" dedi Akbaba Pençesi çuvalları tekneye götürün köpeği getirin, öteki domdomu da getir."

Kalbim durdu sanki.

Akbaba Pençesi elinde tabanca ile öteki tepeye gitti. İki adam çuvalları taşıdı.

"Domdom ne demek?" diye Jan'a fısıtıyla sordum.

"Tabanca..."

"Ne yapacağız şimdi? Nereye saklanacağız?"

"Sığınağın içine, bizi orada bir daha aramazlar."

Georg, "Köpeği getirmişlerse, izleri sürsün diye ilk kez oraya giderler," dedi. "Sığınağa girerlerse kapana kısıılırız." Sahilden kampa gitmeyi önerdi. "Yelken bezine imdat diye yazar ve asarız. Yakında Jan Molsen gemisi geçer. Gördüğümüz gibi adaya çok yakın geçiyor."

Çadıra koştuk, ve yaktığınız ateşten kalan odun kömürü ile yelken bezine büyük harflerle

"İMDAT" yazdık ve iki ağacın arasına astık. Uzaktan yedek botun adaya çıktığını gördük. Üç adam ve bir kurt köpeği vardı. Kısa bir süre sonra köpeğin vahşice havladığını duyduk. Köpek adanın her tarafında bulunan izlerimizi takip ediyordu, havlamalar yakınlaşıyor sonra yeniden uzaklaşıyordu; çünkü adanın her tarafında dolaşmıştık. Öteki tepede kazdığımız on üç çukuru görünce nasıl da şaşıracaklar, düşüncesi beni ürküttü, çünkü Akbaba Pençesi'nin "Kral birçok çukur kazmış," dediğini hatırladım.

Gezi gemisi Jan Molsen'in geçip geçmediğine baktık. Ama gemi hiçbir yerde görünmüyordu. Belki de bugün uzaktan, ta açıktan geçti gitti. Köpeğin havlamaları gittikçe yaklaşıyordu. Adamların sesini bile duyuyorduk.

Benno'nun aklına bizi kurtaran düşünce geldi: "Yedek bot."

"Hangi yedek bot?"

"Şurada onlarınki. Onu alacağız."

Benno devlet hazinesi kutusunu aldı ve koşmaya başladık. "Aman Tanrım! Amma da ağırmış" diye homurdandı.

Sakat bacağı ile zor koşmasına karşın Georg onu Benno'dan aldı.

Jan nefes nefese yedek botun yanında gözcü var dedi.

Gerçekten, dev gibi, uzun çizmeleri olan bir adam duruyordu.

Sık bir çalılığının arkasına saklandık ve nefesimiz tıkanmış biçimde durum değerlendirmesi yaptık.

"Onun dikkatini başka yöne çevirmeliyiz."

"Ben yaparım" dedi Benno, "arkadan adama yaklaşıyorum, siz de bota koşarsınız. Jan motoru çalıştırır, botu suya itmeniz gerek, ben de sonra içine atlarım. Sakın beni bırakmayın."

Çalıların arkasından gizlenerek botun bulunduğu yere dek sahilden yürüdük. "Şşşşt" dedi Benno ve Elbe'de motorun demirli bulunduğu yeri gösterdi. Dümen kabiniinde bir adamın dürbünle sahili gözlediği açıkça görülüyordu. Köpeğin havlaması gittikçe yükseliyor ve yakınlaşıyordu.

"Haydi şimdi koşun." Benno bir sopayla içi boş söğüt ağacına çılgınlar gibi vuruyordu, aynı zamanda boğazına sanki bir boğa yılanı sarılmış gibi boğuk sesler çıkarıyordu.

Adam yerinde sıçradı ve çalılıklara doğru hücum etti. O anda Jan, Georg ve ben yedek botun olduğu yere doğru koşmaya başladık. Herkes

kumda koşmanın ne denli güç olduğunu bilir. Georg arkamızda aksak aksak koşuyordu. On-
dan hazine kutusunu aldım. Ne kadar da ağır-
dı... Hele insan bir de kumda koşmak zorunda
kalırsa, her adımda daha da ağırlaşıyor.

O anda tekneden uzun bir siren sesi duyul-
maya başladı, sinir bozan uzun bir ses. Dümen
odasındaki adam bizi görmüştü.

Botu suya ittik, Benno da çalılıkların arka-
sından hızla çıktı. Aman Tanrım! Nasıl da hızlı,
kumda koşmada dünya rekortmeni sanki, arka-
sında sakallı ve uzun çizmeli bir adam. Bereket
ki tabancası yoktu. Benno bir kavis yaparak bo-
ta doğru koştu. Uzun çizmelerinden dolayı hızlı
koşamayan adam, aniden yön değiştirerek
Georg'un peşine düştü. Georg kumlarla savaşı-
yordu. Herif gittikçe yaklaşıyordu ve sonunda
Georg'u yakaladı. Uzakta kampın olduğu yerde
Akbaba Pençesi görüldü. Bir düdük öttürdü. İki
adam köpekle birlikte çalılıkların arkasından
çıktı. Georg adamdan kurtulmaya çalışıyordu.
Jan motorun ipini çekti. Köpeğin ipi boşlanmış-
tı ve bize doğru koşuyordu. Adam Georg'un göv-
desine sarıldı gövdesinden kapsadı. Benno yö-
nünü değiştirerek kavga edenlere doğru koştu.
Adam Georg'u dizleri üzerine çökertmişti. Georg

soluyarak yerden bir avuç kum aldı ve adamın yüzüne fırlattı, Benno da arkadan herifin kafasını yakalayıp onu kenara itti. Georg yerden kakarak gözlerini oğuşturarak adamın çenesine tüm gücüyle bir kafa attı. Adam sırtüstü yıkıldı ve olduğu yerde öylece kalakaldı.

Georg hızla aksayarak suya ulaştı. Arkasından da kurt köpeği, Georg suda yürüyerek bize doğru geliyordu. Köpek büyük hamlelerle sığ su da sıçırıyordu. Köpek bize doğru yüzmeye başladı. Yüzen bir köpeğin ısıramadığını o gün öğrendim. Jan motoru çalıştırmak için ipi hızla çekti, ama motor çalışmadı. Adamlar bize doğru koşuyor ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Akbaba Pençesi en önde idi. Bağırıyorlardı. Georg'u yere yıkan koca adam da yerinden kalkmıştı. Bize doğru gelirken çok vahşi görünüyordu. Su adamların arasında sıçırıyordu. İlk silah atışını duyduk. Evet gerçekten Akbaba Pençesi ateş ediyordu. Ama çok uzaktaydı. "Haydi... Allahın belası çalış," diye Jan motora kızılıyordu. Bir kez daha ipi hızla çekti ve gerçekten son anda motor çalıştı. Dev adam yürüyerek bota ulaşmıştı ve botun kenarına tutundu. Tam bu sırada motor devir yükseltti ve bot fırladı. Öyle bir hızla fırladı ki neredeyse ben de bottan aşağıya uçacaktım.

Akıntı yönünde bir kavis yaparak yol aldık. Birden öteki motorun bize doğru geldiğini gördük. Adam bu arada demir almış, motor yavaş yavaş bize doğru geliyordu.

"Seyir yoluna" dedi Jan "gemilere doğru gidelim orada imdat işareti verebiliriz."

Adamların motoru beyaz köpükler içinde burnu havaya yükselerek kalktı. Ne kadar da süratliydi, bizim bottan çok daha hızlıydı. O denli yakındaydı ki, dümendeki adamı görebiliyorduk.

Benno daha sonra bunun öğretmen Schaper olduğunu iddia etti. Elbette bu doğru değildi. Onun sadece aptal kibirli bir tavrı vardı, ama bottakinin Schaper olmasının imkânı yoktu. Bir manevra yaptık motor tam üstümüzdeydi. Bağırdım. Jan çok şık bir dönüş yaptı. Motor bizi yalayarak geçti. Adamın dümeni nasıl çılgınca çevirdiğini gördük. Motor yeniden bize doğru ge-

liyordu.

"Bizi tepelemek istiyor," diye haykırdım. "Bizi öldürecek! Bizden daha hızlı, ondan kurtulamayacağız."

"Kurtulacağız" dedi. Benno "şuraya, boğazdan şu çıplak ağacın olduğu yerden geçmen gerek Jan. Kesin bu arada orası kumla dolmuştur. Ada yavaş yavaş Elbe'nin aşağısına doğru kayıyor."

Kesinlikle Elbe'deki adaları dünyada en iyi bilen insan Benno, her kılavuzdan daha iyi bilir. Çünkü yüzyıllardan beri yapılan haritaları inceledi. Jan bir dönüş yaptı, bir tane daha. Jan bunu büyük bir beceri ile yapıyordu tıpkı bir boğa güreşçisi gibi, ancak bizi kovalayan bir boğa değildi, ağır bir motobottu. Aradaki mesafe gittikçe kısalıyordu.

"Dur bakalım," dedi Benno, "sanırım orası, hazine orada saklı."

Jan "Şimdi bekleyemem adam arkamızda," diye bağırdı, "şimdi bindirecek."

"Tabii yanlış yerde kazdık."

"Adam bizi öldürmek istiyor sen hâlâ hazineden söz ediyorsun." Jan boğazı neredeyse geçiyordu, hâlâ gemilerin geçebileceği kadar derinlik olduğunu gösteriyordu; bu yüzden motor hâ-

lâ bizi izleyebiliyordu. O denli yakındı ki, burnu-
nu üstümüzde gördük ve aniden motorun burnu
havaya kalktı. Dümendeki adamın yuvarlandı-
ğını gördüm. Motor karaya oturmuş, hareketsiz
kalmıştı, oysa bizim bot bu derinlikte rahatlıkla
yüzebiliyordu. Gülüyorduk, bağırıp çağırıyor-
duk, çılgınlar gibiydik. Jan bir dönüş yaptı dü-
mendeki adamı artık göremiyorduk. Eminim ki
motor aniden karaya oturduğunda yere yuvar-
landı.

"Haydi," dedi Benno, "define adamızın etra-
fında bir tur atalım." Gelgitte bile ada büyüktü.
"Orada!" diye yine başladı Benno. "Störtebe-
ker'in hazinesi duruyor, ikinci tepede değil, sığı-
nak kalıntılarının bulunduğu birinci tepede ol-
malı. Yani ön taraftaki tepenin üstünde. Aşağı
yukarı 550 yıl önce orası adanın zirvesi idi."
Rüzgârdan Dostu'nu dalgalar arasında duruyor
gördük, acıklı bir batış. Güneşte kamaranın be-
yaz çatısından bir parça parlıyordu, onun yanın-
da yan atkıları bir kaburga iskeleti gibi duru-
yordu. Büyük harflerde İMDAT diye yazdığımız
yelkeni ve öteki iki adamıyla Akbaba Pençe-
si'nin kumsalda durduklarını gördüm. Her üçü
de yumruklarını sıkarak bize gösterdiler biz de

onlara neşeli neşeli el salladık. Köpek çılgınca havlıyordu.

Yeniden motorun yanından geçtik kumsala sanki vidalanmış gibi duruyordu. Kış tarafında beyaz köpükler açıkça görülüyordu. Adam tam gazla tekneyi kum yığınınından çıkarmak istiyordu. Boşuna. Adam kamaradan dışarı çıktı, o da yumruğunu sıktı, başında bir yara vardı.

"Rastgele," diye Jan yukarı bağırdı. Sonra botu döndürdü ve seyir yoluna doğru sürdü.

Böyle küçük bir botla suyun yüzünde hızla gitmek, adadan gördüğümüz ancak ulaşılmaz gibi görünen bir şamandıraya varmak, şahane bir duyuydu.

Seyir yoluna girdik, sağımızda solumuzda kocaman gemileri gördük tam bu sırada motor tekledi. Jan depoya baktı. "Benzin bitmiş." Bizi bir sahil koruma teknesi alıncaya dek bir saat kadar sürüklendik.

Tabii ki şaşırdılar. Dört yabani çocuk gibi gözüküyorduk. Bu bakımlı polis teknesinde iken tuvalete gitmem gerekti ve aynada nasıl da yabancılaşmış olduğunu gördüm. Oğlanlar da öyle görünüyordular. Pantolonlar, gömlekler yırtılmış, saçlar darmadağınık, her tarafımız çizil-

miş, kirli ve yalınayaktık.

"Biz gemi kazazedesiyiz," dedi Benno neşeyle "birkaç gün önceki fırtınadan sonra Pagensand adasında karaya çıkabildik."

"Güleyim bari," dedi polis ama gülmedi. "Kazazedelerin bir motorda olduklarını hiç görmedim. Bu motorlu botu çaldınız."

Doğal bir şekilde Benno "evet" dedi.

"Bunu öyle kolayca kabul ediyorsunuz öyle mi?"

"Evet, yoksa bizi öldüreceklerdi."

Georg ciddi bir şekilde "Biz şaka yapmıyoruz," dedi.

"Şimdi dinleyin," dedi polis, "bize bu kadar yalan anlatamazsınız."

"Ama burada Arnavutluk Kralı'nın devlet hazinesi var," dedim.

"Bir bu eksikti, Arnavutluk Kralı. O deliyi tanıyoruz. Şimdi de dört tane daha, bu biraz fazla."

"Hayır bu gerçek."

"Gıdıklayın da güleyim bari," dedi ve yapmacıktan güldü. "Ha ha ha. Peki botu nereden çaldınız?"

Motorla ilgili hikâyeyi anlattık. Ama polisler

bize inanmak istemiyorlardı, böylece bizimle adaya geri döndüler. Motor hâlâ olduğu yerde duruyordu. Bu polisleri ikna etti. En azından öykünün bir bölümü doğrudu. Bir motor karaya oturmuştu. Motorda kimse görünmüyordu, kumsalda da kimseler yoktu.

Öyle inanmışlardı ki bir gümrük kontrol motorunu telsizle yardıma çağırdılar. Fazla sürmedi gümrük kotrası yanımıza yanaştı. Biz, gümrük denetçisi polis motoruna çıktık. Onu öykümüze inandırmak için, doğru olduğunu yinelememiz gerektiğini sanıyorduk. Denetçinin, anlattıklarımızın doğruluğunda hiç kuşkusu yoktu. Karaya oturmuş motoru çoktan beri izlediklerini ve daha bu sabah kontrol ettiklerini söyledi. Tekneyi baştan aşağı aramalarına karşın bir şey bulamamışlar. Bunların kaçakçılık yaptıklarından kuşku duyuluyormuş, ancak şu ana dek bir kanıt elde edilememiş.

Akbaba Pençesi'ni, Kral'ın mavi şişelerini tabanca ile kırdığını gördüğümüzü anlattık. Sonra onun adamlarından birini, bir geminin suya kaçuk blokları attığı zaman gördüğümüzü söyledik.

"Kauçuk blokları mı?"

Bunlardan birini sudan çıkarmak isteyince

bizi tehdit ettiler, ne kadar da tehlikeliydi. Sonra Benno fırtınada teknemizi nasıl yitirdiğimizi anlattı. Benno bunları bir tiyatro oyunu gibi tanımlıyordu, sonra gece adamların çuvalları taşımalarını izlediğimizi anlattı. "Çuvalları sığınağa taşıdılar. Ertesi gün Akbaba Pençesi geldi ve çuvalları aldı. Çuvallarda tütün ve beyaz bir şey vardı. Un değildi, fare zehiri olabilir."

"Hayır," dedi gümrük denetçisi "o kokaindir. Onun için herif sizi öldürmek istedi."

Söylemeliyim ki bu gümrük denetçisi, sahil koruma polisinden daha çabuk kavırıyordu. Çünkü polislerden, biri "şuradaki motor mu?" diye sordu.

"Hayır. Tabii ki değil" dedi gümrük denetçisi, "onları neden bulamadığınızın anahtarı o. Bir motor içinde su geçirmez torbalarda tütün ve kokain bulunan kauçuk balyaları alıyor, paketlerden çıkarıyor ve gece adaya taşıyorlar. Ortalık durulduktan sonra da başka bir motorla kaçak malı alıyorlar."

Jan, "Onun içinde Arnavutluk Kralı'nı Domuz Kumsalı adasından atmak istiyorlar. O ada Hamburg Limanı'na çok daha yakındır. Böylece oraya daha çabuk varıp malı alabilirler," dedi.

"Doğru, oldukça akıllısiniz."

"Sığınakta beyaz tozdan biraz bulabilirsiniz," dedi Georg. "Merdiveninden aşağı inince hemen sağda."

Polis teknesi ikinci bir gümrük motoru gelinceye dek bekledi sonra polisler gümrükçülerle birlikte adayı taramak istediler.

"Belki bu arada çuvalları gömmüşlerdir. O zaman kazıp çıkarmanız gerekir," dedi Benno, "biz toplam on yedi çukur kazdık on üç tanesi bir tepede ötekiler diğer tepede. Saymanız yeterli."

Tabii beraber adaya gidip kaçakçıların nasıl tutuklandıklarını görmek istiyorduk, ama bu çok tehlikeli olduğundan polis "hayır" dedi.

"Siz kazdığımız çukurları tam gösteren bir çizim yapayım, eminim çuvalları bu çukurlardan birine koyup üstünü kapattılar," dedi Benno ve kazdığımız çukurları çizmeye başladı. Gümrük denetçisi çizimleri aldı tekrar teşekkür etti, her şeyi tam olarak gözlemlediğimiz için bizi övdü ve tekrar gümrük kotrasına çıktı.

Sahil koruma polisinin motoruyla Hamburg'a doğru geri döndük. Çok garip bir duyguydu, giderken iki günde aldığımız yolu bir hızlı motorla birkaç saatte alacaktık. Ama yelken çok daha zevkliydi.

"Peki adada ne arıyordunuz?"

"Arnavutluk Kralı'nın devlet hazinesini." Polisler önce aptalca güldüler ama kutuyu görünce merak etmeye başladılar. Benno onların da kutuyu açmalarına izin vermedi.

Ne de olsa bu Arnavutluk Kralı'nındı. Bizi Domuz Kumsalı adasına götürmeye hazır olduklarını söylediler.

"Gerçekten de bir zamanlar Arnavutluk Kralı mıydı?" diye sordum.

Polis "saçma" dedi.

Benno üç demir parçasını cebinden çıkarınca "o nedir?" diye sordu.

Benno, "bunlar Störtebeker'in tayfalarının kı-

lıçlarından, kasklarından kalanlar," diye açıkladı, "bunları adada bulduk."

"Störtebeker mi? Yooo," polis yeniden güldü. "Onlar uçaksavar parçalarıdır. Ve Kral'ın öyküsü de şöyle: Savaş zamanında bu adada uçaksavar topları vardı, amaç Hamburg'u bombalamak isteyen uçakları düşürmektir. Havada patlayan mermiler böyle parçacıklar halinde aşağı iniyordu. Arnavutluk Kralı o zaman burada havacı askermiş, kafayı biraz yemiş ve bir daha ateş etmek istememiş. Evet, savaş sona erince de sığınakta tek başına yaşamaya başlamış. Daha sonra İngilizler sığınağı dinamitleyince, onu polis zoruyla Hamburg'a getirmişler, çünkü adadan ayrılmak istemiyormuş. Sonra da tümünden oynatmış. Kendisinin Arnavutluk Kralı, Pagensand'ın da Arnavutluk olduğunu söylüyor. Bunun üzerine onu akıl hastanesine götürmek istemişler, ama o kaçmayı başarmış ve Domuz Kumsalı adasına çıkmış. O zamandan beri orada yaşıyor. Biraz deli ama kimseye zararı yok."

Polis motoru Domuz Kumsalı adasının önüne demir attı. Yedek bir botla karaya çıktık. İki polis bizimle geldi. Çok meraklıydılar, kutuda ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

Bizi yine kara domuz Sezar karşıladı, polisler bir iki adım geri çekildiler. Kaygısızca, onların gözü önünde domuzu okşadım ve katıla katıla gülmemek için kendimi zor tuttum. Çünkü ilk karşılaşmamızda korkudan bir karaağaçta asılı kalmıştım. Domuz bizi kulübenin olduğu orman boşluğuna götürdü. Kral verandadaki sallanan sandalyesine oturmuş sigara içiyordu.

"Ülkemde yabancı birlikler istemiyorum," dedi ve polislerle sarayına girmeyi yasakladı. Onların burada işi yoktu. Ancak şapkalarını çıkarıp oradaki ağacın üstüne koyarlarsa gelebilirlerdi.

Polisler de usluca şapkalarını çıkardılar. Benno kutuyu ona verdi.

"Devlet hazinem!" diye bağırdı ve sallanan sandalyesinden fırladı. Kutuyu dikkatle masanın üstüne koydu ve bir çocuk gibi ellerini çırp-tı. Sonra dik durdu ve garip, homurtulu bir sesle ulusal marşını söyledi. "Sonunda bakanları-mın maaşını ödeyebileceğim, nihayet ülkemde daha iyi şeyler yapabileceğim." Gömleğinin altından, bir deri ile boynuna astığı anahtarı çıkardı. Anahtar kilide uydu, bir iki oynatmadan sonra kilit açıldı. "Sizi büyük şekilde ödüllendireceğim. Kapağı özenle açtı; içinde mumlu beze sarılmış bir paket vardı. Korur biçimde açtı, ku-

tunun içinde eski Nazi dönemine ait, bu zamanda değersiz olan banknotlar vardı. "Her birinize üç bin mark vereceğim," dedi.

"Majesteleri şu belgeyi görebilir miyim?" diye polisin biri sordu.

"Evet buyrun."

Polis kâğıdı okudu ve ona geri verdi, başını öne eğerek, daha sonra bize kâğıdın Alman birliğinin hesap tutanağı olduğunu söyledi. Bir olasılıkla, ilerleyen İngiliz kuvvetlerinden korumak için adada güvenli bir yere saklamışlar.

Arnavutluk Kralı onu daha sonra oradan alıp bir yere gömmüş olmalı. O zamanlar bu gerçekten de bir hazine idi. 120.000 mark. Ama bu arada yapılan para reformu ile bu banknotların antikadan başka hiç değeri kalmamış.

Kral her birimize değeri olmayan üç bin mark uzattı. "Senin için" dedi Benno'ya, "özel bir armağanım var." Benno'ya bir sikke verdi, gümüş bir sikke. Bunu Pagensan'da bulmuştum. Bir fırtınadan sonra meydana çıkmış.

Benno parayı elinde tuttu. Üzerinde Lubec yazılıydı, tarihi 1365'ti.

"Störtebeker Hazinesi'nden bir sikke," dedi Benno.

"Evet," dedi Kral "şimdi görüşmeyi bitirmem

gerek, bakanlarım bekliyor. Yakında yine gelin."

"Ayrıca" dedi Georg, Akbaba Pençesi ve adamlarından da korkmamıza gerek yok. Onları kafesin ardına kapatacaklar.

"Bu doğru mu?" diye polislere sordu Kral.

"Evet."

"Size teşekkür ederim," dedi ve ellerimizi sık-tı.

"Temelde nişan veriyorum ama hizmetkârlarıma teşekkür ettiğimden kuşkunuz olmasın."

Elini sıkmak isteyen iki polise ise git dercesine sadece elini salladı. Keçilerinin yanına gitti ve onları sağmaya başladı.

Polis motoru bizi Övelgönne rıhtımında bıraktı.

Kayık hangarına yürüdük, bisikletlerimizi aldık. Ne kadar da hafiftiler. Bisiklet çantası, battaniye, uyku tulumu ve erzakla yüklü olarak ilk geldiğimiz zamanın tersine kuş gibi hafiftik. Şimdi bir şeyimiz yoktu artık. Kelimenin tam anlamıyla hafiflemiş olarak eve dönüyorduk; yalınayak, tükenmiş, ama sağlıklı idik.

Jan eve dek bana eşlik etmek istedi ama ben "hayır" dedim, "biraz Benno'yla gideceğim." Jan bir an tereddüt etti. Georg "annem beni bekliyor, merak eder," dedi. "Haydi yakında okula..." okul açıldığında demek istedi ama Benno için okul açılışı yoktu artık, en azından bizim lisede olmayacaktı. Onun için Georg sadece "yakında görüşmek üzere," dedi.

Jan tekrar el salladı. Sonra yola çıktık. Benno'ya daha fazla eşlik edebilmek için yolumu de-

ğıştirdim. Tabii Benno da bu yolu onun için seçtiğini biliyordu. Böylece hiç konuşmadan yan yana sürdük bisikletlerimizi.

"Artık eve gitmem gerek," dedim.

"Yarın, ya da öbür gün görüşebilir miyiz?" diye sordu.

"Ne yazık ki olası değil. Yarın annemle Sylt'e gidiyorum."

"Tüm tatil boyunca mı?"

"Evet, ama ondan sonra buluşabiliriz."

Bir süre öyle kalakaldık, ikimizde de biraz çekingenlik vardı. İkimiz bisikletlerimizi tuttuk. Dağınık saçlarına baktım ve teknede yatarken ayağımla onları okşadığımı anımsadım.

"O zaman" dedi ve olduğu yerde kaldı.

"Evet" dedim ve aynı anda yavaşça saçlarını okşadım ve başımla, burnumla ve dudaklarımla öne doğru uzandım ve onu öptüm, aynı zamanda bir elimle de bisikletimi tutuyordum. Sadece kaçamak ama yine de bir oğlanı ilk kez öpüyordum. Önce öyle hareketsiz kalakaldı, bisikletini sıkıca tuttu. Ama bir şey söylemedi. O denli heyecanlıydım ki benim de aklıma bir şey gelmedi. Bisiklete bindim ve "bol şans" dedim.

"Bekle" diye bağırdı. Bisikletini bir bahçe du-

varına dayadı ve cebinde bir şey aradı.

"Elini aç" dedi ve sikkeyi avucuma bastırdı.

"Bir dakika" dedim ve koyun cüzdanımdan, Arnavutluk Kralı'nın büktüğü gümüş beş markı çıkardım ve avucuna koydum.

"Sağ ol" dedi döndü bisikletine atladı, cadde-den aşağı sürdü gitti, bir kez bile ardına bakmadan.

Eve gelir gelmez mutfağa saldırdım ve annemin boynuna sarıldım ve "şahaneydi. Çok güzeldi," dedim.

"Hele dur," dedi annem "bir bakayım sana. Daha geç geleceksin sandım. Aman Tanrım bu ne hal? Zayıflamışsın gerçekten yabanileşmişsin. Ama yanmışsın, ayakkabıların nerede?"

"Elbe'de"

"Ne?"

"Düşün bir kez Arnavutluk Kralı'yla Domuz Kumsalı adasında karşılaştık. Elbe'nin bir adasına kazazede olarak çıktık. Orada Arnavutluk Kralı'nın devlet hazinesini bulduk. Sonra bir kaçakçı deposu keşfettik. Kaçakçılar bizi kovaladılar, fakat biz onları bir kum yığınının tuzığa düşürdük. Kaçakçılar şimdi kafesin arkasında kilitliler."

Annem güldü; "sanki sen Isabel'le değil de o öyküler anlatanla, yani Benno'yla tatile çıkmışsın."

"Evet" dedim. "Gerçekten doğru. Öyle acıktım ki."

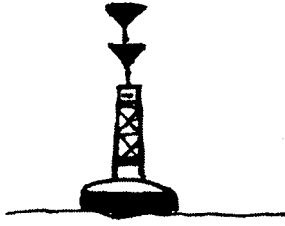
"Yemek çoktan hazır: Tas kebabı. Ama önce en azından elini yüzünü yıka."

Babam yine muayenehanesinden çok geç geldi. Cuxhaven'e gidip gitmediğimizi öğrenmek istiyordu.

"Hayır, ama Arnavutluk Kralı'nın devlet hazinesini bulduk."

"O da fena değil," dedi ve güldü. Çabucak yemeğini bitirmesi gerekiyordu çünkü daha iki hasta ziyareti yapacaktı.

Akşam yatağa girdim yumuşak battaniyeyi koynuma çektim, çadırda geçirdiğimiz zamanı anımsadım ve huzurlu bir ürperti hissettim. Sonra da uyumuşum.

Böylece define arama öykümüz sona erdi. Bu, anne babam olmadan yaptığım ilk geziydi. Daha sonra çok gezdim. Saharayı, Burandi'nin yağmur ormanlarını, hatta Borneo'yu gördüm. Çünkü coğrafya öğretmeni oldum. Ama hiçbir gezi, Elbe'deki bu define arama gezisi kadar heyecanlı, mucizelerle dolu ve serüvenli değildi, hem de bu kadar yakında.

Doğru, oğlanlara ne oldu?

Benno'nun anne babası Hamburg'a taşındı. Tatilden sonra bir daha görüşemedik. Jan kapitan oldu, şimdi babası gibi kılavuz. Hâlâ aşağıda Elbe'de oturuyor. Arada sırada görüşüyoruz, çünkü onun da, benim de çocuklarımız yelken sporu yapıyorlar.

Georg doktor oldu ve ailesi ile Berlin'de yaşıyor. Bazen ziyaret için Hamburg'a geliyor o zaman Jan'la da buluşuyoruz. Her seferinde de hazine aramamız üzerine konuşuyoruz. Son görüş-

memizde Georg yeni bir şey söyledi. "Düşünün bir kez Benno'yla karşılaştık," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, Berlin'de bir konsere gelmişti. Egiptolog olmuş. Lise sınavını sonradan vermiş, üniversiteye girmiş ve Mısır'da bir Firavun mezarı kazmış, hiyoraglif çözüyor."

Jan "garip" dedi, "anımsıyor musunuz Benno, doğru dürüst yazamadığı için sınıfta kalmıştı."

"Belki de sırf bu yüzden o garip yazıyı çözebiliyor."

"Acaba o iğrenç Schaper buna ne derdi."

"Evet" dedi Georg "buna çok şaşırırdı."

Annem her zaman söylerdi, bu delikanlının sürekli genişleyen bir fantazisi var. "Evlenmiş mi?"

"Evet üç çocuğu var ve ayrıca bir evcil domuzu," dedi ve güldü. Bana Arnavutluk Kralı'nın büktüğü gümüş beş markı gösterdi.

"Nasıl olur o senin paran değil miydi?" dedi Jan ve bana baktı.

"Ben" dedim ve durakladım "ben onu o zaman Benno'ya armağan etmiştim. Bunu söylerken yüzümün kızardığından emindim. Oysa aradan tam otuz yıl geçmişti.

Bu Störtebeker Hazinesi'nin çılgın düşüncesi

olmasaydı bu adaya hiç çıkamayacaktık, Arnavutluk Kralı'nı hiçbir zaman tanıyamayacaktık. Ve ben bugün hâlâ balık yemesini sevmiyor olacaktım.

"Yaşamımın en heyecanlı gezisiydi," dedi Georg. "Bazen hâlâ onu hayal ederim."

"Evet öyleydi."

Yazı yazmakta zorluk çeken ve bu yüzden sınıfta kalan en küçük oğlum, "bu öykü gerçek mi?" diye sordu. "Yoksa uydurdun mu?"

"Burada işte bunu tanıyorsun," dedim, bir zincirle boynumda taşıdığım gümüş sikkeyi gösterdim.

"Störtebekerin Hazinesi bu arada bulundu mu?"

"Hayır, henüz bulunmadı, hâlâ onu kazacak birini bekliyor."

